

MARY ESSEX

*Poveste de
dragoste la
Tanger*

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Vasul a plecat cu douăsprezece ore întârziere din Lisabona. Unsprezece pasageri știau motivul, dar Tess Carlen, căreia i s-a servit masa în cabină fără să bănuiască nimic, a citit o vreme, apoi a adormit. Când s-a trezit a doua zi dimineată, erau deja pe ocean, la distanță de coastă și se îndreptau spre sud. Tess privi prin hublou Atlanticul albastru-cenușiu și se miră că putea călători atât de confortabil și de bine la bordul unui vas de marfă. De fapt, mâncarea foarte gustoasă și serviciile compensau lipsa piscinei și a altor facilități pe care le oferea un vas de linie.

Lui Tess îi plăcea să facă plajă, dar exercițiile de fitness n-o atrăgeau deloc. O mai deranja piciorul pe care și-l scosese din ghips doar de opt zile, iar umărul o durea dacă nu se odihnea bine. Dar cu toate acestea se simțea mai bine cu fiecare zi care

trecea și cele câteva săptămâni pe care le va petrece la Tanger o vor restabili complet și se va simți din nou bine, ca înainte de accident.

Ce minune că mama ei vitregă, Clare, o invitase la Tanger! După un an de tăcere, invitația ei sosise pe neașteptate. La început, îi scrisese când era în spital.

Tess îi răspunsese, spunându-i de accidentul de mașină și de multele contuzii pe care le suferise, iar după alte câteva zile primise o scrisoare plină de înțelegere de la ea și o invitație să-și petreacă vacanța de vară la Tanger sau măcar o lună. "Imediat ce te pui pe picioare vino aici, draga mea. Îți voi plăti eu biletul de avion. Te rog să mă anunți când poți să vii", scria Clare.

Lui Tess nu-i venise să creadă, dar acceptase propunerea după săptămânile de stat în spital, în ghips. Își va petrece vacanța tocmai cu Clare! După moartea tatălui ei, cu un an și jumătate în urmă, nu crezuse că-și va mai vedea mama vitregă vreodată.

Nu avuseseră niciun schimb dur de cuvinte, dar nici nu se iubiseră. Clare avea treizeci și șase de ani acum, cu paisprezece ani mai mult decât Tess. Clare nu putea avea o atitudine maternală față de ea.

Se căsătorise de două ori; prima dată cu un tânăr imatur care o plectisea, apoi cu James Carlen, mult mai bătrân ca ea și care nu era nici el bărbatul pe care și l-ar fi dorit.

Tess se întrebase adesea cât ar fi durat căsătoria asta dacă tatăl ei n-ar fi murit după trei ani de la eveniment. O dată sau de două ori, amintindu-și zâmbetul lui epuizat și simțind o pierdere acută, se consolă că măcar o avusese pe Clare până la sfârșit în viața lui. Nu va ști niciodată că ea reușise să vândă deja casa și cheltuisese banii pe continent; nici că Tess fusese nevoită să închirieze o cămăruță undeva și să-și ia o slujbă la o librărie.

Oare o judecase greșit pe Clare? Așa se părea; tonul scrisorilor ei fusese plin de bune intenții.

Clare închiriasse o casă mică, așa că lui Tess îi va plăcea Tangerul și oamenii de acolo. Abia aștepta să ajungă! I se spusese că în locurile acelea trăiesc doar persoane excentrice. Ei bine, vasul intra în penultimul port și curând avea să coboare la Tanger.

Ca de obicei, a luat micul dejun în cabină, apoi s-a îmbrăcat să iasă. Era prea slabă acum.

Obrajii îi erau supti și i se vedeau oasele gâtului, dar avea poftă de mâncare.

Doctorul îi spusese că slăbise din cauza șocului, dar că va face exerciții și starea de bine se va instala treptat.

Îi plăcea cum arăta acum, foarte slabă, cu un aer spiritualizat, cu părul negru tuns scurt. Își privi ochii de culoarea alunei. Nu se schimbaseră, nu?

Era ceva ciudat pentru Tess Carlen, cea atât de experimentată, care cunoștea cel mai bine cum să rezolve

problemele departamentului de carte în care lucra, să fie nesigură de ea! Chiar avea nevoie de o vacanță.

Stewardul bătu la ușă și intra cu tava. Ii aducea și un mesaj.

– Căpitanul dorește să vă vadă, miss. În cabina sa, dacă nu vă deranjează.

– Acum?

– Da, miss.

– Numai pe mine sau și pe ceilalți pasageri?

– Numai pe dumneavoastră, așa cred. A spus că vă așteaptă o oră. Eu m-aș duce acum, dacă aș fi în locul dumneavoastră.

– În legătură cu ce?

– Cu femeia care lipsește. A lipsit încă de la Lisabona. Știți, noi nu suntem vas de pasageri și nu avem toate facilitățile unui vas de linie.

– Mă simt foarte ruptă de realitate, am stat prea mult în cabină, dar îi cunosc pe ceilalți pasageri. Care femeie lipsește?

– Femeia aceea mică de statură, liniștită, seșorita Moreno.

Tess și-o amintea foarte vag. În jur de treizeci de ani, cu un chip de șoricel, nu vorbea limba engleză.

– A dispărut la Lisabona? Nu era spaniolă? El încuviință.

– Ba da, dar a urcat pe vas la Oporto. Este distanță mică între Oporto și Lisabona, așa că n-a apucat să se familiarizeze cu lumea de la bord. Căpitanul a anunțat poliția și am așteptat destul; poliția portugheză a promis să ne telegrafieze dacă are noutăți.

– Și căpitanul pentru ce vrea să mă vadă?
– Mă gândesc că este mai bine să mergeți și să aflați singură, miss.

Odată ajunsă pe coridorul îngust cu covor de cauciuc, simți bătaile motorului. Era un vas mic, nu vor fi probleme. Tess urcă apoi pe punte și ajunse la cabina căpitanului. Acesta se ridică, venindu-i în întâmpinare imediat. De fapt, toți cei de la bord se ofereau s-o ajute, pentru că mai șchiopăta.

Căpitanul era un bărbat cam de cincizeci de ani. În clipa în care intra ea, părea destul de vesel și destins.

– Vă rog să poftiți, miss. Luați loc. Vă simțiți bine pe vasul nostru?

-Da, foarte bine, răspunse Tess, am fost atât de răsfățată, încât cred că voi avea probleme când voi coborî. Stewardul mi-a spus că vreți să-mi vorbiți. Este ceva legat de femeia care lipsește? N-am cunoscut-o mai bine decât ceilalți.

– Sunt fericit să vă informez că s-a lămurit problema. Am primit un mesaj prin radio de la Lisabona și am aflat că n-a mai urcat pe vas pentru că, fiind singura spaniolă de la bord, se temea.

– Se temea? repetă Tess.

– N-a mai plecat niciodată de acasă. Știți cum este. A dus o viață retrasă la Salamanca și dintr-o dată s-a văzut nevoită să facă acest drum. A urcat-o cineva pe vas la Oporto, dar când s-a văzut singură aici...

– Este de înțeles. Păcat că niciunul din noi nu vorbește spaniola, am fi putut s-o antrenăm în discuții. Dar nu trebuia să se ducă la Tanger?

– Ei bine, tocmai acesta este motivul pentru care v-am rugat să veniți să discutăm, miss Carlen. Această señořita Moreno a fost asistenta unui băiețel, de asta am așteptat atât de mult la Lisabona. Băiatul este pe jumătate englez, iar ea îl ducea tatălui lui la Tanger, rămânând acolo ca asistentă. Copilul este la bordul vasului.

– Adevărat? Nu l-am văzut.

– L-a ținut numai în cabină și l-a lăsat în grija stewardului când a coborât la țărm. Acest mesaj radio cere ca băiatul să fie dus la Tanger și predat tatălui său.

– Cred că tatăl îl va aștepta pe țărm.

– Și eu am crezut asta, dar este puțin probabil. Este posibil ca omul să nu știe că fiul lui se află chiar pe acest vas. Miss Carlen, sunteți singurul nostru pasager care coboară la Tanger; am înțeles că vă duceți la mama dumneavoastră.

Tess încuviință.

– Vreți să vă ajut cu ceva?

– Vă așteaptă cineva în port?

– Sper că da.

– V-aș putea da în grijă băiatul, să-l predați tatălui? Dacă n-am fi pierdut atâta timp la Lisabona, nu v-aș fi cerut asta. De obicei, stăm o zi întreagă la Tanger, plecăm la apusul soarelui

și asta mi-ar fi lăsat timp de– ajuns să mă ocup eu de caz, dar de data asta plecăm imediat după ce descărcăm niște bunuri, poate mai puțin de trei ore.

– Vă ajut cu plăcere.

– Vă mulțumesc din suflet, miss. Nu vă vom îngreuna cu copilul în următoarele două zile, dar dacă îl veți preda tatălui lui mi-ați face un mare serviciu. Prefer să-l las cu dumneavoastră decât cu vreun agent.

– Mi-ar face plăcere să-l cunosc. Unde este?

– Stewardul îl va aduce. Dar nu vreau să vă creez probleme, miss Carlen. Am vrut doar să mă asigur că băiatul și bagajul lui vor ajunge pe mâini bune.

– Cu plăcere, dar n-ar fi bine să-i telegrafiați tatălui?

– Vom încerca, dar Tangerul nu este Londra. Dacă-l putem aduce tată să-l ia de pe vas, ar fi grozav.

– Îmi pare rău de acea señorita Moreno, poate că i-a fost foarte teamă să lase copilul așa. Dar de ce se temea? Se vorbește spaniola la Tanger, nu?

– Spaniola și franceza. Nu știu ce a fost cu acea femeie. Din fericire, puștiului nu-i pasă prea mult. Este un copil neobișnuit.

– Cine este spaniol, tata sau mama?

– Mama. Pe puști îl cheamă Benito Westland. Tatăl lui este Boyd Westland din Cuera. Îmi imaginez că acest Cuera este numele cartierului unde locuiește, în caz că vei fi nevoită să-l duci acasă.

Tess zâmbi.

– Stați liniștit, căpitane, îl voi duce pe copil la tatăl său. Iar acum, mă duc să-l găsesc.

Căpitanul se ridică din nou, dornic s-o ajute. Ce se întâmplă cu mine? se întrebă Tess. Nici înainte de accident, când eram o tânără drăguță, atrăgătoare, nu săreau bărbații atât de dornici să mă ajute? Oare accidentul m-a făcut mai atrăgătoare în ochii lor?

Coborî pe punte și se uită peste balustradă, văzând coasta portugheză ca o linie desenată în creion la orizont și niște bărci lungi cu câte opt oameni vâslind la mică distanță de vapor.

Pescarii se strigau și-și făceau semne, dar continuau să vâslească ținând ritmul, apa sărindu-le pe fețele înnegrite de soare. Aici simțea vara ca un anotimp permanent.

Îl găsi pe steward și-i spuse că ar vrea să-l vadă pe micuțul Benito. El o convinse să iasă din nou pe punte, să se așeze pe un șezlong acolo, iar el îi va aduce copilul. Tess se așază mulțumită în șezlongul indicat, apoi trase aer în piept. Înainte de accident nu fusese genul de fată care să aibă nevoie de protecție, de grijă.

Doctorul care o îngrijise după accident o asigurase că-și va reveni complet, chiar dacă nu se va întâmpla foarte repede. Îi mai spusese că avusese un noroc teribil să scape doar cu vătămări externe. Era foarte tânără, dar va avea nevoie de cel puțin două luni să-și revină după ce-i va scoate ghipsul.

Tess era bucuroasă că nu-și amintea totul despre acel accident. Fusesse plecată cu colegii, iar la întoarcere urcase într-una din acele mașini, iar una din colege îi dormise pe umăr. Nici nu realizase că șoferul mergea cu viteză foarte mare. Mașina lovise un copac, iar faptul că erau opt persoane înghesuite în ea îi salvase de accidente mai grave. Dar Tess fusesse chiar la ușa care se deschisese. Fusesse aruncată la distanță de mașină.

Când își revenise se afla pe un pat de spital, cu contuzii și cu fracturi. A fost o chestiune de săptămâni, dar i s-a părut o eternitate.

Stătea pe punte cu ochii închiși, dar îi deschise să se uite la copilul care o privea. Avea un chip rotund, cu ochi negri și tenul măsliniu. Purta o cămașă veche de blugi și pantaloni grotesc de scurți, avea picioare lungi și subțiri, încălțat în niște espadrile ieftine. La gâtul fragil purta un medalion.

– Salut, Benito, îi spuse ea. Vorbești englezește?
– Cum adică dacă vorbesc englezește? Normal că vorbesc, replică puștiul.

Ea începu să râdă.

– Așadar, vorbești chiar fluent! Unde ai învățat?

– De la tata.

– Îl cunoști?

– Sigur. A stat cu noi până am împlinit patru ani.

– Acum ai cinci?

– Aproape șase. A venit vremea să merg la școală, a spus bunica. Tata trebuie să mă dea la școală.

– Și mama ta?

– A murit, spuse puștiul grav.

– Când a murit? Câți ani aveai atunci?

– Aproape patru, apoi tata a plecat.

– Înțeleg. Tess îl bătu pe umăr și-l invită să ia loc aici lângă ea. Povestește-mi despre señořita Moreno.

– Carmela? E o proastă.

– Benito! Îl dojeni Tess. Ești băiat mare, cum poți spune că este o proastă?

– N-a vrut să trăiască la Tiran. Bunica a fost de acord, tatăl Carmelei ne-a suit pe vapor. Carmela a plâns tot drumul, îi era frică de Tanger. Mie nu-mi este.

– Sunt sigură că nu-ți este. Probabil vei fi foarte fericit alături de tatăl tău.

– Numai cu școala n-o să fie bine. Tu mergi tot la Tanger, señořita?

– Da; dacă nu te așteaptă tatăl tău la vapor, i te voi duce eu la el.

– Ce bine! Crezi c-o să mă vrea tata?

– Sigur că da. Dar nu știe că vii?

– Nu știu, am întrebat, dar nimeni n-a vrut să-mi spună. Eu sunt un fel de pachet, adăugă puștiul cu priviri triste. Carmela zice că sunt moleștia... cum se spune în engleză?

– Din păcate, nu știu, recunosc Tess. Din tonul lui, ghici că nu era tocmai un compliment. Puștiul era destul de sigur de sine, nu era genul care să inspire milă. Ce fel de om era acest bărbat care-și lăsase copilul cu o bunică? Mai ales cu una care abia aștepta să scape de el? Vorbește-mi de Salamanca, îi spuse.

El o privi ușor nedumerit.

– Păi... Salamanca este...Salamanca... am trăit acolo până acum.

– Și nu ți-a părut rău să te desparți de prieteni?

– Sigur că mi-a părut. Dar mi-au promis că vor veni cu toții la Tanger când vor crește. Apoi puștiul o privi lung și o întrebă; señořita, îl cunoști pe tatăl meu?

– Nu n-am fost până acum la Tanger, dar tu te-ai desparțit doar de doi ani de tatăl tău, așa că o să te recunoască.

Băiatul încuviință cu gravitate.

– El este englez. Bunica zicea că este om rău. Englezilor nu le pasă de familiile lor.

– Nu este așa, îl asigură Tess. Cred că tatăl tău te-a lăsat cu bunica pentru că erai prea mic pe atunci ca să locuiești cu el. Cum arată tatăl tău?

– Este înalt, cu mult păr. Nu ca al tău, señořita; este roșu-închis și ochii lui sunt... cred că sunt de culoarea mării.

– Numai atât îți amintești?

– Tata zâmbește mereu. Dar pe tine cum te cheamă?

– Tess Carlen.

– Tess, repetă copilul; sună bine.

Tess ar fi vrut să râdă, dar se strădui să n-o facă. Avea în față un copil inteligent. Un amestec ciudat, cu aerul său latin și educația dată de un bărbat care i se părea interesant, dar straniu. Un englez căsătorit cu o spaniolă, trăind în Salamanca, iar acum la Tiran. Părea un aventurier.

– Așadar, tu ești Benito Westland, zise Tess. Te cheamă și Boyd?

– Nu, Boyd este englezescul pentru Philip și mai am un nume, Jose, după bunicul meu. Verii mei se distrează pe seama mea, dar mie nu-mi pasă. Westland este un nume bun!

– Cel mai bun, chiar, sublinie Tess.

După câteva minute puștiul plecă, iar Tess îl urmări cum dispare cu mâinile în buzunare, apoi cum se ridică pe balustrada de pe punte; un alt copil care ar fi făcut asta ar fi speriat-o, dar nu și Benito.

Din ce familie provenea oare acest copil?

După această discuție, îl zări de câteva ori. Benito zăbovea lângă camera motoarelor și departamentul stewardzilor, iar când era prea cald ieșea pe punte doar în șort. Pielea îi era bronzată de parcă și-ar fi petrecut toată vara astfel. Tess nu se îndoia că puștiul se va descurca bine la Tanger.

Clare îi făcu o surpriză atât de mare, încât Tess rămase aproape fără suflare pe drumul spre suburbia destul de modernă în care locuia. Clare Carlen nu mai era brunetă, ci o splendidă blondă platinată, atât de atrăgătoare, încât Tess simți o strângere de inimă.

– O, draga mea, exclamă Clare, arăți îngrozitor! Ai nevoie de cineva care să te îngrijească și eu sunt singura care o poate face! N-ai voie să ridici niciun ac! Dar să sperăm că șoferul se va descurca.

– Ai angajat un șofer? întrebă Tess.

– O, nu! Este tot al lui Victor, ca și mașina. O să-l cunoști pe Victor în seara asta. A venit cu trei luni în urmă să vadă orașul și nu s-a mai dezlipit de aici. Privirea ei și gestul făcut din sprâncene o lămuriră definitiv asupra relației lor. Draga mea Tess, te vei odihni tot timpul pe care-l vei petrece la Tanger.

În mașină, Clare se uită cam ciudat la micul Benito. Ba chiar strâmbă din nas, auzind ce trebuie să facă.

– Spuneai că trebuia să-l aștepte cineva în port?

Tess încuviință.

– Tatăl lui locuiește la Tiran. Cunoști locul?

– E la câteva mile distanță. O să-l trimit când ajungem acasă.

– Trebuie să-l însoțesc, Clare, i-am promis căpitanului.

– Dar ei au agenți care rezolvă problemele de genul acesta.

Copilul este spaniol, draga mea?

– Pe jumătate englez. Îl cheamă Westland.

– Benito, completă puștiul privind-o lung pe Clare. Îl cunoașteți pe tata, señora?

– Am auzit numele acesta, dar atât. Clare se încruntă la Tess. Nu e bine că te-ai vârât în bucluc cu copilul ăsta.

– Nu este nicio problemă, iar Benito îmi este prieten. Nu-i așa, copile?

– Așa este, încuviință puștiul. Apoi o întrebă: de ce n-a venit tata să mă ia, señora?

– Poate pentru că vasul a ajuns cu câteva ore mai târziu. Dar nu te necăji, o să-l căutăm după ce bem ceaiul.

– Tess, îmi pare bine să te revăd, zise Clare. Ce păcat că a trebuit să treci printr-o experiență atât de dureroasă! N-am realizat cât de rău a fost până nu te-am zărit coborând de pe vas. Mai ai dureri?

– Foarte mici, dar soarele de aici va rezolva problema. Clare, nu-mi vine să cred că sunt la Tanger.

– Unora nu le place Tangerul, dar eu îl ador. Oamenii sunt diferiți de cei de pe continent, chiar și de englezi. La început mi s-a părut foarte arid și cu temperatură mare, iar grădinile sunt foarte rare, ca să nu mai vorbesc de felul în care arată casele lor. Dar casa mea are o astfel de grădină mică, iar mobila nu este prea rea. Avem mandarine, curmale și banane în grădină. Imaginează-ți!

– Sună ca în paradis. Tess ar fi vrut să treacă mai ușor peste starea de încordare dintre ele. Dar ceva anume, poate părul

blond platinat, poate operația estetică făcută la nas o făcea să se întrebe dacă o cunoscuse cu adevărat pe Tess. Zâmbetul ei îi era complet necunoscut. Dinții ei păreau nefiresc de albi. Clare, trebuie să-ți spun, se decise; ești o blondă superbă, dar nu mă pot obișnui prea ușor cu noua ta înfățișare.

Clare zâmbi, încântată.

– Draga mea, aici am fost blondă în permanență. De fapt, mi-am schimbat culoarea părului la Paris, cu zece luni în urmă.

– Cred că te-a costat o avere, dar a meritat.

– E adevărat, dar trebuie să admit că datorită ei am fost așa de curtată de bărbați.

– Clare, va trebui să găsec o maseuză pentru umărul drept. Am prescripția dată de doctor la mine.

– O să rezolvăm toate problemele tale. Victor știe să facă masaj și abia așteaptă să te cunoască. Uite, am ajuns în cartier. Sunt mulți copaci pe aici și în zonă locuiesc mulți oameni foarte drăguți; spanioli, francezi, italieni și se află o colonie de englezi. Numele servitorului meu este Pedro; este pe jumătate maur. Uită-te în jur! Nu este frumos?

Casa părea o cutie mare, văruiță, cu găuri în loc de ferestre. Avea un acoperiș plat pe care se putea sta la soare probabil, pentru că se vedeau mai multe umbrele, dar nu vedea că ar fi existat balcoane la dormitoare sau vreo verandă. Văzuți de aproape, pereții fuseseră reparați de prea multe ori. Da, Clare avusese dreptate; casa era plină de ferigi și iasomie în ghivece.

Cu toate că nu era vreo casă deosebită, lui Tess îi plăcu în general.

– Ar fi trebuit s-o vezi când a cumpărat-o Victor! spunea Clare. Era plină de crăpături, iar din pereți curgea cimentul. Am chemat pe cineva să zugrăvească, să curețe podelele, iar Pedro s-a ocupat de grădină. Copacii erau destul de bine îngrijiți, așa c-a trebuit să planteze și să îngrijească doar florile. În spatele casei există o scară de fier forjat, care urcă până la acoperiș, dar n-o prea folosim. Am vrut să organizăm un cocteil pe acoperiș, dar era să ne pierdem viața din cauza vântului stârnit din senin.

– Așadar, casa îi aparține lui Victor. Cine este el?

– Un bărbat, draga mea, zise Clare cu un gest rapid din degete. Încântător, bogat, are doar patruzeci și trei de ani, dar cam greoi. Acum are afaceri în Tanger.

– Mi s-a părut c-ai spus c-a venit aici ca turist.

– Un turist în căutare de investiții bune; asta este una din casele pe care le-a cumpărat și recondiționat. El locuiește într-un apartament de hotel.

Clare deschise poarta și strigă:

– Pedro! Gata cu siesta!

Servitorul apăru clipind des, trezit din somn.

– A venit, miss? Bună ziua, miss!

– Nu fi impertinent, spuse Clare. Ia bagajul domnișoarei, du-l în cameră, apoi ai puțin grijă de băiețelul ăsta. Dă-i ceva de

mâncare, ca să stea liniștit cât ne bem ceaiul. Ai grijă și de mașină.

Pedro era un localnic mic de statură, cu pielea ciocolatie, cu un nas lung coroiat și sprâncene stufoase de sub care ochii clipeau vesel. Avea părul negru, înspicat. Luă valizele și-i ceru lui Benito să-l urmeze.

Benito nu prea voia să-l însoțească, ci se ținea aproape de Tess.

Ea îi zâmbi.

– Du-te cu Pedro câteva minute. O să-l găsim pe tatăl tău, îți promit. Lasă-mi doar câteva minute, să-mi pot bea ceaiul. Bine?

– Bine, răspunse Benito, dar porni cu umerii lăsați în urma servitorului, ca un om necăjit.

Pe moment, Tess a fost tentată să-l urce din nou în mașină și să pornească în căutarea domnului Westland, dar călătoria și revederea cu Clare, ca și soarele orbitor al Tangerului o obosiseră. Benito putea să aștepte o jumătate de oră; probabil Pedro îi va vorbi în spaniolă.

O urmă pe Clare într-un salonaș cu pereții de culoarea turcoazului, cu mobilierul alb, multe perne, covoare roșii și vase maure așezate pe mesele joase. Nu era nimic de valoare acolo, dar în general impresia era plăcută.

Clare își ridică teatral brațele în aer:

– Ei, ce zici? Îți place? Victor e înnebunit după locul ăsta. M-a lăsat să-l aleg eu.

– Iar el a plătit?

Clare îi evită privirea.

– Natural. Aici, toate casele se închiriază cu mobilă. Stai jos, Tess, și întinde-ți piciorul. Nici nu mi-ai spus cum s-a întâmplat.

Nu era mare lucru de spus. Anul în care Clare părăsise Londra trecuse foarte liniștit pentru ea, până la accident. Atât de multe i se întâmplaseră lui Clare, și nu numai schimbarea aspectului exterior.

– De ce tocmai Tanger? Întrebă Tess. De ce ai venit tocmai aici?

Clare turnă ceaiul dintr-un ibric de argint.

– Căutam un loc în care să mă stabilesc o vreme. Aproape că alesesem un loc pe Riviera, dar era îngrozitor de scump și am ezitat. Ce bine am făcut! Îți pun o bucată întreagă de zahăr?

– Da, mulțumesc Clare. Și așa ai ajuns aici, la Tanger?

– Am venit pe iahtul cuiva, cu patru luni în urmă. Era o familie care are afaceri aici; m-au invitat să stau cu ei, așa că am acceptat. Într-o noapte, au dat o petrecere la care l-am cunoscut pe Victor și restul îl știi. Am rămas aici.

– Pentru el?

Clare vru să zâmbească, dar lăsă ochii în jos.

– Da, așa cred. M-a cerut de soție.

Clare oftă.

– Bărbații sunt greu de intuit. Nu există unul fără defecte. I-am spus că nu mă pot mărita decât după ce termin doliul de

un an; este vorba de decentă, de fapt. A acceptat, dar acum a început să se agite.

– Au trecut paisprezece luni, zise Tess încet.

– Da, și el știe asta. Am fost foarte deschisă, spunându-i totul despre tatăl tău și despre tine. I-am spus cât de apropiate eram, cât de mult înseamnă pentru mine să te am aici, pentru a mă hotărî. De aceea ți-am scris prima scrisoare, invitându-te să-ți petreci aici vacanța.

– Așa să fie, Clare? Sau n-ai sentimente destul de puternice pentru acest bărbat și cauți pretexte? Nu poți renunța la ce-ți oferă el, de fapt?

– Draga mea, ce minte complicată ai! zise Clare râzând. Țin mult la Victor, dar nu sunt pregătită să mă recăsătoresc. Apropo, n-am spus nimănui despre prima mea căsnicie; n-a fost necesar să spun. Și apoi, divorțul este un lucru destul de urât...

– Ai dreptate...dar n-aveai nevoie de prezența mea aici ca să iei o hotărâre în privința lui Victor. Mai este și altceva, nu?

Clare lăasă ceașca pe masă și-i zâmbi cu tot farmecul ei.

– Draga mea, de fapt, tu nu trebuie să-ți faci probleme de niciun fel. Vreau să te odihnești, să fii fericită, să-ți meargă bine. Vreau să-ți ofer tot ce pot, ca să compensez lipsa de prietenie din trecut.

– Îți sunt recunoscătoare că m-ai invitat, că mi-ai plătit biletul, dar acum când sunt aici, înțeleg că mai sunt și alte

motive pentru care m-ai invitat. N-am fost prea apropiate nici măcar la moartea tatei, Clare.

– O, Tess, mai ai ceva împotriva mea? Pentru că am vândut casa și am cheltuit banii? Era a mea și eu n-am o carieră ca tine...

– Erai îndreptățită la acei bani, dar...te rog, Clare, să nu ne prefacem. Tess simți dintr-o dată că mâinile și vocea încep să-i tremure, amintindu-i că nu-și revenise după acel accident. Dacă n-aș fi fost așa de deprimată după accident și n-aș fi avut nevoie de o schimbare de aer, poate că aș fi pus la îndoială invitația ta, dar așa...Te-aș ruga totuși să fii foarte deschisă cu mine, Clare. Acum, spune-mi ce pot face pentru tine.

– Draga mea, zise Clare puțin mai înțepat, mă uimești. Am uitat felul tău mult prea personal de a vedea lucrurile. O să vorbim mai târziu despre asta.

– Aș fi preferat s-o facem acum.

– Nu este prea ușor s-o facem. Clare se ridică, îndreptându-se spre fereastră. Fără a o privi, îi spuse: bine, dacă preferi să fii foarte directă. Nu vreau să mă mărit cu Victor Mears încă, pentru că a apărut altcineva, un spaniol numit Ramon Guevara, de aceeași vârstă. Nu este la fel de bogat ca Victor, dar este mult mai atrăgător. Îl doresc din tot sufletul.

Tess lăasă jos ceașca.

– Vrei să spui că te-ai îndrăgostit de el?

– Cam așa.

– Și el?

– Nu știu ce gândește el. Nu stă prea mult pe aici și l-am cunoscut de când am venit, dar n-am ajuns apropiați. Se pare că n-am știut să mi-l apropiu prea mult. Este vina mea.

– De ce?

– Îmi este greu să-ți explic, Tess. Știi că ești puțin cam închistată în gândire.

– Nu cred că este așa, numai că nu te înțeleg. Te aștepti să te ajut în vreun fel cu bărbatul acesta?

Clare se întoarce spre ea.

– Mă poți ajuta, draga mea. Ramon este un tip mai special. Și apoi, știe de Victor. Nu cred că-l consideră o amenințare, ci doar că nu vrea să se implice. Tess, te rog să nu mă judeci. Citesc pe chipul tău că ești gata s-o faci.

– Nu te judec, Clare. De fapt, pot să refuz să mă implic, dacă este ceva care nu-mi convine. Pot să plec acasă.

– Nu spune asta, o opri Clare. Mi-am făcut probleme dacă să te implic sau nu, dar am ajuns la concluzia că nu-ți fac vreun rău. N-am nevoie decât de prezența ta aici, Tess. Aș vrea să mă scapi de Victor cât se poate, ca să fiu liberă să mă văd cu Ramon cât de des. Victor cunoaște Tangerul, te va duce în diverse locuri, îți va prezenta elementele locale caracteristice. Aș vrea să-l rogi să-ți devină ghid și să-ți arate tot ce trebuie văzut.

– Iar tu te ocupi de Ramon, continuă Tess. Nu vrei să-l pierzi pe Victor până nu ești sigură de spaniol, nu?

– Dacă vrei să vorbim cinstit, cam așa este.

– Mă simt umilită.

Clare veni spre ea, întinzându-i mâinile.

– Nu considera că este așa. Eu știu mai bine că lucrurile sunt mai complicate. Când Victor a început să facă presiuni să mă mărit cu el, m-am gândit că ar fi o idee grozavă să te aduc aici să mă ajuti. Câștigi o vacanță minunată, care nu te costă nimic, în schimb mă ajuti să mă văd mai des cu Ramon. Este o mică înțelegere între noi, din care avem amândouă de câștigat. Dar când scrisoarea mea a ajuns la tine, erai în spital. Realizezi cred că am fost disperată. Pasul următor a fost să-ți ofer această vacanță în care să te refaci. Între timp, problema mea a devenit tot mai acută. Acum înțelegi?

Tess încuviință.

– Mă tem că nu-mi place înțelegerea noastră.

– Tess, ești în convalescență încă, așa că stai câteva zile și relaxează-te, fără să te gândești la nimic.

– Mă duc cu Benito la Tiran.

– Vino să-ți vezi camera mai întâi. M-am gândit la tine când am mobilat-o.

Probabil că atunci îi venise Clarei ideea de a o aduce la Tanger și de a o folosi. Urcând treptele în spatele celeilalte femei, Tess se întrebă de ce se simțea stresată și deprimată de faptul că fosta ei mamă vitregă voia să prindă în mreje un alt bărbat. La ce se așteptase, de fapt? Cei trei ani în care tatăl ei

fusese căsătorit cu Clare, ar fi trebuit s-o pregătească pentru ce era mai rău. Clare nu avusese sentimente profunde pentru niciun bărbat din viața ei.

Îi plăcea să fie măritată, să aibă propria ei casă, dar mai mult îi plăcea "Clubul femeilor"... sau oare clubul fusese paravanul perfect pentru altceva?

Tess începu să suspecteze că știa prea puține despre Clare. Trebuia oricum să se gândească mai mult la propunerea ei; își dori să nu fie atât de îngrijorată în privința micului Benito.

Clare o conduse într-un dormitor decorat în culori pale; un pat mare în mijloc, mobilă în culori deschise, un fotoliu confortabil, covoare bej. Una din valizele ei fusese așezată pe un scaun așteptând să fie deschisă, iar Clare spuse:

– Sunt sigură că abia aștepti să te schimbi în ceva răcoros. Te rog, lasă-mă să trimit copilul cu șoferul.

– Nu, mă duc chiar acum să rezolv problema. Clare...

– Poftim, draga mea?

– Nu cred că pot rămâne să te ajut, în condițiile în care vrei tu.

– Nu? Atunci rămâi în condițiile tale, Tess, spuse Clare foarte generoasă. Este nevoie aici de tine. Văzând cum arăți acum, nu te pot lăsa să pleci. Relaxează-te puțin. Nimeni nu-ți va cere nimic, fii sigură de asta. Clare deschise ușa dulapului. Ai loc destul pentru toate rochiile tale.

Tess se simțea dezamăgită, îi era cald.

– Pot să iau mașina? Mă întorc foarte repede, sper.

– Sigur că da. Nu trebuie să te grăbești, Yusef te va duce la adresa indicată și te va aștepta acolo. Nu te grăbi; aș merge și eu cu tine, dar...

– Nu este nevoie. Te superi dacă te rog să-l chemi pe Benito?

Copilul veni repede.

– Mergem la tata?

– Da. Ai băut ceai?

– Nu, limonadă și am mâncat prăjituri. Ieși înaintea ei din casă, urcă pe bancheta din spate a mașinii și-i făcu loc.

– Sunt atât de fericit! Crezi că-l vom găsi pe tata?

– Sigur că da. Apoi îi spuse șoferului; mergem într-un loc numit Cuera.

Când mașina porni, Clare le făcu semne de încurajare. Tess se relaxă pe bancheta din spate, simțind brusc o stare de epuizare; fusese cea mai lungă zi de la accident. O dureau capul, era dezamăgită și se temea că lucrurile nu erau așa cum și-ar fi dorit. Încercă să și-o alunge pe Clare și problema ei din minte, măcar pentru câteva ore.

Se va gândi mâine la propunerea ei.

Mașina străbătuse cartierul lui Clare, unde păsările de curte erau la fel de numerase ca și copiii, și ajunseră pe un bulevard. După o vreme, în fața lor apără o vale la capătul căreia se vedea marea și cartierul Tiran ridicat într-un golf.

– Adresa este Cuera, i se adresă Tess șoferului. Știți unde este?

Yusef i se adresă cu politețe, dar fără a întoarce capul spre ea.

– Cuera este o piață, doamnă. Mai știți altceva?

– Îl caut pe domnul Boyd Westland.

Omul încuviință. Când ajunseră la Cuera opri mașina. În mijlocul pieței se afla o fântână înconjurată de case ascunse de palmieri și curmali, de portocali. Mai văzu câteva magazine mici, o cafenea și un oficiu poștal unde se afla un singur om. Spre acesta se îndreptă Yusef. Omul făcu un gest cu mâna spre o casă mică, ce avea o verandă în față. Yusef reveni la mașină, mai merse câteva zeci de metri și opri în fața unei case care se numea Las Perlas. Tess coborî și-l luă pe Benito de mână.

– Am ajuns, băiete. Să sperăm că tatăl tău este acasă.

– Crezi că ar putea fi plecat?

– Nu știu, să vedem. O să te poți juca de-a v-ați ascunselea aici, este destul spațiu, spuse Tess. Apăsă pe butonul soneriei și așteptă.

Trecură câteva minute până se deschise ușa. Se priviră în ochi, ea și bărbatul cel înalt. Avea un chip plăcut, cu părul bogat dar disciplinat, roșu cu fire negre și ochi verzi care o scrutau curioși.

Purta un tricou și blugi vechi, decolorați.

– Tată! strigă Benito și se aruncă în brațele bărbatului.

Tess ignoră figura domnului Westland, care ilustra o consternare totală.

– Bună ziua, îi spuse. Sunt Tess Carlen. Am fost pe același vapor cu Benito și... ei bine, este o poveste lungă. Arătați surprins, deci presupun că n-ați primit telegrama?

El păru să revină la realitate.

– Am fost plecat toată ziua, de fapt, abia am sosit. Vă rog, intrați.

Nu era chiar o invitație plină de căldură, dar un bărbat care se uita speriat la propriul copil pe care nu-l văzuse de doi ani... era bine că nu-i închisese ușa în nas.

Intrară într-un hol mic, unde se afla un mic stand plin cu ziare și un cuier pe care era atârnată o panama veche. El deschise o ușă și pătrunseră într-o încăpere care mirosea a ceară, unde se afla multă mobilă de culoare neagră. O încăpere întunecată, dar plăcută într-un fel.

Omul depărtă copilul de el și-l privi:

– Ei bine, ai crescut mult. Ce cauți aici?

Tess îi spuse:

– Unde să se ducă, dacă nu la tatăl lui? Nu l-ați primit prea călduros. Murea de nerăbdare să ajungă aici, era sigur că totul va merge ca pe roate după ce vă va întâlni. Dar după cum văd...

– Stați puțin, miss, o opri omul calm, studiind-o, observându-i umerii firavi. După cum arătați, cred c-ar fi bine să nu vă ambalați prea tare și să luați loc. Nu-mi plac femeile

care leșină, mai ales în casa mea. Așteptă ca Tess să se așeze pe un scaun, apoi se uită la copil: mă uimești, Benito. Du-te și vezi casa până discut cu miss Carlen. Urcă la etaj mai întâi.

– Nu-ți place să stau aici? se precipită copilul. Sunt cuminte, tată, dar Carmela este o proastă.

– Ar fi mai bine să-ți ascuți tatăl, Benito, interveni Tess. Du-te și vizitează casa, dar nu atinge nimic.

Benito oftă din tot sufletul și ieși, iar Tess ridică privirea spre bărbatul din fața ei.

– Cine este Carmela?

– A avut grijă de Benito la Salamanca și a mers cu el pe vapor până la Oporto. De acolo a părăsit vasul, lăsând copilul singur. Căpitanul m-a rugat să-l aduc la Tanger. V-au telegrafiat de pe vas. N-ați fost aici?

– Am fost doar noaptea, dar n-am primit nimic. Sunt luat prin surprindere și nici nu cred că pot păstra copilul aici.

– Nu? spuse Tess cu ochii mari.

De ce nu?

– Din cauza acestei case, nu este adecvată creșterii unui copil. Miss Carlen, știu că nu este problema dumitale, o să aranjez ceva. Mulțumesc că mi l-ai adus aici.

– Nu aveți vreo servitoare care să aibă grijă de el?

– Am o servitoare, dar ca să ții un copil chiar și câteva zile, îți trebuie mai mult.

– Dar el crede că va locui cu dumneata de acum.

– Imposibil! exclamă omul. Va trebui să se întoarcă la Salamanca. Bănuiesc că bunica lui va avea grijă de el dacă va fi bine plătită.

– Cum poți vorbi astfel, domnule, despre propriul dumitale copil? îl interpelă Tess. Are nevoie de dumneata, nu vezi? Este un copil sensibil și inteligent. Cum poți să-i faci asta, domnule Westland?

– Nu vrei să mă lași să fac ce consider că trebuie făcut? Lucrez greu și lipsesc nopțile de acasă. Dacă venea cu femeia aceea, Carmela, puteam să-l țin aici o vreme, dar așa, este mai bine pentru el să se ducă imediat înapoi. Cu câteva minute în urmă eram liber.

– Nu erai liber, domnule Westland, altcineva îndeplinea obligațiile dumitale. Dar, te rog, nu-l lăsa pe copil să vadă cât de mult îți pasă de el.

Omul ezită o clipă, apoi o întrebă:

– Ai probleme, miss?

Tess zâmbi.

– Întrebarea dumitale sună cel puțin ciudat în acest context, n-ai destule probleme?

– Le pot rezolva. Dumneata, miss, ți le poți rezolva singură?

– Eu n-am probleme.

– Ai fost bolnavă?

– Da.

– Stai în Tanger?

– Da.

– Nu vrei să-mi spui mai mult?

Ea îl privi.

– De ce aş face-o, domnule Westland? Eşti un străin şi nici nu-mi place impresia pe care mi-ai făcut-o. Te rog... mă simt obosită, aş putea pleca?

El o luă de braţ.

– Aşteaptă puţin, să bem un pahar împreună, şi nu-mi mai pune întrebări.

Simţindu-se istovită, Tess nu mai avu putere să se împotrivească. Se așeză, simţind o oboseală acută, mai ales a picioarelor. Luă paharul oferit de el şi sorbi din ceva ce avea un gust vag de whisky, dar era mai amar.

– Te voi duce eu la hotel, spuse Westland. La care stai?

– Locuiesc la nişte prieteni.

– Atunci, nu-i lăsa să te scoată prea mult la distracţii, nu pari prea sănătoasă.

Tess nu vru să-i explice. Ar fi vrut să ajungă cât mai repede înapoi, la Clare; nu avea chef să se afle în această încăpere cu acest bărbat, care nu ştia nimic despre ea şi nici nu trebuia să ştie. Nu părea un om care îşi iubeşte semenii, ci unul autoritar şi plin de sine, care voia să-i transmită că este un bărbat puternic, care ştie ce face. Era prea rece şi insensibil pentru ea să-l placă. Dar cum ajunsese să se însoare cu o spaniolă?

– Locuieşti permanent aici? îl întrebă ea.

– Poate, câțiva ani.

– Nu ți se pare mai interesantă Spania sau Anglia?

– Am venit aici pentru că am vrut, miss Carlen. Scuză-mă, poate sunt cam dur, dar n-am mai avut prilejul să întâlnesc tinere ca dumneata. Am treizeci și trei de ani, miss, și am cunoscut destule femei până acum. Mi-am cam pierdut interesul, trebuie să recunosc. Dar dumneata ești la începutul vieții și într-o zi poate vei găsi bărbatul care se va oferi să aibă grijă de tine.

– Trebuie să se întâmple așa?

– Citesc ceva în privirea dumitale, miss, care-mi spune că ai avut de suferit de curând. Se va găsi un bărbat care să vrea să te consoleze.

– Cât ești de atotcunoscător, domnule Westland. Mulțumesc pentru băutură, acum chiar trebuie să plec. Dacă trimiți copilul înapoi la Salamanca, fă-o cu grijă, să nu simtă că nu-l iubești. Are mare nevoie de dragoste și de înțelegere.

– Adevărat? Atunci, acesta ar putea fi motivul pentru care să-l trimit înapoi. Vrei să te asigur încă o dată că va fi bine îngrijit acolo?

– Nu, sunt sigură că așa va fi. Aș vrea să cred că-l vei iubi, dar poate îți cer prea mult.

– Ai venit cu o mașină, miss? Ea încuviință.

– Este dincolo de grădina dumitale. Apoi, Tess făcu o pauză; scuză-mă, domnule, dar ai văzut-o vreodată?

El zâmbi.

– Am închiriat casa, dar grădina nu m-a interesat.

– De ce se numește Casa Perlelor?

– Proprietarul este un tip foarte sentimental. A numit-o așa când soția i-a născut primul copil. Perlele erau soția și copilul, desigur. Perle neprețuite, după cum mi-a spus, cu răsuflarea lui care duhnea a usturoi.

– Deși se vede că-l disprețuiești, cred că este un om așa cum mi-ar plăcea să fie și alții. Iar Benito este mai mult topaz decât perlă, dar....

– Nu -mi plac astfel de comparații, miss. Dar pari cam anemică. Ai grijă de dumneata.

Tess vru să se întoarcă și să plece spre mașină, dar tocul pantofului i se prinse într-una din cutiile cu jucării ale lui Benito, pe care șoferul le lăsase pe pragul casei și fu nevoită să se agate de cămașa lui Westland ca să nu cadă. Păli brusc. El o prinse de ambele brațe.

– Dumnezeule, spuse el, chiar ești bolnavă.

– Nu, acum mă simt bine. Respiră adânc, se forță să-i zâmbească. Din anumite motive nu-i putea spune mai mult, nu-i putea explica nimic, mai ales despre teama de o nouă fractură după ce i se scosese ghipsul.

El se încruntă, apoi o luă după umeri cu grijă și o conduse la mașină, așezând-o cu atenție pe bancheta din spate, apoi o salută înclinând din cap.

Ea îi răspunse la fel și mașina porni spre strada principală din Tiran.

Și acum gata, se terminase totul, își spuse Tess, cu toate că simțea o senzație de gol inexplicabil în suflet.

Ciudat bărbat tatăl lui Benito. Și misterios. Lucra foarte mult, dar la ce anume, nu-i spusese. A ce arăta; artist, agent, scriitor? Nu, niciuna din acestea. Părea mulțumit să trăiască în acea casă îngrijită, în loc să se întoarcă în Anglia după moartea soției sale. Dar ce fac de obicei englezii la Tanger?

Își aminti chipul lui când îi spusese că Benito îl consideră cel mai bun om din lume. O privise vădit nemulțumit, cu cinism, și-i răspunsese:

– Ei, pentru asta trebuie să-l trimit înapoi, la bunică-sa. I se păru dintr-o dată important de știut. De ce spusese asta? Și de ce un bărbat, care se arătase atât de receptiv față de o necunoscută, era atât de puțin receptiv față de propriul său fiu?

Tess zâmbi amar. Dacă ar fi fost cea care era de obicei, i-ar fi dat câteva răspunsuri usturătoare acestui Boyd Westland!

Când ajunse în fața casei lui Clare, atmosfera i se păru calmă și sigură. Totuși, ezită înainte de a intra. Din verandă zări un bărbat solid, care străbătea încăperea cu pași mari. Urcă repede scara care ducea direct la camera ei pentru a-l evita.

În cameră, Clare îi pusese garoafe roșii într-un vas de lut și fructiera era plină cu banane, mandarine, curmale și struguri, culese recent.

Rochiile îi erau aranjate cu grijă în dulap, iar valiza dispăruse.

Tess nu putu să nu se gândească la asemănarea dintre ea și Benito. Amândoi veniseră plini de speranță la Tanger așteptând să fie primiți cu afecțiune, dacă nu chiar cu dragoste, și fuseseră dezamăgiți.

Dezbracă rochia cu care fusese îmbrăcată pe drum; se simțea obosită, avea nevoie de baie și de un somn bun.

Mâine va fi capabilă să înfrunte viața.

Capitolul 2

Victor Mears era un bărbat înfloritor, care dădea impresia că iubește cam mult toate lucrurile materiale. Îi plăcea să mănânce bine, să savureze vinul, nu-și bea niciodată cafeaua fără lichior și nu se ridica de la masă fără să fumeze o țigară de foi. Era expansiv și zâmbea mereu, iar figura lui, care fusese cândva atrăgătoare, arăta acum mici depozite de grăsime. Avea ochi albaștri care păreau încastrați în niște buzunare de grăsime, un nas drept, gura cu buzele bine conturate. Părul pieptănat spre spate fusese de culoarea nisipului, iar acum începuse să încărunțească.

Tess l-a întâlnit chiar din prima zi a șederii ei la Tanger. Când coborâse la masă, cei doi discutau vesel, ieșind din salonul alb -albastru.

– A, iat-o pe Tess! exclamă Clare vesel.

De ce n-ai coborât să bem ceva împreună? Ți-l prezint pe Victor. Ea este Tess, fiica defunctului meu soț.

Victor luă mâna lui Tess și-i zâmbi.

– Mă bucur să te cunosc. Ia loc, te rog.

Victor îi oferă un scaun.

– Știi că par fragilă, spuse ea. Dar dacă voi mânca măcar jumătate din ce mi s-a adus, mă voi îngrășa ca o pisică.

– Foarte bine, pe mine mă sperie femeile foarte slabe. Am auzit că ai trecut prin momente dificile, așa mi-a spus Clare. Bine că a reușit să te aducă aici! Te va îngriji aici, iar eu voi fi de ajutor cu tot ce pot.

– Sunteți foarte amabil, domnule Mears.

– Spune-mi Victor, te rog. Aproape că fac parte din familie.

– Sigur că faci, dragul meu. Vreau să vă înțelegeți foarte bine, interveni Clare.

– Pentru mine nu va fi greu, spuse Victor.

Tess îi zâmbi așa cum ar fi vrut Clare.

– Sunteți englez? îl întrebă.

– Sigur că este, răspunse Clare în locul lui.

El o privi cu atenție peste masă.

– E o întrebare bună. Sunt englez, Clare? Sunt englez? Nu foarte, dacă sunt sincer. M-am născut în Anglia, Tess, dar atât. Am făcut școala în Franța și am intrat în cercul de afaceri al tatălui meu de tânăr. Am trăit de atunci în Italia, Spania, Grecia și Israel. Cred că sunt cosmopolit.

– Sună interesant.

– Chiar este interesant până la patruzeci de ani. După aceea, începi să te întrebi dacă cei care au o familie sunt mai câștigați. Doresc să mă așez, cum se spune.

– Îți doresc noroc.

El îi mulțumi și -și dedică atenția consomeului și restului de feluri de mâncare expuse pe masă. Tess întâlni privirea lui Clare; ceva din ochii ei verzi o atenționa. Clare avea ceva din acea văduvă neagră care-și etalează nurii la început pentru a-și devora mai apoi partenerul. Acest individ, Mears, nu era soțul ideal pentru ea, dar era îndrăgostit nebunește, și asta se vedea cu ochiul liber. Tess avea o anumită doză de înțelegere pentru orice îndrăgostit, chiar și pentru acest individ, căruia în plăcea excesul de colonie.

Cu o zi în urmă, Tess fusese prea obosită de călătorie ca să mai reflecteze la propunerea lui Clare, dar dimineața se gândise mai bine. Clare nu-l iubea pe acest Mears, era evident, dar ducea o viață îmbelșugată, la un standard destul de ridicat, cu servitori și grădinar. Rochiile ei costau foarte mult, la fel intervențiile chirurgicale. Dacă trăise tot așa în ultimul an, Clare nu mai avea bani în bancă din vânzarea casei.

În timp ce li se servea salata de crabi, Clare întrebă:

– Victor, cunoști o maseuză bună? Tess trebuie să continue tratamentul pentru umărul cu probleme și i-am spus că tu știi tot ce se întâmplă aici la Tanger.

– Mă gândeam să mergem la clinica Doria. Au toate serviciile acolo; este cea mai bună clinică de pe coastă. Te duc eu acolo mâine, dacă dorești.

– Nu vreau să te deranjez atât de mult. Mă pot duce cu un taxi.

– Nici să nu aud! Te duc chiar eu mâine, insistă Victor.

– Vezi? Ți-am spus că lui Victor îi place să-i ajute pe cei din jur. Lasă-l să te ducă, Tess.

– O să telefonez după-amiază și fac o programare, continuă Victor. Ortopezii de acolo sunt în marea lor majoritate francezi. Ai dureri mari la umăr? o întrebă el.

– Nu foarte mari, dar simt că umărul îmi este slăbit.

– Și piciorul?

– Nu pot merge prea mult, devine dureros.

– O să te punem pe picioare cât stai aici, promise Victor. Sunt fericit că te pot ajuta.

Și chiar așa era; omul era mulțumit să-și aducă într-un fel contribuția. Cum putea Clare să fie atât de crudă cu el? Era puțin cam gras, dar asta era normal pentru că-i plăcea să mănânce, dar în rest era un om cu un suflet mare. Iar dacă ea ar fi vrut, ar fi reușit să-l convingă să-și schimbe obiceiurile legate de mâncare. Numai că lui Clare nu-i păsa de el.

Victor îi spuse tot ce voia să știe despre Africa musulmană, arhitectură și muzică. Deschise aparatul de radio și-i traduse ce se spunea pe diferite posturi. Îi traduse din arabă tot ce o

interesa. Când el își termină țigara de foi, Tess îl plăcea și-l respecta pe acest bărbat, care o iubea pe Clare. Pe el trebuia să-l țină ea ocupat, pentru ca mama ei vitregă să se distreze cu acel spaniol. Dar Tess era conștientă că acest om merita sinceritate, iar Clare nu era capabilă de asta.

Spre uimirea ei, Clare a fost foarte înțelegătoare, bună și calmă tot restul zilei, ba chiar a insistat ca Tess să se ducă devreme la culcare.

Dimineata următoare, Tess avu ocazia să facă prima vizită în Tanger, mai precis acea zonă care trebuia traversată pentru a ajunge la clinica Doria, aflată în cealaltă parte a orașului. Erau mulți oameni pe străzi, care discutau, beau cafea sau ciocolată, făceau cumpărături. Un șir de măgari încărcăți cu marfă sau pe spinarea cărora se aflau femei berbere în rochii viu colorate și pălării de pai, îngreunau circulația. Au fost nevoiți să parcheze la mare distanță de clinică, dar nu era prea cald și Victor era un tovarăș plăcut.

– Orașul ăsta funcționează permanent, zi și noapte, îi spuse el. Te voi duce împreună cu Clare la Casbah și la ruinele romane, la far, la cluburi, sau cazinou, dacă-ți place. O să te ducem în locuri diferite, ca să nu te plictisești. În seara asta o să cinăm la un prieten, un colonel din armata indiană, care s-a retras aici cu câțiva ani în urmă.

După câteva minute, Tess era prezentată unui chirurg ortoped, care apoi o conduse la doctorița Sheila Vernet. Era o

femeie în jur de treizeci de ani; avea părul tuns scurt, o față frumoasă cu pielea întinsă și trăsături regulate. Ca mai toți europenii din aceste locuri, era corcitură; jumătate franțuzoică, jumătate englezoică. Oricum, primise educație englezească, și avea un fel foarte candid de a fi.

– Urmează să vii aici trei dimineți pe săptămână, îi spuse lui Tess. Poți veni?

– Da, este perfect.

– Bine. Știu că piciorul s-a vindecat, dar aș vrea să te întinzi aici pe canapea, să verific și eu. Ai avut fractură de tibia și fibulă, da?

– Exact.

În clipa aceea bătu cineva la ușă, apoi un bărbat vârî capul pe ușă.

– Sheila, trebuie să discutăm despre pacientul Tashfin. Spunea că-l operăm mâine.

Sheila îl privi cu prietenie.

– Ce-ai făcut azi-noapte? Nu-mi place cum arăți.

– Am stat acasă.

– Am aici ceva care te-ar putea interesa. Această pacientă s-a salvat de niște coaste rupte și alte răni interne amortizând lovitura cu umărul și piciorul drept.

Când se apropie de pat, el nu se uită la chipul lui Tess. Îi pipăi piciorul, apoi exclamă:

– Ce minune cum se sudează osul tânăr!

Dar data viitoare când o să mergi cu viteză mare, poate n-o să mai ai la fel de mult noroc. Apoi ridică privirea spre Sheila, spunându-i; nu iau prânzul aici, Sheila, trebuie să mă duc acasă.

Tess o auzi întrebându-l:

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, sunt detalii care m-ar putea solicita cam mult în zilele următoare.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Dacă va fi cazul, o să te anunț.

Cu acestea, plecă. Tess coborî de pe pat și ieși pe hol, unde o aștepta Victor Mears.

– Cunoști un bărbat numit Westland?

– Doctorul Westland? Îl cunosc.

– Îți amintești că am adus un copil cu mine de pe vapor?

Este fiul lui.

– Adevărat? L-ai cunoscut la Tiran?

– Da, dar n-am știut că este doctor.

– Este patolog. Se ocupă de laboratorul clinicii. Victor o privi cu atenție. Pari afectată.

– Cred că faptul că l-am văzut pe acest bărbat. De fapt, nici nu m-a privit.

Victor se opri.

– Ciudat; este un tip rezervat. Poate că nu te-a salutat pentru că era de față logodnica lui, Sheila Vernet.

– Mi se pare un tip ciudat, dar n-aș putea spune din ce motiv.

Dar, într-un fel, știa. Acest bărbat era un paradox. În clinică arăta așa cum trebuie să arate un medic; acasă, prefera stilul sportiv. Tess urcă în mașină încă gândindu-se la el.

Fusese afectată că Westland o tratase ca pe cineva complet necunoscut; poate că nici nu voise să lase impresia că o cunoscuse. Tess simți cum o cuprinde furia împotriva acestui bărbat. Era ca și cum ar fi învinuit-o că i-l adusese pe Benito!

– O să te duc să bei cafeaua într-un restaurant irlandez, apoi mergem la consulat. Ai nevoie de picioare bune pentru Casbah și pentru piețe. Nu este o idee rea să-ți faci o idee generală despre Tanger vreo două săptămâni, cât faci tratament, apoi să începi să-l cunoști pe îndelete. Turiștii nu-și îngăduie timp destul ca Tangerul să le intre în piele.

Restul dimineții petrecute cu Victor a fost destul de plăcut; au băut cafea între palmieri și au fost distrați de o maimuțică machiată, cu un fes roz.

Când ajunseră acasă, în față era parcată o limuzină. Victor începu să râdă.

– Este a lui Ramon Guevara, cred că s-a autoinvitat la masă. Este ca și alți bărbați atras de Clare, iar ea fiind o femeie foarte plăcută, nu-l dezamăgește.

S-ar putea să-ți placă acest Ramon. Este un bărbat foarte frumos.

Tess începu să se întrebe cum făcuse oare Clare să-l găsească atât de repede pe spaniol și să-l invite la masă? Mai ales când Victor era ocupat cu altceva. Dar când o văzu pe Clare, elegantă, proaspăt coafată și mai ales cum o privea Ramon, realizează imediat că era îndrăgostit de ea, sau că-i plăceau toate blondele.

Era un bărbat înalt, brunet, cu pielea măslinie și deosebit de frumos, cu ochi negri puțin distanțați. Era manierat, dar Tess află că asta se datora faptului că era spaniol, pentru că ei aveau capacitatea de a face o femeie să se simtă extrem de bine în prezența lor. Când o privi pe Tess, ea îi simți privirile foarte intens.

– Așadar, ea este frumoasa Tess din Anglia, zise el cu multă căldură; abia am așteptat să te cunosc, señorita. Pot să-ți urez bun venit la Tanger?

– Mulțumesc, zise Tess, retrăgându-și mâna din palmele lui mari. Și eu am auzit de dumneata, tot de la Clare.

– I-am spus că ești unul din prietenii noștri, îl lămurii Clare. Victor, sper că ați rezolvat toate problemele?

– Sigur că da. Ieșim undeva la prânz? o întrebă el.

Clare îi zâmbi micos.

– Te superi dacă mâncăm aici? Deja l-am mobilizat pe Pedro.

– Dacă așa vrei tu, draga mea... Tess se scuza și se duse în camera ei, pentru a se schimba într-o rochie înflorată.

Când coborî, cei doi bărbați discutau, iar Victor îi oferi și ei gin. Spaniolul o ajută să se așeze și-i atinse ca din întâmplare umărul gol. Era un bărbat foarte atrăgător, recunoscuse Tess. Unul de care te puteai bucura, dar în care nu puteai avea încredere.

În timpul mesei, Victor îl menționează pe doctorul Westland.

– Îl cunoști, nu? îl întreabă pe Guevara. Știai că are un copil?
Tess a venit cu el pe vapor.

Spaniolul ascultă cu interes detaliile.

– Ați fost acasă la el, seșnorita? Locuiește singur, nu?

Ea încuviință. După întâlnirea de dimineață, ajunsese la concluzia că doctorul Westland nu-și dorea fiul aproape din cauza doctoriței Vernet. Poate femeia nu știa de existența lui Benito. Era evident acum că el nu spusese nimănui de sosirea copilului. Tess ar fi vrut să știe de ce Benito nu era bine primit în casa tatălui său, de ce Westland nu-i spusese doctoriței despre existența fiului său.

– Trebuie să-l revezi? o întreabă Ramon.

– Nu, și sunt fericită că este așa. Azi-dimineață nici n-a dat semne că m-ar fi recunoscut cumva.

– Pentru asta ar trebui provocat la duel! exclamă Ramon. Îl cunosc din vedere pe Westland, dar nu știu ce fel de om este.

– Rece, retras, dar bun specialist. Nu-și iubește fiul și cred că nu și-a iubit nici nevasta. Cred că o admiră pe doctorița Vernet și că vor face un cuplu bun.

- Și admirația este de-ajuns pentru o căsnicie bună?
- Cred că se și aseamănă mult.

Ramon ridică din umeri.

– Este ceva ce nu pot înțelege. Există căsătorii aranjate și în Spania, dar nu se mai practică. Chiar dacă un bărbat a mai fost însurat, mai poate avea sentimente și pentru a doua soție.

Clare spuse, cu oarecare amărăciune în glas:

– Consider că oricine, bărbat sau femeie, este mai bun partener după ce prima căsătorie s-a terminat nesatisfăcător pentru el sau ea. Nefericirea te face mai înțelegător, mai iertător.

Victor o aprobă, desigur, deși n-o făcu în vorbe.

Tess era teribil de revoltată. Niciuna din căsniciile lui Tess nu fusese nefericită, iar în cei trei ani cu tatăl ei, Clare avusese parte de prea multă înțelegere.

Privind-o, Clare înțelese la ce se gândea și spuse:

– Nu vreți să bem cafeaua afară? Nici briza nu adie astăzi în patio. Era destul de plăcut afară și conversația se desfășură mult mai bine. Tess era inclusă în discuție, dar nu vorbea prea mult. Urmărea cu interes piesa de teatru în care erau implicați cei trei și observă că fosta ei mamă vitregă era o femeie inteligentă și plăcută.

În privința spaniolului, Tess nu era sigură. Mai arunca din când în când câte o privire în direcția Clarei, dar când o privea pe ea privirea lui avea aceeași intensitate.

Amândoi bărbații pleacă pe la trei și Clare se întinse ca o pisică leneșă.

– Îmi face plăcere să-i am pe amândoi; poți înțelege asta?

– La tine, da, pot să înțeleg, zise Tess, pentru că te joci cu amândoi.

– Nu este un sport, zise Clare. Am început să nu prea mai am bani.

– Dar asta nu pare să te sperie.

– Nu, sigur că nu, pentru că există Victor. Dar ce părere ai de Ramon?

– Este un tip fascinant, dar nu poți avea încredere în el. Poate va avea o aventură cu tine, dar nu te va lua de nevastă.

Clare o privi, ușor indignată.

– Ai paria cu mine?

– Nu este un subiect pe care să pariezi.

– În acest caz, mă condamni dacă încerc?

– Nu, dacă ești îndrăgostită de el. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu cred că-l poți afecta.

– Ce plină de înțelepciune suntem la doar douăzeci și doi de ani! exclamă Clare cu sarcasm. Ce altceva ai mai înțeles?

– Că pe Victor l-ai putea răni foarte ușor. Este un bărbat sensibil.

Clare pufni în râs.

– Sensibil? Victor? Este un om afaceri bogat, dar care mai vrea bani. Vrea o nevastă care să arate bine, să știe să se

îmbrăce. Este generos, amabil, dar nu sensibil, draga mea. Ramon este cel sensibil, un artist în ale vieții. El este proprietarul hotelului Mirzeh de pe coastă și are un apartament acolo. Cântă la pian, scrie și pictează. Desigur, este un diletant. Când îl vei descoperi, te vei îndrăgosti de el. Numai că nu trebuie s-o faci, pentru că îmi aparține.

– O să ții minte asta.

– Nu fi dezamăgită. Ești capabilă să-ți pierzi capul pentru el ca orice femeie, dar alege pe altcineva, el este al meu! Mă tem că nu există pe aici genul tău de bărbat;ăștia de obicei stau pe acasă și-și croiesc viitorul.

Era o aluzie neplăcută la tatăl ei, ceea ce pe Tess o făcu să se ridice.

– Am niște scrisori de scris. Te deranjează dacă plec?

Pe Clare n-o deranja câtuși de puțin ce spunea Tess. Întotdeauna avea aceeași atitudine deschisă, plăcută, față de ea. Asta însemna că ajunsese unde voia, se liniști Tess.

Trei dimineți pe săptămână, Victor o însoțea pe Tess la tratamente, iar seara ieșeau în diverse locuri, în patru; Clare dansa cu Ramon, în timp ce Victor, căruia nu-i plăcea dansul, rămânea să-i țină companie lui Tess.

În timp ce Victor mergea cu ea la tratamente, Clare era liberă și profita din plin de această libertate.

Chiar la sfârșitul primei săptămâni de tratament a lui Tess, ea observă o schimbare a relației dintre Clare și spaniol; flirtul

fusesse înlocuit de intimitate, de care Victor trebuie să fi fost conștient.

Tess îi spuse că nu era nevoie s-o însoțească la clinica Doria, dar el insistă.

– Te simți mai bine? o întrebă el.

– Mult mai bine.

– Se vede, zise el zâmbindu-i. Ești încă slăbită, dar ai început să dorești să vezi multe din locurile interesante de pe aici. Sunt bucuros că te pot însoți.

După primele șase ședințe de terapie, Tess se duse la doctorița Vernet.

O privi cu multă curiozitate, întrebându-se care era adevărata relație dintre ea și doctorul Westland. Oare vedeau căsătoria ca pe o legătură sentimentală, minunată, între doi oameni, o legătură care să devină tot mai puternică odată cu trecerea timpului? Discutaseră despre Benito? Era posibil ca Westland să nu-i fi spus nici acum despre copil?

– Încă șase ședințe de tratament, zise doctorița. Dacă nu cedează nici acum durerea de spate, vom face cortizon. În Anglia ți-au făcut cortizon?

– O singură injecție, care mi-a folosit foarte mult.

– Bine, ne vedem peste o săptămână, spuse doctorița.

Din obișnuință, îi spuse “au revoir” la plecare. Tess ieși, dar pe coridor îl întâlni pe doctorul Westland. Vru să-l evite, dar el spuse:

– Bună dimineața, miss Carlen. Mă bucur că te-am mai prins aici, aș vrea să-ți vorbesc.

– Mă surprinde că mă mai ții minte, domnule, zise Tess calm.

– Da, se pare că asta merit. Vrei să vii în birou la mine câteva clipe? Westland deschise o ușă și aproape o forță să intre. Te rog să iei loc. Nu te țin mult.

– Pot sta în picioare. Ce vrei să-mi spui, domnule ?

– Să mă scuz, în primul rând. Dar nu m-ai întrebat de Benito.

– N-am știut dacă este bine s-o fac aici, dar este adevărat, aș vrea să știu ce mai face și ce hotărâre ai luat.

– Benito este bine; i-am telegrafiat bunicii, dar n-am primit răspuns. Acum, Benito stă cu menajera mea. Dar umărul tău cum merge?

– Nu prea bine, dar am știut din Anglia că recuperarea va dura mai mult.

– Poți lua masa cu mine? o întreabă Westland.

– Nu fără să-mi anunț prietenii.

– Pe Mears? Este unul dintre acei nemernici bogați. Ce relație este între voi?

– Este un foarte bun amic al mamei mele vitrege, iar cu mine s-a arătat foarte bun de cum am venit. Îmi place Mears.

– Mă rog, zise Westland, cu o grimasă. Ai vrea să vii la masă acasă la mine? Sau este împotriva...

– Încerci să devii obraznic, doctore?

El ridică o sprânceană.

– Se poate. Îmi cer scuze.

– Nu cred că-ți pare rău. Pentru ce mă inviți la masă? Acum câteva zile nici nu m-ai observat...

– Știu. Nu-ți pot explica acum, aici. Unde te găsesc la ora douăsprezece?

Tess simți o curiozitate inexplicabilă; voia să vadă din nou casa, se asigură repede, doar atât.

– Voi fi în cafeneaua de lângă spital.

– Fără prieteni, condiționează el.

– Foarte bine. Te așteptai să mă vezi astăzi?

– În acest scop am venit la spital.

– Așadar, este ceva foarte important?

– Par genul de bărbat care ar duce acasă o tânără pe care abia a cunoscut-o, doar ca să se afle în treabă?

– Bine, doctore Westland, la ora douăsprezece atunci, la cafenea.

Victor se arătă surprins plăcut că ea avea o invitație la masă.

– Poate că nu te-a recunoscut, acum câteva zile. Am auzit că pentru un doctor este mai ușor să recunoască un corp decât un chip. Bieții de ei! Cu toate astea ne sunt indispensabili, dar n-aș vrea să fiu medic pentru toate diamantele Africii. După plecarea lui, Tess se aranjă puțin, dorindu-și să se fi putut schimba, dar își aminti că lui nu-i plăceau femeile provocatoare.

Cu toate acestea, nu era indiferent; era prea sigur de el.

Inima începu să-i bată tare. Ce voia să discute cu ea? Voia ajutor cu Benito, probabil? Da, asta trebuia să fie. Dar de ce nu apela la doctorița Vernet? De ce venise la clinică doar pentru a o întâlni pe ea, Tess Carlen?

La ora fixată, Westland intră în cafenea cu pași mari.

– Sper că n-am întârziat. Ești gata să mergem?

Ea se ridică.

– Nu sunt prea convinsă că ar trebui să merg.

El începu să râdă.

– Nu pari chiar așa de speriată. Oricum, n-am uitat săgețile pe care mi le-ai aruncat când am uitat să-i fac o primire paternală lui Benito.

– Atunci nu știam că ești medic.

– Profesia mă marchează în vreun fel? Uite, eu simt că știu cu ce te ocupi în Anglia, doar privindu-te.

– Adevărat? Spune-mi, atunci!

– Hai să-ți spun ce nu faci. El îi deschise portiera mașinii și o ajută să se așeze pe bancheta din spate. Nu ai nicio legătură cu lumea medicală, ești prea visătoare. Ai putea lucra în vreun birou, dar nu cred. Cred că te ocupi de muzică, de cărți, sau de pictură.

– Care dintre acestea?

El începu să râdă.

– Sunt pe aproape? Să vedem.

De artă nu cred, dar poate de cărți. Așa este?

– Da, mă ocup de departamentul de carte al unui magazin universal.

– Sincer să fiu, am citit în actele de la clinică.

– Așadar, nu ești chiar atotcunoscător!

– Ce părere ai de Tanger? o întrebă el brusc.

Vorbele ei nu părură prea convingătoare, pentru că-i era mai greu decât lui să schimbe subiectele.

– Exotic, torid, nimeni de aici nu este prea normal.

– Ce găsești anormal la mine?

– Cam toate lucrurile. Mi-ai putea explica de ce m-ai ignorat când eram în cabinetul doctorei Vernet?

– Este foarte simplu. Erai pacienta ei și se presupune că nu te văzusem înainte. Iar atunci nu vorbisem despre Benito cu nimeni și aveam multe lucruri în minte. Dar acum vorbește-mi despre accidentul pe care l-ai avut.

Tess îi povesti cu detalii. El înclina din cap în răstimpuri. La un moment dat, o întrebă:

– Te înțelegi cu mama ta vitregă?

– Da, de ce nu?

– Și cu prietenii ei?

– Te referi la Victor Mears?

– Mears are prea mulți bani, dar este inofensiv; mă refeream la Ramon Guevara.

– Ramon? Îl cunoști?

– Toată lumea îl cunoaște pe Ramon, señorita, este una din cele mai cunoscute persoane din Tanger! A încercat vreodată să te vadă între patru ochi?

– Nu, niciodată.

– Îmi promiți ceva?

– Nu știu, nu te cunosc aproape deloc.

– Dar suntem englezi amândoi. O să-mi spui dacă Guevara vrea să te vadă între patru ochi?

– Nu știu, dar de ce ți-aș spune?

El zâmbi.

– Promiți?

– Nu, până nu știu despre ce este vorba.

El ridică din umeri.

– Am ajuns. Ce crezi de cartierul în care locuiesc? Cuera a aparținut unui conte spaniol, care s-a însurat cu o frumoasă maură. Casa lor era unde sunt acum magazinele. Dar asta a fost de mult. Casa mea, care este una din cele mai noi, are doar o sută de ani. Proprietarul meu are optzeci și nouă de ani.

– Tiranul este fascinant, admise Tess. Mulți englezi locuiesc aici, nu? Îl preferi Tangerului?

– Tu nu?

Ea întoarse repede capul și-l privi fără a-i răspunde. El opri mașina. Intrară în salonul unde mai fusese și Westland îi oferî un gin.

– De obicei nu beau în timpul zilei, dar asta este o ocazie.

Ești prima englezoaică pe care o invit în casa asta.

– Dar nu prima femeie? El ridică din umeri.

– A doua. Sheila Vernet vine aici duminica.

– O, da, zise Tess calm. Mi-a spus cineva că sunteți mai mult sau mai puțin logodiți.

– Mai mult sau mai puțin, repetă el. Joci golf?

– Nu.

– O să mâncăm imediat și după aceea discutăm. Mă duc să-i spun Marthei. Scuză-mă o clipă.

Tess cercetă încăperea în lipsa lui, dar nu se putea hotărî ce simte. Locul nu arăta ca locuința unui patolog. Avea chiar și o notă de romantism, își spuse ea.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Westland, care revenise.

– Nimic. De ce întrebi?

– Pentru că pari schimbată. Dar de fapt pe chipul unui tânăr se pot citi toate emoțiile, nu?

– Pierzi foarte mult dacă treci prin viață încercând să pari ceea ce nu ești. Nu mă deranjează să fiu tânără și ignorantă.

– Mă faci să mă simt bătrân și prea experimentat. Să mâncăm, îi spuse el, arătând spre ușa pe jumătate deschisă.

Marthe, menajera, era o femeie între două vârste, cu tenul măsliniu, surprinsă că doctorul adusese o femeie la masă.

– Marthe mă crede nebun, se confesă el. Când am angajat-o, a adus o tânără foarte frumoasă să mă servească la masă, iar eu am concediat-o imediat.

- Nici acum n-a acceptat indiferența ta față de sexul opus?
- Dar nu sunt indiferent.

Tess își aminti de Sheila Vernet și spuse repede:

– Nu, sigur că nu, dar n-ai o atitudine romantică față de dragoste.

– Și atitudinea ta care este?

– Eu cred că la început dragostea este romantică; atracția dintre doi oameni, încântarea de a-l descoperi pe celălalt. Simți vechile lucruri într-un alt fel și, treptat, totul are mai multă importanță și profunzime.

El o privi amuzat.

– Ești îndrăgostită, miss? Ea nu-i răspunse, îl privi cu detașare. Dar după o clipă, îl întrebă:

– Benito nu ia masa cu dumneata, domnule Westland?

– Marthe i-a dat să mănânce la bucătărie; așa a fost obișnuit acasă.

– Este aici în momentul acesta?

– Cred că da; i-am spus Marthei să nu-l anunțe că ești aici, dar o să-l vezi înainte de plecare. Vrei să bem cafeaua pe terasă?

Tess era fericită să iasă la aer; terasa era diferită de a Clarei și oferea o vedere mult mai interesantă. Grădina era cultivată cu flori exotice, plante agățătoare, șofran și bougainvillea și pe alocuri se aflau poteci peste care palmierii își desfășeau frunzele. Soarele nu pătrundea pe terasă, fiind oprit de o pergolă.

Westland își aprinse o țigară și începu s-o studieze.

Tess rezistă examinării, dar spuse:

– La ce te gândești? La câtă încredere poți avea în mine?

– Simt că pot avea încredere, Tess, dar n-aș vrea să te încarc prea mult. Te deranjează dacă-ți spun Tess?

Ea simți că-i tremură glasul.

– Nu, dar nu m-aș simți bine dacă la rândul meu ți-aș spune Boyd.

– Mă cheamă Philip Boyd Westland. Nu mi se spune niciodată Boyd. Voi fi foarte cinstit cu tine, Tess, iar dacă te vei ridica și vei pleca, nu te voi acuza în vreun fel. Nu sunt tatăl lui Benito. Ea îl privi nedumerită.

– Dar copilul ți-a spus tată și l-ai lăsat!

– Am avut un motiv; motivul există încă. N-am fost căsătorit niciodată, am fost doar îndrăgostit de mama lui pentru scurtă vreme. Ar fi ușor dacă ți-aș putea spune totul, dar nu pot. Benito este în realitate nepotul meu, copilul fratelui meu. Dar aici, foarte puțini știu că am un frate, și poate este mai bine așa.

– De ce-mi spui toate astea?

– Consider că ar trebui să știe cineva, cineva ca tine, care are oarecare interes față de copil și care nu va rămâne prea mult timp aici. Simți că ai putea avea încredere în mine?

– Da, de ce nu?

– Văd că nu ești sigură. De fapt, nici nu te pot învinui, uită ce ți-am spus.

– Dar nu vreau. Ești cumva în pericol?

– De unde ți-a venit ideea asta? Dacă aș fi în primejdie, crezi că te-aș fi atras alături de mine?

– Poate nu chiar în primejdie, dar ai dori să te asiguri că va avea cineva grijă de Benito. Asta încerci să-mi spui? Să-l duc înapoi la bunici, dacă va fi necesar?

– Ceva în genul ăsta, zise el.

– Atunci, ești în pericol.

– Fată dragă, sunt doar un medic din Tanger și, fiind bărbat, sunt mai puțin în primejdie decât tine. Dar uneori se petrec lucruri ciudate și am vrut să-mi promită cineva că va avea grijă de el până va ajunge la Salamanca.

-Dacă simți că este în vreo primejdie, l-ai putea trimite de acum.

– Nu m-am hotărât încă. De fapt, nu știe multă lume că se află aici. Dintr-o dată, Tess simți că se teme pentru viața acestui bărbat.

– Bine, o s-o fac eu. Dacă o s-o încurci într-o noapte pe o alee întunecată, voi avea eu grijă de Benito.

El zâmbi destins.

– Îți mulțumesc, Tess. Ești o fată de treabă; ești frumoasă. Ai un chip deschis, luminos, ochii mari, un gât splendid și o gură care m-ar fi îmbolnăvit cu ani în urmă.

– Dar aici n-ai niciun fel de aventuri? Te-ar ajuta să uiți acea dragoste...

– Tot nu crezi că am fost îndrăgostit o singură dată? Apoi făcu o pauză, după care o întrebă: mai ai surori?

– Nu.

– Atunci, nu știi cum este să dorești același bărbat cu cineva care-ți este rudă.

Tess își coborî privirea.

– Fratele tău trebuie să fie un bărbat de excepție.

– Pentru că a fost preferat? Poate că are mai mult sex appeal, dar noi n-am intrat în competiție. Ei erau deja logodiți când am apărut eu și am stat doar o lună la Salamanca, le-am fost martor și am plecat.

– Și v-ați cunoscut doar o lună?

– A fost de-ajuns. Nu era genul meu de femeie; cu toate astea...există o vorbă în Spania: iubește acolo unde te însori, dar nu te însura cu cel pe care-l iubești.

– Adică, mai întâi alegi și pe urmă te îndrăgostești? Nu este posibil.

– Este, dacă ai fost îndrăgostit și ți-a trecut. Oricum, nu este o soluție pentru romantici. O să treci și tu prin toate astea. Dar așteaptă să te întorci în Anglia, viața nu este atât de brutală acolo.

Câteva minute, niciunul nu mai spuse nimic. Tess se simțea tristă deși nu putea spune din ce motiv. Încerca să și-l imagineze cunoscând-o pe frumoasa spaniolă care trebuia să-i fie cumnată, îndrăgostindu-se de ea, trecând prin chinurile

iadului la nunta fratelui său. Nu și-l putea imagina pe cinicul Westland îndrăgostit; acum înțelegea de ce voia să se însoare cu Sheila Vernet.

În cele din urmă, spuse:

– Tot nu mi-ai spus de ce vrei să te anunț dacă Ramon Guevara vrea să mă vadă singură undeva.

– Nu, și cred că nici nu-ți voi spune. Nu vreau decât să nu intri în complicații cât stai aici.

– Chiar crezi că ar fi o complicație?

– Ramon Guevara, zise el, este un fel de umbră cenușie a orașului. Nu poate fi prins niciodată, pentru că nu face el lucrurile murdare, dar le organizează în orice domeniu; politică, trafic cu diverse, orice...

– Adevărat? Nu-mi vine să cred.

– Are legături cu maurii, berberii, hindușii și europenii.

Tess își mușcă buzele, scutură din cap, dar decise să nu spună nimic. Îl întrebă doar:

– Fratele tău este mai tânăr?

– Cu doi ani.

– Unde este acum?

– Numai Dumnezeu știe. Brusc, Westland se ridică. Trebuie să mă întorc la clinică. Mă duc să iau niște acte din cameră și ți-l trimit aici pe Benito.

După ce plecă, Tess rămase privind în gol, gândindu-se că este o prostie să-ți dorești să fi cunoscut un bărbat înainte ca

acesta să fi iubit altă femeie. Acea scurtă pasiune trebuie să fi fost cam cu șapte ani în urmă. Avea pe atunci douăzeci și șase de ani, iar fratele lui douăzeci și cinci.

Benito veni în fugă:

– Señorita! Tot timpul l-am întrebat de tata de ce nu mai vii la noi. Mi-a spus că ești ocupată, ca și el. Tata muncește mult, știi? Poți să stai cu mine, señorita?

– Nu astăzi, Benito, dar voi veni să te mai văd. Îți place aici?

– E foarte bine, zise puștiul, vesel. Nu merg încă la școală, dar Marthe mă învață franceza.

– Minunat. Cu cine te joci?

– Este un băiat în casa vecină; e mai mare, dar e un bobo.

Știi ce înseamnă?

– Prost? Nu vorbește spaniola?

El ridică din umeri, dezamăgit.

– Doar arabă și puțin franceză.

– Poate că nu este chiar prost, ci puțin mai ciudat.

– Poate. Dar uite-l și pe tata. Îți place tata?

– Da, cred că ai noroc.

– Señorita te place, tată, zise Benito.

– Mă bucur, mormăi Westland. Acum, du-te înapoi la Marthe. Ia-ți rămas-bun de la Tess .

Benito oftă, resemnat.

– Tiran nu mai este un loc așa de grozav fără tata. Adios, señorita.

În mașină, Tess îi spuse:

– Benito se simte singur. Vorbești vreodată cu el?

– E doar un copil. O să uite, când o să crească.

– Ești rece cu el pentru că-ți amintește de mama lui?

– O, nu, nu m-am mai gândit de mult la ea. Dar îmi amintește de fratele meu. Te duc acasă; unde locuiești mai exact?

– Te rog, lasă-mă la Place de France.

– Mai bine du-te acasă și odihnește-te.

– Dacă insiști, ia-o la stânga, pe rue Jeanne d'Arc.

El nu mai spuse nimic până ajunseră acasă la Clare. Apoi opri mașina și se întoarse spre ea.

– Îți mulțumesc pentru promisiune, Tess. Aș fi vrut să-ți spun mai multe, dar pari atât de vulnerabilă, încât n-am îndrăznit să te implic mai mult. Cu Benito nu știu ce să fac până se întoarce fratele meu.

– Vine fratele tău?

– Așa mi-a spus, dar asta a fost cu mult timp în urmă.

– Îți mulțumesc pentru invitația la masă, spuse Tess, și coborî.

Capitolul 3

În seara aceea mergeau la un club de noapte, o anunță Clare când ajunse acasă. Victor și Ramon le duceau la restaurantul marocan de pe Rue Sanlucar, unde atât dansatorii cât și orchestra erau localnici.

– Ce păcat că nu poți dansa, zise Clare, zâmbindu-i, dar Victor nu prea dansează nici el. Îi place compania ta, mi-a spus.

Tess o întreabă pe un ton obișnuit:

– Ce știi despre Ramon Guevara? Vorbește cu tine despre munca lui?

– Draga mea, ce întrebare! Nu știi că nu trebuie să-l încurajezi pe bărbat să-ți vorbească de munca lui?

– Unuia normal îi face plăcere.

– Chiar și unui doctor? întreabă Clare ridicând din sprâncene. Ți-a vorbit despre munca lui de laborator?

– Doctorii sunt altfel. Și, de fapt, mi-a spus că Ramon nu este un tip ... prea onest, să zicem.

Expresia Clarei se schimbă puțin, dar își păstră zâmbetul.

-Sper că Westland nu s-a îndrăgostit de tine.

– Cu siguranță, nu.

– Atunci, de ce a vorbit împotriva altui bărbat pe care-l cunoști?

– Numai despre Ramon a vorbit.

– Și tu l-ai crezut?

– Este în Tanger de mai mult timp ca mine.

– Crezi că Victor s-ar fi afișat cu Ramon dacă n-ar fi fost un tip onest?

Tess ridică din umeri.

– Cred că Victor își ia informațiile de la tine. Eu ți-am spus doar ce a zis doctorul Westland, pentru că știu că Ramon ți se pare un tip atrăgător.

– Știu despre el mai multe decât Westland al tău, zise Clare, cam tăios de data asta. Westland nu are nici el un renume bun.

– Ce vrei să spui, Clare?

– Westland este un pierde-vară, draga mea. Nu pot să-ți spun mai mult, dar acesta este adevărul.

– Dacă faci aluzie la doctorița Vernet, știu totul. Pentru mine nu înseamnă nimic; am venit aici în vacanță, nu să-mi caut un soț.

Clare oftă, apoi îi zâmbi.

– Aș fi vrut să le faci pe amândouă, draga mea, dar știu că nu ești genul. Nu mai pleca urechea la tot ce auzi, mai ales dacă este vorba despre Ramon. Un bărbat de succes este invidiat întotdeauna.

Dar Tess nu putea renunța la subiect.

– Ai mai auzit și tu comentarii?

– Natural.

Chiar din prima seară când ne-am cunoscut, o creatură geloasă mi-a povestit cum Ramon a pus la cale prădarea unui vas de croazieră. Dar s-a dovedit că a fost o absurditate. Ramon era în Gibraltar la vremea aceea, iar ziarele vremii n-au vorbit despre el.

– Poate altcineva a făcut asta pentru el.

– Nu fi ridicolă, Tess! Este proprietarul celui mai elegant hotel de pe coastă și cel mai norocos la cazinou. Nu este putred de bogat ca Victor, dar derulează multe afaceri în toate domeniile. Dar locul acesta așa este; un amestec de rase, de culturi, este un port liber. Pentru numele lui Dumnezeu, Tess, uită prostiile astea. Tess, mă bucur mult că te afli aici și că ai grijă de Victor, nu vreau să ne certăm; doar suntem bune prietene, nu?

Dacă Tess ar fi putut, i-ar fi răspuns: "nu, nu suntem prietene, ci doar ne facem servicii; eu ți-l iau pe Victor de pe cap ca să poți fi cu Ramon, iar tu mie ca să stau în Tanger pentru Philip Westland. Dacă i-ar fi putut da acest răspuns s-ar

fi ridicat în ochii Clarei, dar asta ar fi însemnat că a doua zi trebuia să-și cumpere bilet pentru Londra.

Așa că-i răspunse:

– Ne putem înțelege, Clare. Eu te-am prevenit doar în privința lui Ramon, ca să nu fii decepționată. Apoi se trezi că o întreabă: parcă spuneai că ai auzit multe despre Westland. Ce ai auzit?

Clare făcu un gest larg.

– Nu este mare lucru. Se spune că trăiește aici la Tanger pentru că are nevoie de intimitate pentru niște treburile murdare.

– Asta este tot? exclamă Tess.

Clare făcu o mutriță nostimă.

– Cum am ajuns să vorbim despre bărbați și treburile lor? Mie nu-mi pasă ce fac, dacă sunt fermecători și au bani. Hai să petrecem o seară minunată, Tess.

Putem să petrecem o seară grozavă, dar asta nu înseamnă că vom închide ochii la tot ce se întâmplă, se gândi Tess mai târziu, aflată pe bancheta din spate a mașinii lui Ramon, alături de Victor.

Când intrară în restaurant, Clare și Ramon frumoși și eleganți atraseră atenția tuturor. Era un restaurant marocan, cu dansatoare cu șalvari transparente de mătase și monede de aur așezate pe frunte, cu muzicieni care știau să cânte la toate instrumentele.

Decorul era foarte elaborat. Era ca de pe vremea lui Harun Ar-Rașid, cu bolte de jur-împrejur, cu mese strategic poziționate, unde evreii și egiptenii în costume apusene, elegante, făceau afaceri cu sirieni și mauri.

Restaurantul mirosea a parfumuri scumpe de paciuli, a havane, a mâncăruri condimentate, băuturi, chiar și ceai arăbesc.

Când începu dansul, pe scenă se afla un cvintet sofisticat. Clare dansă cu Ramon, dar după două dansuri, timp în care Tess rămase cu Victor, Ramon îi acordă atenția sa.

– Când ești foarte tânăr, viața trece extrem de repede, señorita. Am observat că nu dansezi deloc și asta este o mare pierdere. Nu vrei nici măcar să încerci să dansezi puțin cu mine? Foarte încet.

Tess scutură din cap.

– Voi încerca acasă mai întâi, dar mulțumesc oricum pentru invitație.

– Mergi bine; un vals nu este mai mult decât mersul. Iar dacă te țin în brațe... Vino, Tess, să încercăm.

– Nu aici, te rog.

– Atunci, pe terasă. Ne scuzi puțin Clare, cara mia?

– Desigur. Încearcă, Tess, Ramon va avea grijă de tine. Cu toate acestea, Tess ezita încă. Pe terasă urma să fie mai mult sau mai puțin singură cu Ramon. Indiferent ce s-ar fi spus despre el, era un bărbat irezistibil, cu foarte mult farmec personal.

Tess îi simți atingerea pe braț în clipa în care Ramon se aplecă asupra ei. Chiar dacă, să zicem, nu-l plăceai foarte mult, era imposibil să nu simți puterea fantastică pe care o exercita.

Tess se ridică și-l urmă spre terasă cu strângere de inimă. Se simțea dominată de puternica personalitate a lui Ramon Guevara.

Afară, stâlpii terasei erau atinși de ramurile portocalilor din curtea interioară. Erau frunze închise la culoare, lucioase, groase cu flori galbene pe alocuri.

Muzica se auzea în surdina când Ramon o prinse în brațe și începu să danseze cu ea, iar Tess se lăsă furată de ritmul ei.

– Acum nu te mai temi? murmură Ramon. De ce n-ai dansat?

– Aș fi vrut s-o fac, dar mă temeam. Nu-ți imaginezi cât este de bine să dansezi din nou, chiar dacă tu îmi preiei toată greutatea.

– Și este mult mai bine aici decât în interior, unde riști să fii lovit de vreunul care-a băut prea mult. Ești foarte ușoară și dulce, Tess.

Iar tu ești un afemeiat notoriu, se gândi ea, dar eu am făcut imprudența să ies aici singură cu tine. Ce-o să se întâmple când o să-i spun lui Philip?

-Mulțumesc, spuse ea. Ai fost foarte amabil să încerci să-mi redai încrederea de sine.

– Te rog, nu fi atât de modestă! Ești frumoasă și tânără, iar acum ai început să te recuperezi după acel accident regretabil

și devii o companie foarte plăcută. Nu ca exprimare, draga mea, pentru că ești foarte timidă, dar prezența ta nu trece neobservată. Ai o piele extraordinară, querida, părul foarte frumos, iar ochii sunt ca două bijuterii verzi. Știi că ai un gât superb? Ți-a mai făcut vreun bărbat acest compliment?

– Nu, spuse ea râzând, și nici nu cred că este cazul să mi-l spui acum. Într-o noapte ca asta, te-aș putea crede.

– Dar trebuie s-o faci! exclamă el. Tu și Clare sunteți cele mai senzaționale femei pe care le-am cunoscut. Ea este matură. Tu ești delicioasă, ești ca un căluț neîmblânzit. De tine sunt cel mai atras. Nu știu ce se va întâmpla, dar știu că în curând va trebui să mă însor cu una din voi!

– Să știi că vorbele tale nu sună a compliment, astfel rostite.

– Sunt spuse din inimă, zise Ramon. Desigur, sunt mai atras de tinerețea și de inocența ta, dar nu mai sunt un puști. O femeie matură mă poate înțelege.

– Așa cum ar face-o Clare, zise Tess cu un efort. Întotdeauna faci declarații partenerelor de dans, Ramon?

– Consideri că a fost chiar o declarație?

– Nu, mă simt foarte bine alături de o fată care începe să revină la viață sub soarele Tangerului. Tess, aș vrea să dau o petrecere în onoarea ta.

– Nu încă, obiectă ea imediat. Mai fac tratament pentru umăr, vreau să fiu restabilită atunci.

– Foarte bine.

Dacă dorești să amânăm petrecerea, te rog, lasă-mă să-ți îndeplinesc o plăcere. Ce-ai vrea să faci, să vezi aici în Tanger?

Se mișcau încă în pași de dans, iar Ramon n-o apropiase mai mult decât s-ar fi cuvenit, cu toate că ea era teribil de conștientă de mâna lui care-i atingea spatele.

– Am dorințele obișnuite ale unui turist, din păcate, răspunse ea. Aș vrea să văd siturile romane, palatul Sultanului și peștera lui Hercule, să intru într-o casă maură.

– Mă dezamăgești. Toate acestea sunt posibile, dar eu am vrut să-ți ofer imposibilul. Gândește-te la asta și spune-mi mâine. Vei merge cu noi pe plajă, dimineață?

– Să mă scald? Ar fi mai bine să cer permisiunea medicului mai întâi.

– A lui Westland?

– Westland este anatomo– patolog. Doctorița Vernet se ocupă de cazul meu.

– A, acea doctoriță, zise el cu un zâmbet. Este ciudat ce face dragostea din viața unei femei care a visat să devină chirurg ortoped. Dar poate femeile nu sunt așa de bune la ortopedie. Eu nu mi-aș lăsa oasele pe mâna unei femei care se întâmplă să fie și îndrăgostită.

Muzica se terminase, deși Ramon continua să-i țină mâna. Tess și-o retrase cu grijă. Trebuia să se întoarcă în restaurant, dar discuția devenise prea interesantă.

– O cunoști pe doctorița Vernet? îl întrebă.

- Cred că am discutat cu ea o dată, la club.
- Și pe Westland?
- Ne cunoaștem din vedere, dar nu suntem apropiați. Nu este un tip prea fericit, acest Westland. Ți-a spus ceva despre el?
- Puțin.
- Copilul...ciudat, n-am știut că a fost căsătorit.
- Este un om mai reținut.
- Este mai mult de atât. În jurul copilului se află o aură de mister; cu toate astea, am o idee.

Tess își dori să nu fi încurajat discuția despre Philip. O idee despre Westland și fiul lui?

Ramon ridică din umeri.

- L-aș putea ajuta, dar nu este un tip prea deschis și cred că nici nu mă place. Este englez și fără îndoială îi disprețuiește pe toți cei care nu sunt. Un bărbat în situația mea își face multe cunoștințe, dar foarte puțini prieteni. Cu toate acestea, de multe ori îi ajut pe cei care-mi cer ajutorul.

Tess îl privi cu interes.

- Dacă ai putea cu adevărat să-l ajuți, i-aș putea spune. Deși nu este omul care să accepte favoruri.

– Ai dreptate, señorita, zise Ramon cu regret. Dacă-l mai vezi, spune-i că aș fi foarte fericit să-i fac servicii la un foarte mic semn. El va ști la ce mă refer.

- L-ai mai abordat?

El dădu din cap indiferent.

– Prin poștă și la telefon, dar nu mi-a răspuns.

– Ce vrei de la el, de fapt?

– Mă uimești, pequenia. Este ceva ce nu trebuie discutat nici chiar măcar între noi doi. Transmite-i mesajul meu dacă vrei, dar nu-mi pune întrebări. Dar să mergem înăuntru, este cam rece pentru tine aici. Clare se va întreba unde suntem.

Și așa era; Clare răsuflă ușurată când Ramon se așează la masă lângă ea. O privi pe Tess, îi observă orajii îmbujorați, dar muzica reîncepu și se duse să danseze cu Ramon.

Ce era între Philip și Ramon? Un mic semn... ce putea să însemne asta? Orice. Și totuși, erau doi oameni care nu se cunoșteau decât din vedere. Ramon încercase să-i scrie, să-i telefoneze lui Philip, dar... de ce? Iar Philip o întrebase dacă Ramon a vrut s-o întâlnească singură. Ce voia Ramon de la Philip Westland?

Când terminară dansul, Ramon le sugeră să se ducă la Cazinou. Tess le spuse că este obosită, iar Clare fu fericită s-o trimită la culcare însoțită de Victor, care spuse:

– Și mie mi-a cam ajuns, Clare. O duc pe Tess acasă, apoi mă duc și eu la hotel.

Când ajunse în fața casei, Victor îi spuse doar atât:

– Iartă-mă, draga mea, dar nu cred că sunt o companie prea plăcută pentru o tânără de vârsta ta. Noapte bună.

Când se pregăti de culcare, Tess simți o strângere de inimă gândindu-se la bietul Victor. Dar era aici la invitația Clarei, iar

acceptând să rămână după prima zi în care aceasta îi spusese de ce o invitase, conspira împreună cu ea împotriva lui Victor.

Tess se alătură a doua zi grupului care mergea pe plajă. A doua zi după tratament, se duse din nou la doctorița Vernet, dar aceasta era plecată din clinică la un caz grav.

– Doctorul Westland are un birou aici? întrebă ea.

– Vine doar la laborator și folosește biroul de acolo, miss.

Acum nu este aici.

– Aș putea să-i telefonez de undeva? întrebă Tess.

Asistenta o însoți la un telefon aflat în biroul dedicat asistentelor, dar nu plecă de acolo.

– Bună dimineată, auzi vocea lui Philip.

– Doctore Westland, spuse Tess, sunt eu, miss Carlen.

– Da, ce pot face pentru tine?

– Mă aflu la clinica Doria. Te deranjez cu ceva de mică importanță, doctore, pentru că doctorița Vernet este plecată.

– Da, așa este.

– Problema este legată de umărul meu. Aș putea să înot în perioada asta?

– Dumnezeu, de ce mă întrebi pe mine? De asta m-ai sunat?

– Nu.

– Nu-mi poți explica acum? Mai este cineva în încăpere?

– Da, doctore.

– Vrei să mă vezi?

– Da, doctore.

– Ne putem întâlni în jumătate de oră? Sau să vin să te iau de acasă pe la șase? Sunt foarte ocupat astăzi.

– Nu sunt sigură dacă este bine. Dar oricum, este de preferat așa.

– Desigur, poți înota, dar nu exagera.

– Mulțumesc, doctore Westland.

Tess puse receptorul în furcă, apoi îi mulțumi asistentei și se duse la mașina lui Victor. Pe drumul spre plajă Tess se simți cam iritată, știind că n-ar fi trebuit să-l mai întâlnească pe Westland. Pe plajă, se alătură grupului format din Ramon, Clare și Victor.

– Am rugat-o pe Tess să se intereseze la clinică dacă poate înota și dansa. Știi ce mult înseamnă asta pentru o tânără de vârsta ei.

– Am fost și eu foarte îngrijorată pentru ea, spuse Clare, care nici nu se gândise măcar la ea. Și care a fost verdictul, Tess, draga mea? Ai vorbit cu doctorița Vernet, nu?

– Nu, era plecată, am vorbit cu altcineva.

– Cu cine? Cu Westland? Întrebă Ramon. Crezi că el poate să dea un astfel de răspuns?

– Nu l-am văzut, am vorbit la telefon, preciză Tess.

– Ai mai văzut acel copil?

O prietenă a Clarei începu să șușotească. Tess era puțin încurcată.

– Ai spus copil, Ramon? Philip Westland are un copil?

Tess încercă să găsească un alt subiect de discuție mai interesant, dar realizează imediat că această manevră ar fi provocat suspiciuni și mai mari. Strânse din dinți și așteaptă.

Ramon le explica fără prea mult interes:

– Westland a fost însurat în Spania și are acest copil. Am mai auzit că relația cu doctorița Vernet s-a mai răcit, pentru că n-au mai fost la club săptămâna asta. Oare mademoiselle Vernet n-a primit prea bine vestea despre copilul alteia?

– Orice ar fi, Sheila n-a spus nimic.

Ramon ridică din umeri.

– Tangerul este atât de plin de surprize, că nu mai miră pe nimeni. Sunt fericit că micuța noastră Tess poate să înoate. În seara asta o să stăm mult pe plajă și o să facem ultima baie înainte de cântecul muezinului; asta îmi creează o stare de bine.

Discutară apoi despre obiceiurile musulmane și viteza cu care le uitau tinerii musulmani. Se spuse chiar că acum se îmbrăcau în haine europene ca să-și cumpere băutură și uitau de tarbuș și de djellaba.

Au pornit mai apoi spre mașini. Ramon a rămas în urmă cu Tess. Tess nu mai știa ce simțea... Nu putea să fie îndrăgostită de Ramon Guevara.

Dar... era ceva, totuși.

El îi spuse încet:

– Sunt atât de fericit că vei putea să înoți puțin, pequenia. Îți va întări umărul cu probleme. Dar de ce sunt atât de fericit pentru tine, Tess?

– Ești un curtezan înrăit, Ramon. Vrei să mă faci să-mi pierd capul?

– Foarte mult. Pe măsură ce te simți mai bine, ești tot mai frumoasă. Și eu aș vrea să-mi pierd capul, odată cu tine. Tess, știi că nu ți-aș face niciun rău. N-am strivit în viața mea o floare.

– Ramon, te rog!

– Foarte bine, să fim prozaici. Duminică am invitați la hotelul Mirzeh la prânz. Vei veni și tu, desigur, purtând cea mai veselă rochie, ca și tinerețea și fericirea ta. Voi da o petrecere pentru tine, da, insist. O s-o numim carnaval, pentru ca toate femeile să vină cu rochii foarte speciale. Știi cum vor veni cele mai multe îmbrăcate? În costume maure! Femeia își poate ascunde chipul foarte ușor cu un haik, sau să poarte pantaloni străvezii. Eu, fiind gazdă, trebuie să fiu singur, așa că dacă dorești să-ți aduci un partener, voi fi fericit să-l întâmpin, atâta timp cât îmi va permite să dansez cu tine.

– Mă tem că nu cunosc pe nimeni în afară de tine și de Victor.

– Și de Westland! Ei, o să vedem, querida! Adios, draga mea, ne vedem deseară.

Tess ar fi vrut să refuze invitația lui Ramon. Niciodată nu se simțise atât de dezorientată în preajma unui bărbat. Și simțea

că dacă-l refuza ar urma o deziluzie amarnică pentru ea. Asta însemna că-l lăsa s-o influențeze prea mult.

Toată după-amiaza se gândi la cele spuse de Ramon. Oare chiar voia ca ea să-l aducă pe Westland la petrecere? Oare Ramon considera că încearcă să-i facă jocul, să-l mulțumească?

Ce se întâmpla cu ea? De ce era atât de atrasă fizic de acest Ramon, dar și de Philip, dar într-un mod diferit?

Philip era medic, așa că nu putea simți atracție fizică pentru el. Deși, dacă își amintea umerii lui largi, chipul permanent obosit sau indiferent, expresia cinică, glasul indiferent...ei bine, descoperirea elemente de atracție fizică de netăgăduit. Dar Philip Westland o făcea să vrea să-l cunoască mai bine, în timp ce Ramon o făcea să-i bată inima mai tare în preajma lui.

Își încheie siesta și-și privi în oglindă chipul mic, tras, cu pomeții ieșiți în evidență, ochii foarte mari în comparație cu restul feței. Ce se întâmplă cu tine? se întrebă. Până acum nu te-ai îndrăgostit de niciun bărbat, iar acum ți-ai pierdut capul pentru doi! Dar n-avea rost să se înfurie. Nici n-ar fi ajuns nicăieri dorindu-și să nu-l fi sunat pe Philip de dimineață. Numai dacă ar fi putut avea încredere în Clare sau în Victor! Dar nimic n-o putea face să nu-i fie loială lui Philip Westland; poate că era calm, detașat și logodit cu Sylvia Vernet, dar de Tess Carlen îl lega altceva. Nu era aceeași legătură; pentru ea era ceva din felul de a fi al lui Philip. Pentru Philip, legătura cu ea era copilul.

Îmbracă o rochie răcoroasă de bumbac cu galben și alb, cu bretele late pe umeri și buzunare largi. Își aplică un fard roz-deschis pe obraz și se rujă într-o nuanță asortată. Nu făcu toate astea pentru că l-ar fi plăcut pe Philip, ci doar ca să pară mai feminină.

Coborî cu cinci minute înainte de ora șase și-l găsi pe Pedro pregătind ceaiul.

– A, señorita a venit mai devreme, observă el. Beți acum ceaiul, sau o așteptați pe doamna?

– N-am venit pentru ceai, Pedro, ies în oraș. Te rog să-i spui doamnei că nu voi participa la petrecerea de pe plajă din seara asta.

– Vă întoarceți singură la cină, miss?

– Dacă te întreabă doamna Carlen, spune-i că mă duc la Tiran, și cred că iau cina acolo, cu băiatul acela pe care l-am adus aici la tatăl său.

Deodată, apăru Philip, zâmbindu-i plin de importanță ca de obicei:

– Bună. Ești gata?

După ce se așază lângă el în mașină, Tess îi spuse:

– N-aș vrea să-ți stric toată seara. Am putea discuta pe drum apoi mă aduci înapoi aici.

– La asta te așteptai? spuse Westland sarcastic. Eu voiam să te duc la Tiran să bem ceva.

Tess îl privi lung.

– Nu cred că ai dispoziția necesară.
– Dacă ai face cea mai mică încercare, ai putea s-o schimbi.
– De ce eu? Nu eu am provocat-o!
– Ai provocat-o parțial. De când am discutat dimineată, aș fi vrut să vin imediat la tine. Nu știu de ce, dar după ce am închis telefonul, am avut impresia că ești într-o primejdie fără să știu de ce natură.

– În primejdie? De ce te-aș fi sunat pe tine?
– Așa este. De ce s-o fi făcut?
– Este ceva ce nu înțeleg. Unde vrei să ajungi?
– Bine, lăsăm discuția asta. Ajungem acasă, bem ceva, și-mi poți spune ce te deranjează, ca să te aduc acasă la timp pentru întâlnirea cu prietenul tău spaniol.

– Mulțumesc foarte mult, răspunse Tess și niciunul nu mai scoase vreo vorbă până ajunseră la Tiran.

Când ajunseră, Philip se scuză, ca să aducă niște gheață. Când reveni, rămase în dreptul ferestrei, iar ea îl vedea din profil. Își aminti fără să vrea vorbele lui Ramon: Westland nu este o fire veselă și fericită. Dintr-un motiv anume, îl simțea retras și ostil.

– Ar fi mai bine să-ți spun ce mă aduce aici, începu ea. Ramon Guevara știe că ne-am văzut de câteva ori la clinică. Nu te gândi că am discutat despre tine în mod deosebit. Dar se pare că el știe cam tot ce mișcă prin zona asta. Consideră că ești un fel de zid impenetrabil.

– Foarte bine; ai discutat cu Guevara despre mine, am știut că va veni și momentul ăsta. Dacă te-a pus să obții ceva de la mine, n-are rost să încerci. Altceva?

– Bine, o să-i transmit acest mesaj lui Ramon, zise ea pe un ton scăzut. Trebuia să-ți transmit că-ți va face orice serviciu în schimbul...unui mic semn. Se pare că Ramon consideră ca ai nevoie de ceva de la el.

– N-am nevoie de nimic.

– Foarte bine.

– Ți-a mai spus și altceva?

– Nimic.

Ea scutură din cap.

– Mai este ceva ce ai vrea să afli. Nu știu dacă i-ai spus lui miss Vernet despre Benito, dar dacă n-ai făcut-o nu este bine, și ar trebui s-o faci. Azi-dimineață am fost cu un grup care locuiește cu ea în același bloc și se pare că se cunosc bine. A fost menționat numele lui Benito, și ea ar putea afla și...

– Și... este doar problema mea.

– N-ar trebui să fii atât de urâcios cu mine, încercam doar să-ți fac un serviciu.

– Adevărat? Impresia mea era că vrei să-i faci un serviciu lui Guevara. Nu m-a abordat direct niciodată, iar acum și-a găsit un intermediar. Te rog să nu-mi mai vorbești vreodată de individul ăsta!

– Ești imposibil!

– Iar tu prea deschisă, când este vorba de acest spaniol. Nu te învinuiesc că ți-a luat mințile. Vii după o perioadă grea în Anglia, iar dacă este ceva la care Guevara se pricepe, este să sucească mințile femeilor, indiferent de vârstă. Să-ți fie de bine, dar nu mai vorbi despre mine.

– Dar mi-ai cerut să-ți spun dacă vrea să mă vadă între patru ochi!

– Ei bine, ai făcut-o, și-ți mulțumesc.

Tess se ridică, lăsându-și băutura neatinsă pe masă.

– Puteam discuta asta și în fața casei, nu trebuia să mă aduci până aici. Sunt sigură că nu există taxiuri în Tiran, va trebui să te deranjezi să mă duci înapoi.

– Stai jos și termină-ți băutura, spuse Philip. Mă întorc în câteva minute.

Tremurând de indignare, Tess se duse la fereastră și se uită afară la tufele de magnolii înflorite. Acum știa că se așteptase la prea mult din partea acestui individ rece, cinic. El adusese întotdeauna elemente de perplexitate în viața lui, materializate în persoana nepotului său Benito, care din diferite motive trecea drept fiul său.

Ea nu ceruse să vină acasă la el, și acum se vedea că nici el nu avusese chef s-o aducă.

Dar la ce se așteptase? Sosise acasă la Clare cu un aer foarte distant; oare crezuse că ea a intrat într-o mică încurcătură și-l ruga să i-o rezolve?

Tess duse o mână la fruntea care o durea. Individul ăsta era teribil de complicat. Era îndrăgostit, urma să se căsătorească, să ia o femeie față de care nu era complet cinstit. Avea un frate care-i pasase responsabilitățile, al cărui fiu sosise într-un moment prost. Și avea ceva ce voia Ramon Guevara, ceva de valoare sau chiar vital. Erau lucruri pe care nu i le explicase niciodată; de ce bunica lui Benito trimisese copilul la Tanger, de ce fratele lui Philip nu era cunoscut aici? Era o întrebare pe care i-o va pune.

El apărui, arătând un pic mai înseninat; își schimbase și îmbrăcăminte. Fără o vorbă, îi puse paharul în mână.

– Rămâi cu noi la cină. I-am spus Marthei, care consideră că nu mă distrez de loc.

– Dacă ți se pare un mod de a lansa o invitație...

– Rămâi să luăm cina împreună, Tess? Așa e mai bine?

– Dacă dorești asta, da. Dar nu numai pentru că Marthe a gătit mâncare în plus.

El începu să râdă.

– Cred că merit răspunsul ăsta. Sper că n-am fost atât de cinic cum am intenționat. Să ieșim pe terasă, Benito deja mănâncă.

Tess goli paharul și-l urmă pe terasă. Era aproape întuneric și Tess se întreabă dacă auzise cântatul muezinului, în timp ce vorbise cu Philip.

Nu, nu auzise chemarea la rugăciune.

Benito mânca și i se putea citi satisfacția pe chip; avea în farfurie chiftele mici, spaghete și un suc de fructe.

– Señorita! exclamă la vederea ei. Ai venit la noi! Pentru tine a pregătit Marthe paella.

– Nici mâncarea ta nu este rea.

El ridică din umeri nonșalant:

– Nu este rea de loc, așa că o mănânc.

Philip îi oferi un scaun lui Tess.

– Acest copil trebuie să meargă la școală; te-ai gândit la asta?

– Va fi educat în engleză sau în spaniolă?

– Care i se pare mai ușoară.

– Tatăl meu este englez, așa că vreau să merg la o școală englezească, îi lămurii Benito.

Dacă nu merg la școală, pot învăța să pescuiesc toată ziua cu Ahmed și cu Ali.

– Cine sunt cei doi? îl întrebă Philip.

Benito ridică din umeri.

– Doi băieți care trăiesc pe plajă; ne jucăm împreună uneori. Mănâncă semințe toată ziua.

– Benito, termină de mâncat și du-te la culcare, îi spuse Philip.

– Da, tată, zise puștiul, care nu-și lua privirea de la Tess. Tata nu mai râde, așa cum făcea la Salamanca. Acolo spunea mereu glume și-mi făcea jucării din bucăți de lemn. Nu era doctor, stătea cu noi acasă și ne distram foarte bine.

– Benito, bărbații trebuie să muncească, iar băieții să învețe. Le mai rămâne mult timp și pentru distracție. Când vei mai crește, vei realiza că doctorii sunt niște oameni foarte importanți; poate și tu vei deveni doctor.

– Poate, fu Benito de acord.

– Acum, du-te la culcare și spune-i Marthei că așteptăm paella.

– Marthe știe deja, exclamă menajera, venind cu un platou imens. Monsieur le docteur va servi, nu? Eu aduc o lampă.

Philip așază platoul cu pui, orez, creveți cu multe mirodenii pe masă, sub lumina unei lămpi cu parafină; savurarea mâncării, se bucurară de seara liniștită cu stelele care se vedeau clar atât de jos, încât aveai impresia că le poți atinge.

– Benito va trebui să meargă la școală ...

– Desigur. Dacă aş putea lua legătura cu ... Philip se opri brusc.

– Fratele tău? întrebă ea. Crezi că Ramon Guevara te-ar putea ajuta?

El scutură din cap.

-Dacă ar putea să-l găsească pe Boyd, nu s-ar mai agita atât să ia legătura cu mine.

– Așadar, ce vrea de la tine este legat de fratele tău?

– Stai deoparte de lucrurile astea, Tess. Acum nu este nicio primejdie, dar dacă se apucă cineva să încerce să afle mai mult, nu va fi bine. Locul unde lucrez mă face să fiu foarte prudent.

- Nu-mi poți spune nimic? Jur să nu suflu o vorbă.
 - Nu! El păru chiar șocat de idee. Ai venit aici să-ți refaci sănătatea, nu să te amesteci în lucrurile foarte neclare care se petrec în acest loc! Și eu stau deoparte.
 - Atunci, nu ești în primejdie?
 - Sigur că nu. Philip o privi lung: ce importanță are dacă sunt sau nu în primejdie?
 - Nu știu. Tu și cu Ramon sunteți atât de diferiți. M-a intrigat faptul că vrea acel mic semn de la tine. Asta ar putea însemna orice.
 - Mai bine să discutăm altceva. Ți place paella?
 - E delicioasă, ai noroc cu Marthe.
- El era de acord și chiar îi făcu complimente femeii când le aduse fructele și cafeaua. Abia se întorsese în casă când sună telefonul.
- Tess îi auzi vocea guturală:
- Sigur că da, mademoiselle. Un moment.
- Philip se scuză și se duse să răspundă la telefon. Tess observă că închisese ușa cu grijă, ca să nu se audă ce spunea.
- Tess se îndreptă spre celălalt capăt al terasei, simțind ceva ce nu mai simțise până atunci. Era oare gelozie? Invidie?
- Brusc, apăru Marthe.
- M-ați speriat, mademoiselle! Mai doriți ceva? Cafea?
 - Nu, mulțumesc pentru cină, a fost minunată.
 - Ar trebui să veniți mai des pe la noi.

Monsieur are nevoie de o femeie în viața sa.

– Dar are deja una.

Marthe oftă.

– Doctorița Vernet? Sunt amândoi doctori, ea are o mulțime de prieteni, iar el niciunul, vi se pare drept? Nici măcar n-a venit să vadă copilul. Dacă se căsătoresc, Benito trebuie să se întoarcă în Spania, la școală.

– Poate ar fi mai bine pentru el, zise Tess. Apoi întrebă, aproape disperată: Marthe știi de ce monsieur nu este fericit?

Femeia nu răspunse imediat. Respiră adânc, apoi zise:

– Un an întreg a făcut glume. A dat și câteva petreceri, s-a dus la casinou și la prieteni aici în Tanger. Apoi s-a schimbat. La început a fost foarte tăcut de parcă s-ar fi gândit foarte mult. Apoi, când într-o zi eram plecată la cumpărături, a intrat cineva în casă. Mademoiselle, zise femeia cu un aer dramatic, n-ați văzut niciodată atâta dezordine! Fiecare sertar a fost deschis și scotocit.

Dar n-a lipsit nimic. Eu am fost disperată și l-am sunat pe monsieur. S-a albit la față, s-a înfuriat și de atunci n-a mai zâmbi, n-a mai vorbit.

– N-ați chemat poliția?

– Aici la Tiran? zise femeia, de parcă Tess ar fi făcut o glumă. Da, i-am anunțat, dar ca de obicei n-au făcut nimic. N-a lipsit nimic din casă. Și au spus că nu se deranjează să-l găsească pe nebunul care a scotocit prin camere. Dacă monsieur i-ar fi

plătit bine, ar fi descoperit ei vreun făptaș, dar el n-a vrut să audă de așa ceva.

– S-a întâmplat de mult?

– Cu un an și jumătate în urmă. Monsieur se află aici la Tiran de trei ani, și-i place să muncească aici.

Ușa se deschise și Marthe dispăru imediat. Tess reveni la masă.

– I-am mulțumit Marthei pentru cina superbă pe care ne-o oferit-o.

– Dacă nu te grăbești, ne-am putea plimba pe plajă, zise Philip.

Deși se simțea tristă fără vreun motiv anume, Tess se trezi că acceptă.

– Da, mi-ar plăcea să mă plimb, este o seară frumoasă.

Porniră pe Cuera în jos spre un golf unde se aflau câteva ambarcațiuni mici. Au coborât câteva trepte până la plajă, apoi au ajuns la malul apei.

Philip își aruncă espadrilele din picioare, își suflecă manșetele pantalonilor și o invită:

– Vrei să ne plimbăm prin apă? Vii?

Își scoase și ea sandalele și-i întinse mâna.

Philip se aplecă și făcându-și mâinile căuș, luă apă. Aceasta începu să i se scurgă apoi printre degete. Tess observă ceva verde licărind.

– Am prins ceva! Este plancton, sau vreun peștișor.

Uită-te, am prins altul!

Philip mai făcu câțiva pași, apoi se așează pe nisip, bucurându-se de exclamațiile ei. Tess era ca un copil fericit, lua apă în mâini, o ridica, exclama. Apoi se duse lângă el și se așează pe nisip de parcă ar fi fost cel mai natural lucru cu putință.

– A fost extraordinar! Nici picioarele nu mă mai dor!

– Este atâta liniște și frumusețe aici, de ce naiba ne simțim legați de ceea ce fac alții? Cum am ajuns noi, englezii, să pierdem bucuria de a trăi, ca latinii? Asta ne face foarte uricioși.

– Nu suntem toți așa. Doar cei care au trăit momente excepționale pe care nu le-au mai putut regăsi în nimic, sunt așa.

– Tess, ai mai fost vreodată noaptea pe plajă cu un bărbat?

– Nu. Și îmi pare bine că am venit cu tine prima oară. N-aș fi vrut să nu mă simt în siguranță.

– Te simți bine alături de mine? Pentru ceea ce sunt, sau pentru că sunt lipsit de pasiune?

– Nu ești lipsit de pasiune, zise Tess.

El o privi.

– Cum ai ajuns la concluzia asta?

– Din felul în care vorbești și te porți. Un om care se înfurie ușor are și alte trăiri, nu? Știu că nu ești pasionat de femei în general, dar cred că n-ai fost așa întotdeauna. Mi-ai spus prin ce ai trecut. Ca student ai fost îndrăgostit?

– Da, o dată.

– N-ai vrut să te însori cu ea?

– Nu te poți căsători cu un fluture. Îl admiri o vreme, te ții după el, dar dacă îl oprești undeva, moare.

– Nu te-ai gândit niciodată să te însori înainte de a o cunoaște pe Sheila Vernet?

De îndată ce-i rosti numele, Tess știe că a greșit; dar nu mai putea retracta, așa că rămase liniștită să-i asculte răspunsul.

– Nu m-am gândit serios, zise Philip.

Apoi, nimic. După câteva minute, se ridică și o ajută și pe ea.

– Cum se mai simte umărul tău? Mai ales după înot?

– Ceva mai bine, murmură ea.

Philip o trase ușor spre el, ea se dezechilibra, rezemându-se de pieptul lui.

– Philip, te rog să mă scuzi... dar m-am dezechilibrat. Îmi este încă teamă să-mi folosesc piciorul... A fost o experiență terifiantă acel accident. Uneori mă trezesc noaptea și...

Philip o strânse la piept.

– Știu, am văzut asta de câteva ori în ochii tăi. Vei depăși momentul, Tess. Dar chiar și momentele grele pot fi transformate în ceva suportabil.

Mai apoi Tess se întrebă de ce o strânsese la piept mai mult decât ar fi fost necesar, dacă atingerea fierbinte a gurii lui pe umăr fusese un fel de sărut care să preceadă unul adevărat.

Capitolul 4

Hotelul Mirzeh era construit aproape la nivelul mării, la nici treizeci de iarzi distanță. Era vopsit în alb, iar balcoanele care dădeau spre mare aveau dungi portocalii, dar la exterior hotelul părea mai puțin spectaculos decât altele aflate pe malul mării. Interiorul hotelului avea mult de oferit. Intr-o curte interioară, un patio cum i se spunea, palmierii își întindeau ramurile spre cer, iar o fântână arunca apa peste figurile de marmură. Totul fusese închis de arcade albastre în spatele cărora se aflau mese de marmură cu încrustații de perlă, unde luau masa clienții hotelului îmbrăcați în elegante costume europene. Ca proprietar al hotelului, Ramon era mândru și extravagant.

Tess era uluită de eleganță, de varietatea mâncărilor servite. Lui Ramon îi plăcea să-și afișeze opulența.

După orele petrecute pe plajă, îmbrăcase un costum alb. Își pieptănase părul spre spate, ochii îi ardeau, buzele pline zâmbeau cu tot farmecul unui spaniol. Era foarte atent cu toate femeile din anturajul său, dar mai atent cu Clare și cu Tess, de parcă ar fi pariat cu cineva că le va suci mințile, celei blonde cu figura foarte studiată și celei tinere și fragile, care se bronzase foarte frumos.

Pe la ora patru, cineva din grupul lui murmură că un astfel de prânz bogat merită și o odihnă pe măsură, pentru ca să se bucure și de frumusețea serii. Se urcară cu toții în mașini, lăsându-le acolo pe Clare, Tess și Victor Mears. Ramon ordonă să li se aducă ceai de mentă și ciocolată la o masă așezată la umbră.

– Așadar, am rămas iarăși noi patru. Victor, dragul meu, pari obosit.

– La acest moment din zi, este inevitabil, îi răspunse Victor. Mă trezesc devreme și mă culc foarte târziu.

– Dacă dorești, te poți odihni sus, în apartamentul meu, îl invită Ramon. Apoi se întoarse spre Clare: iar tu, draga mea, nu-ți faci siesta?

Clare începu să râdă.

– Eu sunt englezoaică, Ramon. La noi îți faci siesta doar dacă nu este nimic altceva de făcut. Din tonul ei se putea înțelege că se gândea la un mod mai bun de a-și petrece orele după-amiezii. Sau poate Victor o va duce pe Tess să se

schimbe pentru seară? Eu mi-am adus o rochie. Aluzia era mai mult decât transparentă. Ce ziceți, vă întoarceți pe la șapte?

Ramon îi spuse:

– Stai aici, Clare, îi conduc până la mașină și mă întorc.

Ea încuviință și se lăsă în scaun cu un gest de felină. Îi șopti: o să mă gândesc doar la tine cât vei lipsi.

Ramon părea neobosit, vorbe neîntrerupt, dar nu făcu nicio încercare să discute doar cu Tess. Doar când îi închise portiera limuzinei îi șopti:

– Ai ratat petrecerea de pe plajă, pequena, din cauza acelui doctor! Sper că te-ai plictisit de— ajuns cu el!

– Nici vorbă, nu m-am plictisit.

– A fost interesant?

– Grozav!

Ramon o privi printre gene.

– Ați stat de vorbă? Ai aflat mai multe despre el decât ai știut?

Tess spuse:

– Da, cred că da, deși nu prea multe. Din păcate, nimic din ce te-ar interesa.

– Nimic? Dar cred că ai fost curioasă, așa cum sunt toate femeile.

Tess îl privi cu atenție. Observă ceva pe chipul lui, o anume încordare și insistență care o sperie.

– Am insistat, dar a fost în zadar.

Ramon îi luă mâna și i-o sărută.

– Asta a fost prima încercare cu Westland, dar vor urma și altele.

– Mă îndoiesc; nu mai trebuie să merg la clinică.

– Foarte bine. Atunci, vom da o petrecere pentru recuperarea ta. Ne vedem la șapte, draga mea. Odihnește-te, ca să fii și mai frumoasă!

Cu acestea, Victor porni mașina.

Privindu-l, Tess observă că era obosit și cam abătut.

– Te simți bine, Victor? îl întrebă,.

– Sunt bine, dar mă tem că m-am săturat de acest hotel. Voi trimite un taxi să te ia diseară, bine?

– Sinceră să fiu, nici eu n-am chef să mă întorc acolo, dar nu crezi că se vor supăra?

– Vor observa absența ta cu siguranță; pe a mea, nu cred.

Tess își spuse că acum cu siguranță Victor știe ce se punea la cale, că va fi prea orgolios ca să lase să se continue asta. I se părea ciudat să-i fie milă de bogatul și experimentatul Victor Mears. Fără să vrea, se înfurie și ea pe Clare, care va toarce ca o pisică aflând că Ramon va fi doar al ei toată seara.

– Cum să anunțăm că nu venim?

– Voi telefona eu și în numele tău, dacă dorești.

Se lăsă tăcere, apoi Victor începu să vorbească.

– Se înșală dacă ea crede că Ramon o va lua de nevastă; mie mi se pare că este mai atras de tine decât de Clare.

Tess era încurcată, nu știa ce să spună. Simțea ceva între speranță și teamă.

– Mi se pare că se folosește de oameni, zise într-un târziu.

– Cum v-ar putea folosi pe tine și pe Clare altfel decât ca pe niște companioane plăcute? Ca să-l invidieze toți bărbații? L-am văzut pe Ramon prea mult în ultimul timp, mai mult decât mi-aș fi dorit, și trebuie să admit că nu s-a uitat la altă femeie în afară de tine și de Clare.

– Mi-aș dori să nu fi spus asta.

Cu un zâmbet de om obosit Victor zise:

– Dar este adevărat, draga mea. Mă tem că toată viața am amânat lucrurile prea mult. Peste o săptămână, cel mult două, părăsesc Tangerul.

– Dar ai proprietăți aici, Victor...trebuie să rămâi.

– Am investiții mari în alte părți.

– Ai anunțat-o pe Clare că pleci?

– Nu.

– Atunci, n-o face, te rog. Mai amână puțin. Lucrurile se vor rezolva de la sine.

– Unele lucruri nu se rezolvă nicicum. Sosirea ta aici ar fi trebuit să consolideze relația noastră, dar n-a fost așa. Nu este vina ta, Tess. Este altceva, ceva ce nu înțeleg. Dar dacă ai nevoie de mine, o să mai stau.

– Victor, simt că sunt mai apropiată de tine decât de Clare; cu tine am discutat mai mult.

– Mă bucur că gândești așa, Tess. Uite, deseară o să te duc la Casa Maurului și la Casbah.

A doua zi micul dejun a fost servit în cameră de către Pedro; Tess se trezise deja.

– Bună dimineată, señořita. Urmăriți furtuna?

– Este extraordinar, a trebuit să închid fereastra, pentru că vântul aducea tot nisipul în casă.

– Este levante, vântul fierbinte. Bate mai des anul acesta, pentru că a fost secetă. Omul își aminti mesajul Clarei: señořa vă roagă s-o vizitați, pentru că în zilele cu vânt puternic nu iese din cameră.

După ce mănă, Tess bătu la ușa Clarei și fu invitată să intre. Camera era în nuanțe de piersică și alb, cu un singur fotoliu de paie. Pe masa de toaletă se aflau o mulțime de cutii și borcănase cosmetice, iar ușa dulapului alb era întredeschisă.

Clare era rezemată de perne, cu o jachetă aurie pe umeri, asortată cu ochii ei verzi și când intră Tess își scoase ochelarii.

– Bună dimineată, draga mea, se pare că voi sta toată ziua în cameră din cauza acestui vânt rebel. Este singurul lucru pentru care-mi displace Tangerul. Noi europenii nu putem

purta djellaba sau să punem o bastită la nas cum fac maurii. Așa că stăm în casă și suferim.

– Tu nu arăți a femeie care suferă, Clare.

– Este adevărat că mă simt bine, și vreau să-ți mulțumesc pentru că ai fost foarte amabilă ieri. Am petrecut seara doar cu Ramon. Mi-a mărturisit că deși te cunoaște de puțin timp, are sentimente aproape paterne față de tine.

– Nu eu l-am deteminat pe Victor să renunțe la cina de la hotelul Mirzeh. El a hotărît.

– De unde știi? întrebă Clare.

– El mi-a spus, și s-a oferit să mă trimită cu un taxi.

– Ei, trebuie să-ți mulțumesc că nu te-ai întors.

– Sper că v-ați distrat bine.

– Doar nu ești geloasă, Tess? Sper că n-ai interpretat greșit complimentele lui Ramon. Dar nu-ți face speranțe, Tess. Ramon este al meu.

– Da, știu. Clare, ai vrea să plec din Tanger?

– De ce ai face-o?

– Dacă ești așa de sigură de Ramon, nu mai ai nevoie de prezența mea. Știi că nu mi-a plăcut postura asta încă de la început, dar acum când îi cunosc pe amândoi bărbații, mă urăsc pentru ceea ce trebuie să fac. Consider că-l tratezi abominabil pe Victor și că-l vei pierde curând, chiar și ca prieten.

Clare pufni disprețuitor.

– Nu mă interesează părerea ta, Tess, n-are importanță pentru mine. Dacă încerci să-l întorci pe Victor împotriva mea, nu vei reuși. Victor mă dorește așa cum nu și-a mai dorit ceva vreodată în viață. Deși este trecut de patruzeci de ani, n-a mai fost îndrăgostit niciodată.

– Eu n-aș conta prea mult pe el, zise Tess calm. Se gândește să părăsească Tangerul.

Pentru prima dată, Clare păru speriată.

– Minți, șuieră ea.

– Nu, este adevărul. Victor se simte neglijat și rănit.

– Iar tu l-ai compătimit, bănuiesc?

Tess se ridică și se întoarce cu spatele. O ura pe Clare.

– N-are importanță ce i-am spus lui Victor. Am crezut că este mai bine să știi, decât să-l pierzi înainte de a fi sigură de Ramon.

– Știe că-mi vei spune?

– Nu.

– În acest caz, Tess, nu trebuie să afle că mi-ai spus. Trebuie să mă gândesc la un alt plan, să-mi schimb atitudinea puțin. Nu prea mult, să nu creadă că vreau să-l țin aici. Cred că-mi vei spune ce-a hotărât, când pleacă...

– Nu ți se pare un lucru rău că-mi spune mie lucruri pe care ție nu ți le spune? Consider că-l tratezi foarte urât și că nu-l meriți, oricum. Mai bine l-ai lăsa să plece.

– Tess, ești invitata mea, zise Clare pe un ton ascuțit, îmi datorezi loialitate.

Dacă-i spui lui Victor că știu de plecarea lui, o să te fac să regreti.

– Tu? Cum?

– Sunt diferite metode. O să-l facă pe Ramon să te disprețuiască.

– Poate ar fi mai bine.

– Atunci, voi merge mai departe! Brusc, Clare căpătă aerul unei leoaice periculoase. O să strecor într-un ziar local un paragraf despre un cunoscut medic care făcea dragoste pe plajă cu o fată de la Londra.

Lividă, Tess se ridică și o sfidă.

– N-ai îndrăzni. Cine ne-a spionat?

– A, este adevărat?

– Nu este adevărat decât că m-am plimbat pe plajă cu Philip Westland. M-a urmărit cineva în noaptea aceea?

– Nu, zise Clare, dar ai fost văzută. Realizezi ce s-ar întâmpla cu reputația lui Westland după asta?

– De ce i-ar face rău lui Westland că s-a plimbat pe plajă cu o fată? Este necășătorit...

– N-a fost doar o plimbare, nu? zise Clare privind-o insistent. Nu te învinuiesc... nici pe el...Dar dacă se va afla, doctorița se va simți trădată, iar lui nu i-ar fi prea bine...sau speră să i-l iei?

– Nu, nu sper să i-l iau, Clare. Nu este nimic între mine și Philip Westland. Tess tremura vizibil din cauza șocului. Dacă

vei face asta, Clare, voi avea grijă să primești exact ceea ce meriți. Atât Ramon cât și Victor te vor disprețui!

– Așa deci? Clarei îi cam pieri zâmbetul. Este o chestiune de pierdere, nu? Dar ne vom înțelege acum și cred că vom respecta fiecare ceea ce este al celeilalte. N-am vrut să te previn sau să te ameninț, dar ceea ce mi-ai spus despre Victor nu mi-a lăsat alternativă.

Tess ar fi vrut să dispară în acel moment din camera Clarei, dar trebuia să mai afle un lucru.

– Cine ne-a văzut în noaptea aceea, Clare?

– Un bărbat. Nu-l cunoști.

– Era pus să ne spioneze.

– N-aș spune asta. Clare își întinse brațele. Cred c-o să mă ridic din pat, totuși.

Tess nu mai auzea urletul vântului care-i făcea atât de rău Clarei. Trebuia să iasă din această încăpere, din această casă. Se duse în camera ei, încălță pantofi fără toc și o pelerină, își legă părul cu o eșarfă. Ieși repede din casă, simțindu-se teribil de singură. Nu avea cu cine să vorbească, să lămurească haosul în care o aruncase Clare.

Nu trebuia să mai rămână vreodată singură cu Philip, de teamă să nu-i pericliteze cariera. Și căsătoria cu Sheila Vernet.

Umblă fără țintă și descoperi că vântul era suportabil în zona cu magazine. Apoi își aminti că era luni și avea ultima sedință de tratament la clinică.

Va telefona și va anunța că nu se poate duce. Va suna și la hotelul lui Victor. Dar când ajunse la hotelul în care locuia Victor și telefonă la clinică, i se spuse că doctorul Westland a lăsat un mesaj pentru ea, să-l aștepte după ședința de tratament, dar dacă nu venea...

– Doctorul Westland este la clinică? Nu știți pentru ce voia să mă vadă?

– Nu știu.

– Bine, o să-i telefonez.

Vocea lui Philip era ușor gravă, de parcă ar fi lăsat ceva urgent ca să vină la telefon.

– Cum te simți? o întrebă imediat.

– Bine, răspunse ea automat. De ce voiai să mă vezi, Philip?

– Nu-ți pot spune acum, ci la masă, ne întâlnim în oraș.

– Nu ne putem întâlni în oraș, Philip.

– Atunci, deseară.

– Mă tem că sunt ocupată.

– Bine, Tess, dacă așa crezi că este mai bine...

– Nu-mi poți spune la telefon?

– Este vorba despre un program pe care i l-am făcut lui Benito; va pleca la Gibraltar pentru o lună cu niște amici ai mei, care au un fiu de vârsta lui. Am crezut că vrei să-ți iei rămas– bun de la el.

– Aș fi vrut, dar...

– Dacă nu poți, nu poți. Stai în casă cât suflă vântul ăsta.

La revedere.

Se auzi un clic și legătura se întrerupse. Tess o simți ca pe o lovitură mortală. Încet, puse receptorul în furcă și ieși afară.

Rătăci până după-amiază pe străzile pustii; nu se simțise atât de nefericită până acum. Nu știa cum să facă să părăsească imediat Tangerul sau ... nu suporta să plece fără să-l mai vadă o dată pe Philip.

Se întoarce în casa Clarei, intră în camera ei și nu mai ieși de acolo decât a doua zi dimineată, când Ramon o privi lung, văzând cât este de palidă.

– Ce-ai zice să organizăm sâmbătă petrecerea în onoarea ta, pequenia?

Tess scutură din cap.

– Te rog, Ramon, ai putea s-o amân pe altă dată?

– Nu te simți bine? o întrebă el îngrijorat.

– Sunt puțin slăbită și n-am dispoziția necesară unei petreceri. Te superi?

– Dorința ta este lege pentru mine, pequenia. Pot rămâne la tine la masă, Clare?

– Ramon, știi că ești binevenit întotdeauna. Îl chem și pe Victor, ca să fim patru.

Trecu o săptămână, cu vizite prin locurile turistice ale orașului, cu mese luate alături de Ramon, Clare și Victor.

Într-o dimineată când se întâmpla să fie singură în zona magazinelor, o întâlni pe Sheila Vernet. Doctorița arăta foarte

bine, într-un taier albastru; părul negru îi strălucea, pielea măslinie radia, iar ochii scânteiau când o recunosc pe Tess.

– A, miss Carlen! De ce n-ai mai venit să mă vezi după tratament? Sper că nu mai ai dureri?

– Nu, doamnă doctor; ce bine că am ocazia să vă mulțumesc pentru ajutor!

– Aș vrea să te invit la o cafea, dar mă întâlnesc cu un prieten. Când ai venit la clinică, n-am știut că l-ai escortat pe Benito până acasă la doctorul Westland.

Așadar, Sheila îl cunoscuse.

– Ce face Benito?

Sheila ridică din umeri, grațios.

– Este în Gibraltar, cu alt copil și familia lui. N-am stat mult de vorbă cu el, dar se vedea că este un copil vioi. Oricum, nu se mai întoarce aici. Nu este loc pentru el aici. Se va duce la școală undeva, sau la bunici, în Salamanca. Eu și Philip lucrăm foarte mult, n-am avea timp pentru el.

Tess îi zâmbi și-i spuse că-i făcuse plăcere s-o întâlnească, iar Sheila plecă să se vadă cu Philip, probabil.

Tess nu mai vru să se gândească nici la Benito, nici la altcineva, dar gândurile îi zburară inevitabil spre Philip. Oare o ducea și pe doctoriță pe plajă? Probabil, după ce se va domoli vântul. Sheila părea fericită. Avea ceea ce-și dorea. Și era evident că pe Philip îl dorea, dar fără fiul lui.

Bietul Benito!

Își aminti brusc spusele Marthei, că Philip fusese vesel până în ziua în care-i fusese răscolită casa. Oare ce căutaseră? Același lucru pe care-l căuta și Ramon? Era ceva foarte mic, dar important.

Cum putea să părăsească Tangerul când mai erau atâtea lucruri nerezolvate? Brusc, își aminti că mama ei vitregă o rugase să treacă pe la atelierul de croitorie, să-i ia de acolo o rochie. După ce rochia fu împachetată, Tess plăti și ieși din atelier. Rătăci apoi pe străzile orașului fără țintă și la un moment dat avu impresia că-l vede pe Philip. Da, chiar el era. Acel bărbat înalt care mergea pe cealaltă parte a străzii, la douăzeci de metri distanță, îmbrăcat într-un burnus cu gluga trasă foarte mult pe față. Tess duse mâna la cap, apoi observă că și el o zărise și mărise pasul, dispărând pe o stradă lăturalnică.

Se afla într-o parte a orașului, unde nu se avântau de obicei femeile albe, mai ales neînsoțite.

Înainte de a se dumiri ce căuta Philip îmbrăcat în burnuz, în partea aceea a orașului, un taxi opri în dreptul ei.

– Dorți o mașină, mademoiselle? Domnul a spus că aveți nevoie.

– Care domn?

– Cel care a fost acolo. Vorbea arabă cu accent.

Tess urcă în taxi. Așadar, el i-l trimisese. Dintr-un motiv anume, Philip umbla astfel deghizat și nu putea fi văzut

vorbind cu ea. Tangerul era locul unde se puteau întâmpla lucruri fantastice. Unul din acestea era faptul că o găsisse pe Clare blondă, cu dinți strălucitori și curtezani bogați. Sau faptul că ea se îndrăgostise de acest bărbat care trăia într-o casă retrasă numită Las Perlas. Și mai erau și altele, dar era prea tulburată ca să se mai gândească la ele. Când intră în casă, o găsi pe Clare cu Ramon Guevara, care se scuza că nu putea s-o ia și pe ea la o petrecere unde fusese invitat.

– Mi se pare firesc s-o iei pe Clare. Eu o să am seara doar pentru mine.

– Nu te vei simți singură?

– Niciun moment.

– Păcat, pequenía, mi-ar fi plăcut ca în locul Clarei să fii tu!

– Ce-ar fi să-i spun Clarei?

– Nu te-ar crede.

– Ce sigur ești pe tine! Bucură-te de seara asta cu Clare, dar nu continua să curtezi două femei în același timp. După plecarea lor, Tess mîncă ce-i aduse Pedro, apoi acesta se scuza și plecă acasă. Tess era pentru prima oară singură în casă.

Începu să frunzărească revistele de modă ale Clarei, când pe la nouă și jumătate auzi o mașină oprind în fața casei.

Coborî repede scara pentru că soneria de la intrare suna insistent, se uită pe vizor și văzu niște ochi cenușii cunoscuți privind-o. Deschise ușa.

– Bună seara, Tess, pot să intru?

Capitolul 5

Philip intră înainte ca ea să-l invite, și închise ușa. O privi admirativ; Tess era într-un capot scurt, din care i se vedeau cam mult picioarele lungi, bronzate. Observă că se tunsese.

— Arăți ca de paisprezece ani.

— Nu așteptam pe nimeni, zise ea repede. Sunt singură acasă.

— Nu este niciun servitor măcar?

— Nu. Eram în camera mea, citeam; am vrut ca măcar o dată să mă culc devreme.

— Socializezi cam mult, nu? Nu-i de mirare că ești obosită.

Philip se referea la după-miaza în care se întâlniseră în cartierul arăbesc.

— Poți avea încredere în mine, nu voi spune nimănui că te-am văzut. Mulțumesc că mi-ai trimis taxiul.

– Tess, n-am venit cu un motiv anume, ci pentru că nu-mi place să nu fiu în relații de prietenie cu tine.

Ea îl privi cu răceală.

– Nu cred că este sănătos ca noi doi să fim prieteni.

El o privi curios.

– Ce înseamnă asta?

– Îți amintești seara în care am cinat acasă la tine? După care ne-am plimbat pe plajă. Ei bine, am fost văzuți.

– Și? Nu-mi amintesc să se fi întâmplat ceva.

– Nu-ți pasă de ce vor crede oamenii despre tine? Cineva i-a spus Clarei.

– Pentru Dumnezeu, Tess, sunt medic! În niciun caz nu duc o fată la plajă cu intenții ascunse!

– Eu știu asta. Dar nu vreau să stric ce este între tine și doctorița Vernet și nu vreau scandal nici pentru mine, nici pentru tine.

– La naiba cu bârfele! Am venit aici ca să te salut. Nu este admis nici atât? De asta n-ai mai venit să-ți iei rămas– bun de la Benito?

– În mare parte. Philip, ți-am spus întotdeauna că poți conta pe discreția mea, dar după– amiază m-ai șocat; păreai atât de obișnuit să mergi îmbrăcat în acel burnuz...

– Dar tu ce căutai în partea aceea de oraș?

– Am fost la un atelier de croitorie, unde Clare dăduse o rochie să-i fie modificată.

– Ar fi trebuit să vină cu tine.

– Am fost împreună când a dat rochia la lucru, dar era pentru petrecerea din seara asta, iar Clare obișnuiește să se odihnească înainte. Tu mergi des îmbrăcat astfel prin Cashbah?

– Mai bine să nu discutăm despre asta. Ceea ce nu știi, nu-ți poate face rău. Cât mai stai în Tanger?

Ea oftă.

– Nu știi; uneori aș vrea să plec imediat.

– Ce te reține să iei această decizie? Ramon? Îi cunosc reputația. Nicio femeie nu l-a părăsit înainte să se plictisească el de ea.

– Dar eu nu sunt îndrăgostită de Ramon.

– Ești sigură?

Ea ridică privirea și roși fără să vrea.

– Nu este o poveste de dragoste, repetă. Ramon este un tip încântător, dar este iubitul lui Clare, nu al meu.

– Mda, se descurcă bine cu două iubite deodată. Te-a sărutat?

– Nu este problema ta.

– Deci, te-a sărutat. Nu mai are rost să te previn; mergi înainte și o să vezi cum o să ajungi. Prostuțo!

– Philip, deja întreci măsura!

– Da, pentru că sunt furios. Când am venit aici voiam să-ți fac o invitație, să mergi cu o familie de prieteni la Gibraltar, cu Benito și fiul lor. Sunt oameni normali, te-ai simți bine.

Consider că asta îți lipsește. Dar acum știu că nu te-ai duce, pentru că îți imaginezi că ai vreo șansă cu Ramon Guevara. Mă dezamăgești, Tess.

– Întotdeauna te dezamăgesc oamenii care cu păreri diferite de ale tale?

El nu răspunse și-și aprinse o țigară. Începu să străbată încăperea cu pași mari.

Tess îi spuse cu calm:

– Nu vreau să ne certăm. Dacă Benito se află în Gibraltar când plec acasă, o să-l văd.

– Am fost ieri al ei; a întrebat de tine. Mă duc și duminica viitoare cu Sheila, vrei să mergi?

– Nu, mulțumesc.

– Asta înseamnă că vei refuza orice invitație care vine din partea mea?

– Cred că este mai bine.

– Probabil ai un motiv.

Tess avea un motiv foarte puternic. Se temea să se îndrăgostească și mai mult de el.

– Philip, noi evoluăm în cercuri diferite... începu ea, dar el o opri.

– Știi ce, Tess? N-ar fi mai bine să te îmbraci și să mergem la o cafea?

Ea duse inconștient mâna la frunte și-și îndepărtă o şuviță căzută.

– Nu avem ce discuta, Philip. Te rog să pleci. Poate ai fost urmărit.

– Poate.

Ea îl privi cu teamă.

– Ești în pericol cumva? Îți pot face rău?

– O, dar ești chiar speriată! De ce, ai probleme cu Clare?

– Le pot controla.

– Vă dușmăniți?

– Ea nu are motiv să mă dușmănească.

– Și tu?

– Nu-ți pot explica ce este între mine și Clare. Dar mai bine să vorbim despre tine; ar fi mai interesant. De ce m-ai ignorat când erai îmbrăcat în haine arăbești?

– Relaxează-te, copilă; este doar problema mea. Dar dacă vei continua așa, mă voi întreba ce fel de sentimente ai pentru mine. De ură sau de dragoste pentru bărbatul de la Las Perlas.

– De ură, poate, recunosc Tess roșind. Nu poți iubi un bărbat care nu are sentimente. Poți fi atrasă de el, dar tu nu dorești să fii iubit.

– Sună interesant, continuă.

– Te vei însura cu Sheila Vernet, pentru că aveți aceeași profesie. Ea te iubește mai mult decât o iubești tu, deși nu meriți.

– O, este primul caz în care o femeie vorbește în favoarea alteia. Sheila ar trebui să-ți fie recunoscătoare. Tess continuă,

spui exact lucrurile care mă fac să-ți dovedesc că te înșeli. Îți strălucesc ochii, micuțo. Ramon nu se poate să nu fi remarcat acest lucru. Fii atentă cu bărbatul acela. Nu te va răni în vreun fel, nu, nu este genul acesta, te va atrage în ceva care nu este dragoste.

– Ai terminat?

– Pentru moment, da.

Philip îi ridică încet bărbia cu o mână, apoi, când se aștepta mai puțin, o sărută cu pasiune.

Luată prin surprindere, Tess nu reacționează.

– Asta este în loc de bătaie și sper că te-a durut.

Philip trânti ușa, iar Tess se rezemă de perete, uluită. Făcu un efort să stingă luminile, să urce în camera ei. Când ajunse era, tristă și tot uluită.

Dacă Victor Mears nu s-ar fi îmbolnăvit câteva zile mai târziu, viața ar fi fost prea obișnuită, fără nimic senzațional, chiar deprimantă. Chiar dacă se afla la Tanger, unde zilele străluceau, iar nopțile reci aminteau de deșert, unde palmierii cu frunzele lor mari și late îi aminteau de fructele pe care băieții le dădeau jos din pomi cu ajutorul bețelor, Tess era apatică.

Victor se îmbolnăvi de Zona Zooster, făcu febră mare. Era forțat să rămână în camera sa de hotel, unde Clare îl vizita în fiecare dimineață, iar Tess după-amiezile. Clare era plină de solitudine. Se arăta foarte blândă și afectuoasă cu Victor, îi

repetă cât este de îndurerată că s-a îmbolnăvit, dar seara profita de boala lui ca să iasă cu Ramon.

Brusc, Tess observă că Ramon era tot mai îngândurat. Lipsi câteva zile, iar la întoarcere părea tot mai absent.

– Trebuie să mă ierți, Tess, îi spuse într-o noapte după ce cinaseră într-un restaurant aflat pe acoperișul unui hotel. Clare poate să înțeleagă că de data asta am probleme mari. Tu ești prea tânără ca să-ți pese de problemele unui bărbat, nu?

– Este greu să-ți pese de ceva despre care nu știi nimic. Tu ai afaceri foarte diverse, nici nu prea le știi.

– Nu sunt chiar așa de multe, dar una care se desfășoară în mare parte aici îmi ocupă foarte mult timp și mă irită.

Clare se aplecă peste masă și-l bătu încet pe mână.

– Bietul de tine. Te-aș ajuta, dacă aș putea. Mă scuzați câteva minute, să vorbesc cu cei doi Dumont?

Ramon se ridică și-i salută. Apoi se așează la loc și privi lung rubinul mare aflat pe mâna dreaptă.

– Ai dreptate, micuț. Clare ne-a părăsit cu un motiv anume. Trebuie să te conving să dăm acea petrecere în onoarea ta. Ea dorește acest lucru.

– Și de ce a plecat?

M-ai fi putut întreba în fața ei.

– Clare mi-a spus că nu vă înțelegeți atât de bine. Eu am sperat că țineți una la alta. Ce s-a întâmplat?

– Cum ți-a explicat Clare?

– Clare este gazdă, ea i-a înseninat ultimii ani tatălui tău și o interesează viitorul tău. Cred că este o neînțelegere minoră undeva, poate vă ajut să o rezolvați. Ai putea fi onestă cu mine?

– Da, dar nu prea am mare lucru de spus, Ramon. Noi două nu ne înțelegem așa de bine precum am sperat. Nu ne dușmănim, să nu crezi asta.

– Sigur că nu, querida. Eu vă iubesc mult pe amândouă și de când ai venit la Tanger, n-am vrut decât să fiu cu voi amândouă. Mai mult cu tine, natural.

– Asta nu este adevărat, Ramon.

– Este. Și ca să-ți dovedesc, o să reiau o mică discuție pe care am avut-o cândva. Îți amintești că ți-am cerut un mic serviciu și tu ai încercat să mă ajuți, dar n-ai reușit. Mă refer la Westland.

– Nu-l pot aborda din nou, Ramon. Este un tip inflexibil.

– Iar tu o fată frumoasă; iar el nu s-a însurat cu frumoasa doctoriță, încă.

– Philip nu va ceda. Ramon, de ce nu te duci la Las Perlas?

– Crezi că n-am încercat? Știi că nu-mi place să mă declar învins. Ei bine, de data asta...Este un tip studios acest Westland. Dar n-am văzut până acum un om atât de puțin preocupat de propria sa siguranță. Tu, care ești englezoaică, îl înțelegi?

– Nu.

– Mi-am închipuit. De ce este omul acesta atât de complex, de inflexibil?

Bărbații de vârsta lui vin să lucreze aici din două motive: să scape de ceva, sau să-și sporească veniturile.

– Poate că pe doctorul Westland îl preocupă deosebirile dintre corpul uman aici la Tanger și cel din Anglia, sublinie Tess.

Lui Westland nu-i trebuie bani.

– Știu asta. I-am oferit bani prin scrisoare, dar nici n-a răspuns.

– Și atunci, de ce-mi ceri să...

– Nu-ți cer. După cum ți-am mai spus, Clare dorește să dăm petrecerea în cinstea ta și să-l inviți și pe Westland.

Tess înclină din cap.

– Ai mai spus asta. Nu sunt sigură că vreau să-l invit și nici nu cred c-ar veni. Ramon, poți să-mi spui ce vrei de la el?

– Regret, iubită Tess, dar trebuie să păstrez secretul, care nu este al meu. Chiquita, hai să ne înțelegem. O astfel de petrecere trebuie organizată și invitații trebuie să aibă timp să-și procure toaletele. Ce-ai zice să-i trimiți invitația doctorului?

– Foarte bine. Trimite-i invitație lui Phil.... Doctorului Westland... dar te rog s-o adaugi și pe doctorița Vernet.

– Dacă insiști...

Tess se simțea ciudat, ca un fluture prins într-o plasă.

Când se întoarse la masă, Clare era proaspăt machiată, iar ochii îi străluceau ca smaraldele. Întâlni privirea lui Ramon și-i

sugeră câteva tapas, niște gustări care se serveau tradițional cu băutură în fiecare bar din Tanger.

– Și o sticlă de șampanie, nu, Ramon? Tocmai am făcut o afacere bună cu Dumont și sunt fericită!

Tess știa că sărbătoreau de fapt capitularea ei. N-avea sens s-o întrebe pe Clare; era evident că-l susținea în totul pe Ramon. Nimeni nu-i rezista lui Ramon; nimeni, în afară de Philip Westland.

Seara, după ce văzuseră un film franțuzesc, Clare și Tess îi așteptau pe Ramon și pe prietenii lui să aducă mașinile. Ca de obicei, spre miezul nopții bulevardul era plin de oameni bine dispuși care căutau distracție, dar Tess îl zări imediat pe Philip, cu Sheila la brațul său venind spre cinema. Involuntar, Tess rămase în umbră dar nu-și luă privirea de la ei. Philip vorbea, gesticula, era încruntat și observă că era lovit la tâmplă.

Tess simți că nu mai poate respira. O privi pe Sheila; și ea părea îngrijorată.

Tess nu dormi în noaptea aceea, iar a doua zi dimineată îi telefonă lui Philip la clinică.

– Ai probleme? o întreabă el imediat.

– Eu nu, răspunse Tess; te-am văzut aseară în fața cinematografului și m-am întrebat cum și unde ai fost lovit. Ești bine, acum?

– Da. Tu mai ești furioasă că te-am sărutat cu două zile în urmă?

- Am uitat. Mă gândeam la rana ta de la cap.
 - Ești sigură că doar de asta ai sunat? Apropo, am primit invitația ta la petrecere, dar nu sunt sigur că pot veni.
 - Cum dorești. A fost ideea lui Ramon și a Clarei, desigur.
 - M-am gândit că așa este. Tess, n-ai vrea să-mi faci un serviciu, să pleci două săptămâni la Gibraltar? Să dispari din Tanger o vreme? Vei face asta?
 - Tu ai probleme, Ramon, nu eu!
 - Tess, realizezi cum ai intrat în încurcătura asta? A fost prin intermediul lui Benito; dacă n-ai fi venit să-l aduci, niciodată... te rog să înțelegi că într-un fel mă simt responsabil pentru tine. De asta vreau să dispari de aici măcar un timp, până rezolv problemele.
 - Cum ar fi lovitura de la cap?
 - Tess, nu pot fi explicit la telefon și nici nu este bine să ne întâlnim. Asta și altele. Dar ai făcut foarte bine că m-ai sunat, nu știam cum să iau legătura cu tine fără să afle prea multă lume. Până la petrecere o să mai fii singură acasă?
 - Nu știu, Philip, dar te rog să nu vii.
 - Dar aş putea să-ți telefonez.
 - De ce ai face asta, Philip?
- El nu-i răspunse imediat.
- Poate pentru liniștea mea, Tess. Uite, o să-ți spun ceva; ceea ce vrea Ramon de la mine... dacă te amenință i-l dau imediat. L-am ținut la mine doi ani, așteptând un eveniment

care a devenit iminent. Ultimul lucru pe care-l vreau este să fiu la mila lui Ramon Guevara, dar dacă te șantajează, cedează. Mă înțelegi?

– Nu încă, dar voi încerca.

– De asta spuneam că m-aș simți mai bine dacă te-ai duce la Gibraltar. Când mai rămâi singură acasă?

– Nu știu, dar îmi poți telefona.

– Promiți? Știi ceva, Tess? Lovitura asta la cap a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în ultimul timp. Dacă n-aș fi fost lovit, nu m-ai fi observat ieri noapte, și n-aș fi știut cum este mai bine să iau legătura cu tine. Presupun că erai cu obișnuții tăi însoțitori?

– Da. Și tu la fel.

– Și pe ea trebuie s-o țin departe de lucrurile astea. Aștept să mă suni cât de repede înainte de petrecere, Tess. De fapt, este un joc al nervilor și cred că Ramon va ceda primul.

Tess puse receptorul în furcă și ieși din clădire.

Așadar, Philip aștepta ceva de doi ani, un eveniment care de acum pare iminent, așa spusese. Philip deținea ceva ce Ramon dorea cu disperare și pusese la cale un plan de recuperare. Las Perlas fusese scotocită pentru a pune mâna pe acel obiect.

Tess oftă. Philip spunea că va renunța la acel secret dacă ea ar fi amenințată, un secret pe care-l tănuia de doi ani. Ce era acel secret de așa de mare importanță? Și ce legătură avea cu Ramon? Măcar dacă ar fi știut, ca să-l poată ajuta în vreun fel.

Tess accepta un pericol cunoscut, ar fi știut de ce să se ferească, dar necunoscutul devenea un coșmar.

Se duse acasă la prânz și petrecu câteva ore alegându-și un costum maur pentru petrecere. Era de fapt un costum cu șalvari verzi, transparenti, și un vâl de culoarea gheții, cu monede pe margine. Clare alesese o rochie din brocart cu nasturi de la gât până la poale.

Clare, care-și turnase o băutură, îi spuse:

– Trage transperantele, draga mea, nu suport vântul și vremea asta imposibilă. Nu cred că pot petrece iarna aici la Tanger, mă duc pe Riviera.

– Îți poți permite?

– Deocamdată nu, dar sper.

– Și Victor?

– Nu știu. De când s-a îmbolnăvit, n-a mai menționat căsătoria. Este un delicat, e bogat, dar....nu este chiar bărbatul visurilor mele...nu m-aș putea îndrăgosti de el ca de Ramon.

– În acest caz, spune-i-o.

– Draga mea, nu pot închide o ușă până n-o deschid pe cealaltă; nici nu m-am gândit să divorțez până nu l-am cunoscut pe tatăl tău. Și nu pot spune că n-am fost fericită. Mi-a oferit un cămin, haine mai elegante, iar eu i-am dăruit afecțiune, înțelegere și o soție tânără cu care să se mândrească. Dar după moartea lui, când am vândut casa și m-am trezit cu o sumă mare de bani, am știut imediat ce caut. Un nou început, ca o

femeie frumoasă. Într-un an, am arătat mai tânără cu zece ani. Femeia de care s-a îndrăgostit tatăl tău n-ar fi putut atrage un bărbat ca Victor, ca să nu mai vorbim de Ramon.

– Și totuși, nu ești sigură că Ramon se va căsători cu tine! exclamă Tess.

– Căsătoria, zise Clare cu dezinvoltură, este bine să fie făcută cu un bărbat bogat, dar asta nu este totul. Uneori este mai bine să poți avea banii, fără să iei și bărbatul. Eu optez pentru această variantă.

– Și ce vrei să faci, să intri în afaceri?

Clare începu să chicotească.

– Nu chiar.

Dar să nu mai vorbim de bani. Suntem singure în seara asta, să ne bucurăm de singurătate, nu ni se întâmplă prea des. Vino lângă mine, să vorbim despre haine.

Tess se duse la bucătărie, să-l roage pe Pedro să le facă puțină cafea.

Acesta îi spuse pe un ton conspirativ:

– Señorita, ai găsit scrisoarea? V-am pus-o în cameră, cu puțin timp în urmă. A adus-o un puști.

Tess urcă treptele câte două până la camera ei câte două și găsi scrisoarea; desfăcu plicul și scoase o singură foaie de hârtie pe care era scris: "te va aștepta o mașină în față la Miranda, la ora trei.

Te rog, vino."

O mai citi o dată; să fie de la Philip? Nu, el n-ar fi riscat să-i scrie aici. Atunci, de la cine putea să fie? Nu cunoștea prea multă lume aici.

Să se ducă oare la locul în care o aștepta mașina albastră? Nu, sigur că nu.

Se auzi strigată, așa că se grăbi să coboare.

Capitolul 6

Mașina înconjură de câteva ori cafeneaua Miranda. Era condusă de un bărbat care putea fi orice; arab, european, spaniol. Tess își aminti ce auzise despre Tanger; o femeie putea fi ușor răpită aici, dusă în deșert, devenea prizoniera vreunui șeic și nu mai auzea nimeni de ea. Deși ideea de a ajunge în haremul vreunui șeic i se părea absurdă, se putea întâmpla. Oare era bine să se apropie și să-l chestioneze pe șofer? I se făcu frică, simți că piciorul și umărul rănit o dureau mai tare ca oricând.

Șoferul vorbea o engleză excelentă.

– Sunteți miss Carlen? o întrebă.

– Da. Dumneata cine ești?

Omul ridică din umeri.

– Sunt doar un mesager și șoferul acestei mașini.

Veniți cu mine?

– Nu fără să știu unde mergem, sau cine te-a trimis.

– A, da, zise omul și scoase o foaie de hârtie împăturită din buzunar. Citiți-o, miss. Vă explică situația.

Tess desfăcu hârtia.

" Poți avea încredere în șofer. Te rog să vii.

Philip".

Era scrisul lui. O mai citi o dată, apoi se gândi că ar fi putut să sară din mersul mașinii, dacă vedea ceva suspect.

– Nu scrie unde trebuie să ajung, îi spuse șoferului.

– Nu este departe de aici.

– O casă?

Omul ezită o clipă.

– Este o cafenea, mademoiselle. Veți fi în siguranță.

Monsieur regretă că este necesar, dar este urmărit permanent.

Nu voia să-l dezamăgească pe Philip.

– Bine. Du-mă acolo.

Tess urcă în mașină și pleacă de pe loc chiar când un polițist, ridicând mâinile, începu să strige la ei pentru că opriseră într-un loc nepermis. Lăsară în urmă centrul comercial, ajunseră într-un loc cu terenuri de tenis și de fotbal. Apoi, mașina ajunse la Rue Moulay Gif, unde-l văzuse pe Philip în seara aceea.

În cele din urmă, opri în fața unei alei prea înguste pentru o mașină.

– Este acolo, mademoiselle, zise șoferul. V-aș duce până la intrare, dar nu pot lăsa mașina aici pentru că blochez drumul. Monsieur vă așteaptă.

Tess intră în cafenea, rosti numele lui Philip, și proprietarul o conduse în spatele unui paravan.

În semiîntuneric, Tess văzu un bărbat cu un veșmânt albastru, cu gluga trasă pe față.

– Philip, murmură ea.

Apoi, obișnuindu-se cu întunericul, începu să observe diferențele. Omul avea aceleași trăsături, dar tenul îi era mai colorat. Tess remarcă imediat că n-avea niciun semn în locul unde văzuse că Philip fusese lovit.

– Ești Boyd, nu? Tatăl lui Benito?

– Mda, zise tipul, cam neglijent. Stai jos, miss Carlen. Trebuie să discutăm și n-am găsit un loc mai bun ca acesta. Eu sunt aici de câteva zile.

– Te ascunzi aici? Probabil așa este, deși nu știu din ce motiv. Philip te caută, știi asta?

Boyd Westland rânji.

– Știi că vrea, și asta o să-i atragă mai mult decât o lovitură la cap, dacă nu se potolește.

– A venit aici?

– Da, și s-a ales cu falca ruptă înainte de a putea să dispară. Mi s-a spus despre asta. A fost vina ta, mademoiselle.

Tess păli.

– A mea? Cum așa?
– M-ai confundat cu el acum câteva zile.
– Tu ai fost? Dar am fost convinsă că era el....și m-ai recunoscut.

– Nu. Te uitai la mine de parcă ai fi văzut o nălucă și am realizat că probabil îl cunoști pe Philip.

– Și taxiul?
– Se vedea de la distanță că ești englezoaică, așa fi făcut asta pentru oricine.

Cu toate că semăna mult cu Philip, Boyd nu degaja acea putere, încredere de sine, care se simțea atât de bine la fratele lui.

– Mademoiselle, începui Boyd, nu pot rămâne prea mult timp aici. Poate ți se va părea ciudat, dar ești singura persoană care mă cunoaște și pe mine și pe Philip. Am cunoscut-o odată pe Sheila Vernet, dar foarte fugitiv și sunt sigur că nu mi-ar face un serviciu.

– De unde ai aflat numele meu?
– De la șoferul de taxi. Mademoiselle, trebuie să comunic cu Philip, așa cum face și el cu mine. Din nefericire, nu-i pot transmite unde mă aflu.

– Boyd, nu crezi că ar trebui să-mi spui totul?
– Cât de bine îl cunoști pe fratele meu?
– Ne-am văzut de câteva ori.
– Voi fi foarte direct cu tine. Îl cunoști pe Ramon Guevara?

– Da, răspunse ea.

– Ei bine, fratele meu are ceva ce-și dorește Ramon, dar care, de fapt, îmi aparține. Este o cheie.

– O cheie obișnuită, metalică?

– La prima vedere, o cheie obișnuită. Dar este foarte complexă. Cred că Ramon n-a aflat că sunt în Tanger, deocamdată. Am nevoie de cheia aceea de la Philip, dar știu că este urmărit îndeaproape. Multă lume mă așteaptă să mă întorc aici. Îl urmăresc pe fratele meu, știind că voi lua legătura cu el imediat. Vor acea cheie.

– Prin "ei" îl înțelegi pe Ramon Guevara și cine altcineva?

– El și alți câțiva "peștișori" care fac treburile lui Ramon. Te duci la fratele meu?

Tess lăsa privirea în jos.

– Sunt sigură că nu-mi va da cheia, știi bine, și nu mă va lăsa să mai vin aici.

– Știu cum este fratele meu, Philip. Ți-a spus vreodată că și eu am studiat medicina și am părăsit facultatea în anul patru?

– Nu mi-a spus nimic despre tine.

– Problema este cum să ajungă acea cheie în mâna mea fără să mă întâlnesc cu Philip.

– Înainte de a continua, aș vrea să știu dacă ai același scris ca Philip. Puteam să jur că era semnătura lui pe acel bilet.

– Draga mea, vrei să știi prea multe și nu este bine. Ești doar o fată dulce și nu vreau să știi prea multe. Nu te-aș ruga să

mi-o aduci aici, dacă n-aș avea un plan. Am înțeles că se va organiza un bal mascat la Mirzeh în onoarea ta.

– E adevărat.

– Voi fi acolo.

– Poftim?

El începu să râdă și-și stinse țigara într-o farfurie care ținea loc de scrumieră.

– Ca beduin, fetițo. Îi voi trimite o copie identică a costumului lui Philip. Voi fi la Mirzeh exact la nouă și jumătate, iar el o va preda la zece. La ora zece mă duc la o mașină parcată printre tufele de tamarisc; el mă așteaptă acolo, îmi dă cheia și se duce la petrecere, unde eu m-am aflat deja de jumătate de oră. Este simplu.

– Dacă Philip este urmărit, se va ști că n-a ajuns acolo la nouă și jumătate.

– Deja nu mai contează, pentru că eu voi fi avut cheia, care-și va fi pierdut semnificația.

– Iar tu dispari și-l lași pe Philip să se confrunte cu Ramon!

Boyd Westland scoase un sunet la fel de neglijent ca și felul în care arăta și-i spuse:

– Ramon n-are nimic cu Philip, în afară de acea cheie. Odată ce nu se mai află în posesia lui, fratele meu va fi mai liber decât a fost vreodată.

– Iar eu trebuie să-i spun planul tău?

– Da, te rog.

Tess îl mai privi o dată. Cândva trebuie să fi fost un tânăr chipeș, de încredere.

– Cum ai intrat în asta? Presupun că ai crescut împreună cu Philip, dar nu ești deloc ca el!

– Foarte simplu; se mai întâmplă, draga mea. Tatăl nostru a fost medic, iar Philip i-a urmat cariera. Mama era o femeie frumoasă, căreia îi cam plăcea viața, iar eu i-am semănat. La cea de a paisprezecea mea aniversare, am băut împreună o sticlă de șampanie și n-a aflat nimeni.

– Și căsătoria ta?

El lăsa privirea în jos.

– Era spaniolă... nu chiar dansatoare, dar dansa în cabaret, unde am și cunoscut-o. O doream foarte tare, dar maică-sa era un fel de gorgonă și o păzea ca pe ochii din cap. Ne-am căsătorit, așa că am fost mai mult sau mai puțin forțat să trăiesc în Salamanca, dar n-a fost prea rău. Viața era ieftină și nu te forța nimeni să muncești. Când a murit Lucilla, am șters-o. Benito ce face?

– Chiar m-am mirat că nu m-ai întrebat.

– Uite ce este, Tess, nu-am chef de morală ta acum. Indiferent ce crezi despre mine, n-am putut să iau atunci copilul cu mine. Îi era mai bine alături de bunici.

– Dacă ei l-ar fi vrut, nu l-ar fi trimis singur la Tanger.

– Presupun că am avut și eu o vină. L-au considerat întotdeauna mai mult copilul meu decât al Lucillei. După

ce-am plecat, le-am trimis bani, ultima oară de la Tiran, dar de câteva luni, de când o duc prost cu banii, nu le-am mai trimis. Benito este acum cu Philip?

– Este în Gibraltar, cu niște priteni ai lui.

– Și în continuare pare mai mult spaniol decât englez?

Ea înclină din cap.

– Părul lui are acum o tentă roșcată. Tot mai consideră că tatăl lui este cel mai minunat om din lume. Nu-l meriți.

– Dar Philip îl merită. A fost cam îndrăgostit de Lucilla când a văzut-o, așa că va avea grijă de Benito.

– Și tu ce vei face?

El se încruntă.

– Cred că ești prima femeie care-mi pune întrebarea asta. Nu sunt un tată bun pentru Benito, dar Philip este un om respectat în meseria sa, așa că n-o să mă vrea lângă el. De Tanger m-am cam săturat. Odată ce pun mâna pe cheie, dispar de aici; ai putea să-i spui asta lui Philip.

Tess respiră adânc.

– De ce n-ai luat cheia cu tine când ai plecat?

– Pentru că n-ar fi fost bine.

– Vrei să-i spun totul lui Philip?

– Totul, în afară de locul unde m-ai găsit acum. Ar fi periculos pentru el să vină aici.

– Dar dacă nu vrea ca tu să ai cheia?

– Trebuie să vrea.

Este cheia de la cutia mea de valori dintr-o bancă străină de aici. Am nevoie de niște acte de acolo și de bani. Renunț la acea cutie.

– Și tu ești singurul care o poate deschide?

– Da. Are două încuietori; una a mea, cealaltă a băncii.

– Nu poți spune băncii că ai pierdut-o?

– Ba da, dar este un proces prea lung de recuperare; banca va trebui să dea trei anunțuri într-un ziar local, iar după aceea trebuie să-mi dovedesc identitatea și nu-mi permit publicitate de vreun fel....

Ea îl privi, nevenindu-i să creadă; își simțea gâtul și buzele uscate.

– Mai sunt multe lucruri pe care nu mi le spui, nu?

– Știi deja destul. Îi vei spune lui Philip?

– Da.

– Bine. El îi zâmbi: simt că pot avea încredere în tine, Tess. Dacă Philip este de acord să-mi dea cheia la petrecerea ta, este foarte bine. Dacă nu, pune asta la poștă. Scoase o carte de vizită dintr-un buzunar. Era adresa unei spălătorii și într-o parte era scris un mesaj în arabă. Scrie doar că s-au răătăcit niște lucruri date la spălat. Tess era descumpănită. Individului din fața ei nu-i păsa nici de fratele, nici de fiul său; dacă va pune mâna pe cheie, va pleca. Strecură cartea de vizită în buzunar și se ridică. În același timp se auzi un zgomot ca și cum cineva și-ar fi dres glasul, apoi niște silabe neinteligibile.

Boyd Westland își ridică marginea veșmântului peste partea de jos a feței și-i spuse repede:

– Trebuie să dispar. Așteaptă un moment, apoi ieși și tu. Te va aștepta omul care te-a adus aici. La revedere, Tess Carlen; și, ca între englezi, ce pot să-ți spun? Salaam!

El dispăru și Tess rămase cu inima bătându-i tare, apoi plecă pe același drum pe care venise și ajunsese în coridorul întunecat. Acolo o aștepta șoferul mașinii, care o conduse afară, unde o aștepta mașina cu care o duse înapoi de unde o luase. Pe drum, Tess se gândi că banii pe care-i avea Boyd în cutia de valori nu puteau fi prea mulți și ca atare nu aveau însemnătate pentru Ramon; așadar, doar actele care se aflau acolo prezentau importanță. Dar cum puteau să aibă valoare niște acte? Erau acțiuni? Poate era un testament care trebuia distrus? Dar de ce se afla în posesia lui Boyd? Tocmai asta nu-l întrebese!

După ce coborî în același loc, la cafeneaua Miranda, Tess se îndreptă spre casa lui Clare. Trebuia să-l vadă imediat pe Philip. Nu-i putea face o vizită acasă, așa că se gândi să-i telefoneze.

Clare era cu Victor, care mai slăbise după boală.

– Clare, aș putea să invit pe cineva la mine?

– Desigur, draga mea. Pe cine?

– Philip Westland. Îi voi telefona chiar acum.

După un moment în care se prefăcu a căuta numărul lui Philip deși îl știa prea bine, acesta răspunse.

– Doctore Westland, sunt Tess Carlen.

Mama mea vitregă te invită la o băutură, când te întorci acasă.

– Mama ta vitregă? Ce este asta, Tess?

– Așadar, vii ? Pe la șase?

– Cum să te refuz?

– Bine, atunci la șase.

Tess făcu o baie prelungită, îmbracă o rochie verde-închis, se machie discret și se parfumă cu “Nuit de Maroc”, un parfum dăruit de Victor.

La ora șase îi deschise chiar ea, iar Clare și Victor îl primiră foarte bine. După ce nu bău aproape nimic din ce-i oferă cei doi și schimbă câteva formule de politete, după ce le vorbi de Benito, Philip se ridică.

– Nu te-am putea convinge să rămâi la cină, doctore Westland? spuse Clare.

– Îmi pare rău, dar sunt plecat de dimineață de acasă...

– Atunci... altă dată, spuse Clare înțeleghătoare.

Philip se întoarse brusc spre Tess:

– Miss Carlen, ai putea cina cu mine? Am primit o scrisoare de la Benito.

– Poate altă dată, răspunse Tess.

– De ce nu te duci, draga mea? interveni Clare, nu ai alt program. Apoi se întoarse spre Philip: Tess se teme de ce ar putea gândi logodnica dumată, dar voi doctorii aveți alte concepții de viață. N-ai de ce să te temi de un doctor, draga mea.

– După ce mâncăm și comentăm scrisoarea lui Benito, o aduc acasă, promise Philip.

Tess urcă în camera ei cu inima strânsă. Nu mai fusese la Las Perlas de când se plimbaseră pe plajă, iar Philip o sărutase.

Clare, care veni după ea, îi spuse:

– Fii foarte atentă, Tess. Poate ar fi momentul să-ți spun că vei primi un cadou substanțial pentru serviciul pe care ni-l faci. Ramon ar...

Tess simți un nod în gât, dar reuși s-o înfrunte pe Clare:

– Ramon m-a fascinat la început, dar am reușit să mă desprind din mrejele lui. Știu cine este și ce interese reprezintă. Nu-i pasă de nimeni, doar de binele personal. Nici măcar de tine nu-i pasă, Clare. S-a jucat cu noi amândouă, făcându-și planuri cu ce ar putea obține de la noi. Tu trebuia să mă influențezi, iar eu să fiu flatată de complimentele și de sărutările lui.

– Sărutări! exclamă Clare, căreia îi pierise zâmbetul. Minți! Încerci să mă întorci împotriva lui!

– Știi prea bine că este adevărat ce spun, Clare. Dar nu-l voi ajuta pe Ramon, îl disprețuiesc.

– Atunci, fă-o pentru mine, Tess. Mi-a promis foarte mulți bani; unii vor ajunge la tine. Să-i luăm și să plecăm de aici.

– Și Victor?

Clare făcu un gest impacientat:

-Victor va merge cu mine oriunde.

– Și ți se pare normal?

– Tess, poate că n-ai înțeles până acum. Victor este un bărbat bogat, amabil... dar atât. Nu te poți îndrăgosti de unul care arată ca el.

– Clare, cred că vrei banii lui, dar și libertatea.

– Nu toate ne dorim asta? Mai vreau să mă îndrăgostesc înainte de a îmbătrâni.

– D-acum devii prea cinică... Clare.

– Ți se pare rău să-mi doresc un iubit bogat, fermecător, cu care să-mi facă plăcere să fiu văzută?

– Și m-ai invitat aici să te ajut.

– Dar atunci când ți-am scris n-am intuit ce valoroasă vei deveni în locul acesta.

Valoarea ta se datorează celui puști care ți-a fost lăsat în grijă pe vapor.

– Oricum, Clare, nu conta pe mine. N-am nevoie de darurile lui Ramon și sunt dispusă să plec imediat ce nu mai ai nevoie de mine.

– Tess, te rog, nu te comporta copilărește stricând totul, vizavi de Ramon.

Auzind vocile bărbaților, Clare luă brusc o mină veselă.

– Te așteptăm sâmbătă la Mirzeh, doctore Westland?

– Nu sunt sigur că pot veni.

– Invitația o include, desigur, și pe doctorița Vernet. Este o femeie foarte frumoasă și bănuiesc pasionată de meseria ei.

– Da, este.

– Probabil de aceea doctorii se căsătoresc între ei, pentru că-și înțeleg reciproc pasiunea. La revedere, doctore; te așteptăm sâmbătă.

Capitolul 7

Când ajunseră acasă la Philip, Marthe așezase deja masa pentru două persoane. Philip se scuză ca să se schimbe, lăsând-o cu Marthe.

– Doctorul devine tot mai morocănos pe zi ce trece, se lamentă Marthe.

– Mie mi se pare că așteaptă ceva ce tocmai este pe punctul de a se petrece.

Marthe zâmbi.

– Vreo femeie?

– Nu, cred că este ceva foarte masculin, spuse Tess.

– Ai dreptate, miss. Este ceva legat de percheziția acestei case. De atunci s-a schimbat doctorul. Probabil acesta este și motivul pentru care nu s-a căsătorit; era o primejdie în care n-a vrut să amestece o femeie. Cu cât se termină mai repede,

cu atât mai bine. Iar doctorița Vernet merită să devină doamna Westland.

Tess simți o strângere de inimă, fără să știe din ce motiv, și o întrebă:

– Vine des pe aici?

– O dată sau de două ori pe săptămână. Se duc seara la club, dar mi-a spus că nu vor locui aici după căsătorie.

– Cred că Philip a primit o scrisoare de la Benito. Ai citit-o?

– Bietul copil, vrea să se întoarcă aici.

– Am crezut că va fi bucuros să se afle în compania altui copil. Monsieur i-a promis că se vor vedea curând, dar ce folos. După căsătorie, Benito nu va locui cu ei.

Philip apăru și-i oferă o băutură.

– Marthe mi-a spus că Benito vrea să se întoarcă.

– Dar asta nu este casa lui! exclamă Philip. Dar nu te-am adus aici să vorbim despre Benito. Am simțit că vrei să discutăm ceva, despre ce este vorba, Tess?

– De fapt, am vrut să te conduc până la mașină și să discutăm, răspunse ea.

– De ce a fost urgent să discutăm astăzi?

– L-am văzut pe fratele tău, azi.

– Asta înseamnă că știi că, de fapt, atunci l-ai văzut pe Boyd, nu pe mine. A făcut imprudența să iasă pe stradă?

– Nu. Eu... Tess oftă, exasperată; am primit un bilet acasă, în care mi se spunea că mă va aștepta o mașină albastră la

cafeneaua Miranda. M-am dus acolo și mașina era condusă de un tip destul de civilizat...

– Ai stat de vorbă cu el?

– Da, am vorbit cu el. Omul mi-a dat alt bilet, iar scrisul semăna perfect cu al tău. Era semnat Philip, așa că am urcat în mașină și m-a dus...

– Ce prostie ai făcut! exclamă Philip.

– M-a dus la fratele tău. Era îmbrăcat la fel ca atunci. Vrea cheia de la tine. A pus la cale un plan pentru a o putea lua. Tu trebuie să mergi la petrecerea de la hotelul Mirzeh, îmbrăcat într-un costum de beduin, ca al lui. Va ajunge acolo la nouă și jumătate, tu vei apărea la zece, și-l vei aștepta la tufele de tamarisc unde va exista o mașină, va lua cheia de la tine și va pleca. Este mai bine să-i dai cheia, Philip, ca să dispară din Tanger. Nu-i pasă de Benito sau de tine. Este un fel de...

– Nu-mi spune mie cum este! Aș fi vrut să fie aici! De ce te-ai amestecat în afacerea asta, Tess? Trebuia să ignori acel mesaj și să...

– Fratele tău spune că sunt singura persoană în care are încredere te rog, dă-i cheia și lasă-l să plece...

– Nu știi ce spui! Vreau să fiu de față când va deschide cutia....

– Dar nu va fi periculos dacă ceea ce conține...

– Lasă lucrurile în seama mea, micuț; poate nu realizezi că viitorul meu ține de asta, reputația mea și munca pe care o fac.

Altfel de ce aş fi aşteptat atât de mult? Doar nu este doar problema transmiterii cheii; am găsit o soluție și pentru asta, chiar dacă sunt permanent urmărit. Cutia a fost închiriată de el și doar el o poate deschide; este regulamentul impus de bancă. O poate deschide, dar numai dacă sunt și eu acolo. Dacă aş fi știut unde se află, i-aș fi spus să mă aștepte la bancă, să țin cheia până în ultimul moment. Este necesar, te rog să mă crezi. Unde este Boyd, Tess?

– Nu pot să-ți spun, i-am promis.

– Nu este cazul să-ți ții cuvântul față de Boyd, el n-are niciun fel de scrupule. Unde este?

Tess își plecă încet capul.

– Ești urmărit permanent. Vei fi atacat din nou și de data asta vor fi mai mulți. Chiar dacă nu i-aș fi promis fratelui tău, tot nu ți-aș spune locul, ca să nu fii bătut din nou.

– Tess, data trecută am fost luat prin surprindere, dar acum sunt pregătit. Trebuie să discut cu Boyd.

– N-ar putea veni aici, îmbrăcat în burnuz?

– Și el este urmărit.

– Dar spunea că Ramon și prietenii lui s-ar putea să nu știe că se află în Tanger.

– Cred că știe prea bine că nu este așa, de asta nu-l pot ierta că te-a atras în cursa asta. Ai fost remarcată, și asta nu este bine.

Tess păli.

– Crezi că știu că am venit aici?

– Cu siguranță. Tess, ei sunt o adevărată rețea; te duc acasă și să stai acolo până primești vești de la mine, chiar dacă vor trece zile.

– Nu pot face asta. Ramon ar putea ghici motivul.

– Ramon nu este un tip crud.

– O, nu! exclamă Tess.

Sunetul soneriei le întrerupse discuția. Deschise chiar Philip și se întoarse cu Sheila Vernet. O privi lung pe Tess, în timp ce i se adresa lui Philip.

– Te-am sunat la șase, dar nu erai acasă și am primit o invitație de la Marcel Fougre la Tetuan. Așteaptă afară. Miss Carlen nu se simte bine? Sper că n-am deranjat.

– Nu. Acum trebuie s-o duc pe Tess acasă. Marcel nu intră să bem ceva, sau este prea ocupat ?

– Ne grăbim, dar te rog să nu fii rău cu Marcel.

Sheila Vernet ieși urmată de Philip, care, după ce schimbă câteva cuvinte cu Marcel, se întoarse încruntat. Se vedea că nu-i convenea ca iubita lui să fie singură cu acel bărbat.

– Mergem acum? îl întrebă Tess.

– Nu, am venit să cinăm.

– Mi-a pierit pofta de mâncare.

– Și mie, dar totuși vom mânca. Nu te teme, nu te voi duce apoi la plimbare pe plajă.

Cinară în liniște.

La un moment dat, Tess rupse tăcerea.

– Am uitat să-ți spun că dacă nu-i dai cumva de știre fratelui tău, te așteaptă la petrecere la ora zece. Mi-a dat o carte de vizită pe care trebuie s-o pun la poștă.

– Unde este?

– În camera mea, încuiată într-un sertar. Este adresată unei spălătorii din Cashbah și scrie ceva în arabă despre niște haine care s-au răătăcit la spălătorie. Cred că unul din oamenii lui lucrează acolo.

– Ce mult îi plac lucrurile ascunse și statagemele de tot felul! exclamă Philip. Niciodată în viața lui n-a fost serios. A întrebat de Benito?

– Colateral. Îl vei ține tu pe copil?

Philip încuviință.

– Va trebui să-i spun adevărul. Nu-i place în Gibraltar.

– Îl trimiți în Anglia?

– N-are pe nimeni acolo.

– L-ai putea adopta legal. Deja toată lumea știe că este fiul tău.

– Și dacă mă însor? Crezi că soția mea îl va accepta? Deși este un copil foarte isteț și plăcut.

Tess zâmbi.

– Da, știu. Sper că nu-l vei neglija vreodată.

– De ce aș face-o?

Tess îl privi lung.

– Pentru că tocmai ai vorbit de căsătorie.

Benito s-ar putea simți înlăturat văzând că ai o nouă familie. Știi că nu este problema mea, dar persoana cu care te vei căsători ar trebui să fie prietenă cu Benito, să-l înțeleagă, înainte de a avea propriii ei copii. Acum, revenind la problema noastră: să expediez cartea de vizită?

– M-am gândit mult. Trebuie să-l văd pe Boyd și ar fi bine să ne întâlnim la acea petrecere, dar nu voi lua cheia la mine. O să-i spun lui Boyd la ce oră să fie la bancă. Numai noi știm ce este între noi doi și chiar dacă suntem urmăriți, nu se poate întâmpla acolo mai mult decât pe străzile Tangerului. Ne vom vedea scurt la petrecere, apoi la bancă. După aceea, nu va mai exista nicio primejdie pentru nimeni. Așadar nu are rost să pui cartea de vizită la poștă. Stai mai mult pe acasă, în weekend.

Ea încuviință și niciunul nu mai scoase o vorbă.

Tess îi simțea privirea studiind-o. De fiecare dată când li se întâlneau privirile, a ei era ușor rănită, a lui calcula, estima. După felul în care fuma știa că este îngândurat. Tess nu mai voia să știe la ce se gândea el; importantă era acum siguranța lui.

Philip își stinse țigara:

– Acum, nu te mai gândi la nimic. Totul este sub control. Poate te va ajuta să știi că mi-ai făcut un mare serviciu; sper că Boyd va reuși să-mi trimită un veșmânt ca al lui. Spune-mi, Tess, ai putea lipsi de la petrecere?

– Nu, este dată în onoarea mea, pasămite.

– Atunci, stai pe lângă mama ta vitregă. Salută-l pe Boyd, dar nu-i vorbi. Imediat ce ajung, te caut; îți promit.

Tess își lăsa privirea în jos. Lumina lămpii îi cădea în părul castaniu închis.

Philip se aplecă spre ea și-i atinse încet părul.

– Ai un năsuc mic și sensibil, Tess. Nu fi nervoasă; nu vreau să-ți stric starea de spirit cu problemele mele. Va fi mult mai ușor decât am anticipat. Observând cum colțurile gurii încep să-i tremure, Philip se lăsa în genunchi în fața ei. Fără lacrimi, micuț! Biata de tine, a fost prea mult chin, nu mă surprinde. Nici n-ai apucat să-ți revii după acel accident și te-ai trezit implicată în ceva periculos. Dar acum te rog să te detașezi. Chiar dacă mai primești vreun bilet, nu-i mai da curs, te rog. Tess, te rog, nu mai tremura. Tess, privește-mă!

Tess își duse mâna la față, în dorința de a stăvili lacrimile care-i apăruseră în colțul ochilor. Începu să plângă necontrolat. Fără să-și dea seama ce face, întinse mâinile spre el și se trezi prinsă în brațe.

Philip o sărută, o strânse în brațe, o sărută din nou. Apoi, de parcă ar fi realizat ce făcuse, o îndepărtă, se îndreptă spre fereastră și-i spuse:

– Ia-ți eșarfa, Tess. Mă duc să pornesc motorul.

Tess clipi de câteva ori și se ridică în picioare. Își luă eșarfa și-l urmă.

Mașina porni în noapte.

Tess privea locurile pe lângă care treceau, dar toate i se păreau cenușii, nesemnificative. Totul era îndepărtat dincolo de peretele de gheață care o înconjura.

Când se apropiară de Tanger, Philip vorbi:

– Nu pot să-ți explic ce s-a întâmplat. Trebuie să înțelegi cum gândește un bărbat care se trezește cu o fată care plânge.

– Ar fi mai bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt, spuse ea.

– Te rog să crezi că a fost ceva instinctiv, neintenționat.

– Te cred.

– Numai dacă te-ai duce să stai la Gibraltar!

– Cred că înțeleg mai mult decât îți imaginezi. A trecut mult de când n-ai mai mai făcut dragoste cu o femeie. Tu și Sheila Vernet... sunteți medici, dar...

– Nu gândi așa. Sheila este femeie în primul rând. Da, cred că ai dreptate, să dăm uitării ce s-a întâmplat.

Philip a condus-o acasă și i-a reamintit:

– Nu uita, nu ieși nicăieri singură. Dacă mai primești vreun bilet, sună-mă. Ne vedem la petrecerea de la Mirzeh. Noapte bună.

Capitolul 8

Tess se simți foarte confuză a doua zi; din păcate, nu era singura. Chiar și Victor Mears era afectat de starea de incertitudine care plutea în aer. Tess era îndrăgostită cu disperare de un bărbat care aparținea altei femei...

Se aflau în curtea interioară, unde-și beau ceaiul și o așteptau pe Clare.

– Tess, știi că iubești cartea, nu ți-ar plăcea să ai o librărie aici? o întrebă Victor.

– Victor, nu intenționez să rămân aici, ba chiar aș vrea să plec cât mai curând posibil...

– Atunci, una la Londra...sugeră Victor. Pentru mine ar fi o mare plăcere să-ți ofer asta, ar fi ca o legătură între noi și tine....eu și Clare am fi undeva în Mediterana...

Tess îi evită privirea, zâmbind.

Ultimele lui vorbe creaseră o stare de disconfort; acest om o voia totuși pe Clare aventuriera, despre care știa că pune la cale un plan care nu-l includea și pe el.

– Crezi că ai scăpat de boală, Victor?

– O, da, cred că sunt sănătos tun de acum.

După câteva clipe de tăcere, el o întrebă;

– Ramon nu mai vine așa de des pe aici, nu? Nu trebuie să-mi răspunzi, dacă nu vrei, Tess. Știu că este foarte iubit de Clare, dar nu cred că se va pune vreodată problema căsătoriei. Cu toate că ea s-ar mărita imediat cu el; Ramon este foarte atrăgător, un bărbat de lume...

– Care nu oferă siguranță unei femei, conchise Tess.

– Ramon ți-a făcut și ție curte? o întrebă el cu jumătate de glas. Din nou nu trebuie să-mi răspunzi dacă nu vrei, Tess.

Și ea nu răspunse.

Apăru și Clare, într-o superbă rochie albastru cu alb.

Nici ea nu mai părea la fel de sigură de sine. De fapt, niciunul n-o mai abordă pe Tess în privința aceluia mic semn" pe care se presupunea că trebuia să-l aducă ea. De fapt, Philip era urmărit; Boyd, la fel. Așadar, se știa că Tess se întâlnise cu amândoi, că acționase ca mesager între ei și acum avea mare grijă să nu mai plece de acasă, mai ales singură.

Ramon le făcu o vizită inopinat, într-o seară, cu daruri scumpe atât pentru Clare, cât și pentru Tess. Când îi puse lanțul de aur cu safire la gât, Tess nu simți nimic; își aminti însă

cum simțise atingerea lui Philip, sărutul lui, și se înfioră. Dar Philip aparținea altei femei.

Se simți brusc foarte singură, poate mai singură decât în acel spital din Londra în care zăcuse o vreme după accident.

– Te-ai pregătit pentru evenimentul de mâine, draga mea? Victor și-a revenit de-ajuns ca să fie cu noi?

– Bietul Victor! exclamă Clare, cred că începe să-și simtă anii. N-ar fi bine să-l invităm la o petrecere care va dura până în zori. Ramon, ne vei aduce acasă?

– N-aș rata acest privilegiu pentru nimic în lume, iubito. Tess, noaptea aceasta îți va fi dedicată. O privi lung, s punându-i: miezul nopții este momentul în care începe o petrecere de vis!

Tess simți ca un șoc electric străbătându-i corpul. Se întreabă dacă Ramon știa ceva. Cu siguranță, cineva ascultase discuția dintre ea și Boyd din acea cafenea; era imposibil ca acel șofer elegant, sau proprietarul cafenelei să nu-i fi vândut secretul lui Ramon. Acum știau că Philip nu intenționa să le dea cheia de care aveau atâta nevoie.

Brusc, începu s-o doară capul. Se duse să stea întinsă în pat o vreme.

Ce putea face ca să-i ajute pe Philip și pe Boyd?

Se întreabă dacă va fi urmărită în timpul petrecerii.

Seara, după ce se îmbracă și primi complimentele lui Victor, îl căută din priviri pe Boyd. Reuși să se strecoare și să ajungă

unde se afla omul căutat în spatele unui grup care râdea și vorbea mult. Îl chemă încet:

– Domnule Westland!

El sorbi din paharul cu băutură, apoi lăsa țigara să cadă, o stinse cu piciorul și șopti:

– Tess Carlen? Ai vreun mesaj?

– Nu. Vreau doar să știi că ești urmărit. Se știe totul.

– Normal că se știe.

Deodată, privirea lui îi aminti de cea a lui Benito, asta fusese contribuția acestui bărbat cinic. Ce se întâmplase cu acest bărbat încât nu reușise să-i asigure o viață normală și un cămin fiului său?

– Fugi de aici și nu te mai implica, îi șopti el, făcându-i cu ochiul.

Tess ar fi vrut să-i spună că nu va primi nicio cheie, că era mai bine să plece, să stea departe de primejdie, de Tanger, dacă era posibil. Apoi realizează că dacă ar face asta l-ar trăda pe Philip.

– Fii atent, îi șopti. Fă ce spune Philip, orice s-ar întâmpla. Nu uita că el are o situație aici.

– Iar eu sunt un biet păduche; ar fi trebuit să mă duc direct la Las Perlas, sau mai bine să nu fi lăsat niciodată cheia la el. Acum fugi, mititico, ești prea fragilă și prea frumoasă ca să te implici în asta.

– Nu pot face nimic?

– Pentru Philip?

– Pentru amândoi.

– Nu, frumoaso. Ne descurcăm fiecare separat, eu și fratele meu, fie-i integritatea profesională lăudată! Philip nu se poate însura cu Sheila până nu se rezolvă problema asta. Adios, chica!

– Mult noroc!

Tess se uită la ceas; mai erau trei minute până la ora zece.

La zece și zece Philip se îndrepta cu pași mari spre ea, făcându-și loc printre invitați.

– Gata, Boyd este în taxi, l-am expedit de aici, îi spuse. Da, am găsit un taxi la Tanger, l-am adus aici ca să-l ducă pe Boyd înapoi în siguranță și i-am spus să nu oprească nicăieri, indiferent ce se întâmplă.

– N-ai făcut nimic inteligent! se înfurie Tess, ci doar ai amânat ce trebuia să se întâmple în seara asta.

– Oprește-te, Tess; am discutat cu Boyd și asta este mai important.

– Vor urmări taxiul și vor descoperi că nu este la el cheia!

– Dar nu știu ce aranjament am făcut noi doi; doar noi îl știm. Iar acum, nu ridică privirea, pentru că Ramon vine spre noi.

Din doi pași, acesta ajunsese lângă ei.

– O, doctore Westland! N-am crezut că vei veni, mai ales îmbrăcat în burnuz. Tess, querida, știi că este prima dată când mă aflu în compania doctorului?

– Nu voi sta prea mult. Poate primul invitat care va pleca mă va duce până la Tanger. Am venit cu un taxi.

– Cred că Victor Mears va pleca primul. Iar acum aş vrea s-o iau pe frumoasa Tess la ceilalți invitați, pentru că este steaua acestei petreceri.

Philip îi făcu loc să treacă, iar Ramon își agăță din neatenție mânăca largă a costumului de un pahar aflat pe masă. Tess apucă să vadă un portmoneu negru din care căzură câteva monede, pe care Ramon le recuperează imediat. Se mai afla acolo o bucată de hârtie. Observă că ochii lui Philip se măriseră, concentrându-se asupra acelei hârtii.

– Vă doresc o petrecere reușită, señoara... miss Carlen. Îl voi căuta pe Victor Mears. La revedere.

Tess îl petrecu din priviri pe Philip, cu o strângere de inimă. Avea senzația că nu-l va mai vedea.

A doua zi, atât ea cât și Clare dormiră până târziu. Totuși, Tess se trezi înaintea Clarei, care o întrebă:

– A sunat cineva?

– Nimeni, răspunse Tess.

– Dar astăzi e duminică, iar Victor trece pe aici.

– Clare, începu Tess, întinzându-i cecul primit de la Ramon. Te rog să i-l înapoiezi. N-am făcut nimic pentru el ca să-l merit.

Clare privi cecul cu ochii gata să-i iasă din orbite.

– Dumnezeu! Cum să înapoiezi o asemenea comoară? Eu sunt falită, iar tu îi dai banii înapoi! Nu realizezi că niciodată nu vei mai pune mâna pe o asemenea sumă?

– Nu vreau această sumă de la el!

– În acest caz, cu banii mi-ai putea plăti sejurul petrecut aici.

– Să-ți plătesc ca și cum aș fi stat la o pensiune? Clare, m-ai invitat aici ca să-mi revin după accident, apoi mi-ai spus că nu este chiar așa. Trebuia să stau cu Victor Mears, ca tu să-i poți suci mințile lui Ramon Guevara. O să-ți trimit bani din salariul de la Londra, ca să-mi achit datoria.

– Tess, nu mă interpreta greșit. Cecul acesta este foarte important, pentru că este tot ce vei obține vreodată de la Ramon. Dacă se va căsători, repet, dacă... o va face cu o spaniolă frumoasă și bogată. Iar eu sunt departe de standardele lui. L-am ajutat, și imediat ce va pune mâna pe bani, mă va instala într-o casă pe Riviera.

– Și Victor?

– Vom rămâne prieteni, desigur. Nu se va îndrăgosti de alta.

– Nu ești prea sigură de tine, Clare?

– Sunt sigură pe ce doresc de la viață, întotdeauna am fost. Să nu crezi că te voi lăsa să faci prostia de a-i înapoia banii.

Semnează cecul și lasă-mi-l mie să-l încasez.

– Niciodată!

Tess smulse bucata de hârtie din mâna lui Clare și o rupse în bucăți.

– Poți să-i spui lui Ramon ce-am făcut cu el. Este un individ meschin și corupt, pentru că mi-a strecurat cecul în poșetă fără ca eu să observ, de față cu Philip Westland!

– Draga mea, de ce ți-ar păsa de ce crede doctorul Westland despre tine? Este logodit, după cum știi, cu o femeie frumoasă și inteligentă.

Tess păli, dar nu-și pierdu cumpătul.

– Nu mă deranjează ca el să știe că am încercat să păstrez un fel de echilibru între principiile mele și că făcând ce mi-ai cerut, n-am fost de ajuns de înțeleaptă să calculez cu câteva mutări înainte. Nu mai avem ce să ne spunem, nu, Clare?

– Se pare că aerul Tangerului ți-a făcut foarte bine și dacă n-am fost atât de prietene precum ne-am propus... sau poate eu sunt prea tânără să te consider fiica mea, n-am nici potențialul sentimental de afecțiune al unei surori. M-ai ajutat oarecum, și pentru asta-ți sunt recunoscătoare. Nu am nevoie să-ți iau banii, Tess; săptămâna viitoare voi avea proprii mei bani. Oare cât știa Clare din cele întâmplate la petrecerea dată în onoarea ei?

Pentru ea, totul se va termina când se va afla la bordul vasului care o ducea în Gibraltar. Abia aștepta să scape de

nesiguranță, de intrigile Clarei, de optimismul nejustificat al lui Victor, de lipsa de scrupule a lui Ramon. Dacă era adevărat că Boyd Westland îi făcuse cândva o figură urâtă lui Ramon, atunci acesta avea dreptul să se răzbune în felul său; se pare că întotdeauna Ramon știa să obțină ce dorea fără violență. Nu mai voia să se gândească la posibilitatea de a se întâlni întâmplător cu Philip.

Victor, care sosi pe la șase, se arătă dezamăgit când Tess îi spuse că la jumătatea săptămânii va pleca din Tanger. După ce-și înnoi oferta de a -i cumpăra o librărie, Victor i se adresă Clarei:

– Păcat de acel accident care a stricat petrecerea în onoarea lui Tess.

– Accident? Ce accident? sări ea.

– N-ai aflat? O mașină în care se afla unul din invitați a sărit peste parapet. Era un bărbat îmbrăcat în costum european sub burnuz.

Tess se gândi imediat la Philip. Ce simțea acum? Probabil vestea ajunsese și la el.

Bietul Benito! Era orfan acum, nu-l mai avea decât pe Philip. Oare Sheilei i se înmuia inima aflând de soarta lui? Tess se îndoia. Dacă Sheila nu voia băiatul, considerându-l fiul lui Philip, cu atât mai mult nu-l va accepta știind că-i era nepot.

De fapt, sunt geloasă pe ea, se gândi Tess pentru că este iubită de Philip.

A doua zi, Tess ieși să verifice biletul de întoarcere în țară. Pe drum cumpără un ziar, dar nu găsi nicio referire la Boyd Westland. La întoarcere o găsi pe Clare într-o stare de agitație cum nu mai fusese.

– Ramon a dispărut! o informă ea. Imediat după accident! De la hotel mi s-a spus că nu și-a luat lucrurile, dar cred că mă mint, Ramon nu se mai întoarce! Am aflat că și-a lichidat afacerile! Îmi promisese mulți bani! Tess, trebuie să mergi cu mine la Mirzeh!

– Nu vreau să mai ajung în locul acela, Clare!

– A, sigur, dacă n-ai niciun interes! Ramon mi-a promis foarte mulți bani; nu renunț!

Tess încercă s-o calmeze.

– Nu poți face nimic fără Ramon. Imaginează-ți că vei merge la Mirzeh să faci scandal. Vei fi penibilă, dacă se întoarce peste câteva zile.

– Probabil și Victor mă va urî dacă se află.

– Nu te va urî dacă vei fi sobră și potolită.

Observând că femeia băuse cam mult, o întinse pe pat și o înveli cu o pătură.

Când se trezi, Clare luă acea mină nevinovată care o prindea atât de bine. Oricum, îi mai rămânea Victor s-o consoleze de pierderea banilor și a lui Ramon.

După o zi, Tess fu căutată la telefon.

– Bună ziua, miss. Sunt eu, Marthe.

Monsieur nu este aici, dar a auzit că plecați și vrea să vă invite aici pentru ultima oară, să ne luăm rămas-bun.

– Cum se simte el, Marthe?

– A trecut peste ce era mai rău. Veniți?

– Da, vin, răspunse Tess.

Imediat ce taxiul opri în fața casei, apărură Marthe.

– Vă așteptam, mademoiselle.

Tess și Marthe băură ceaiul împreună și discutară despre Philip și Sheila Vernet.

– Nu mi-ar plăcea ca mademoiselle Vernet să se mărite cu monsieur. De fapt, ea mai are și alți pretendenți.

– Tot doctori?

– Da, pe Marcel Fougre, care-i acceptă orice, în timp ce doctorul Westland ... ei bine, îl știi, miss, cum este... Cele două își continuă discuția despre felul de a găti al francezilor, al englezilor și cum mâncau aici la Tanger, când deodată ușa se dădu de perete și apărură Benito.

– A, señorita ești aici?

M-am întors! exclamă el.

– Benito! strigă Tess, cum ai ajuns aici?

– Tio Felipe s-a înfuriat tare....

– Cine este tio Felipe?

– Mi-a spus că este mai ușor să-i spun tio Felipe decât unchiul Philip... dar aș vrea și eu prăjituri ca ale voastre...

Marthe îl servi imediat.

– Benito, am venit să-mi iau rămas-bun de la Marthe și de la doctorul Westland înainte de a pleca spre Anglia, îi spuse Tess.

– Nu pleci nicăieri, am dat drumul taxiului, se auzi vocea lui Philip.

Marthe îl luă pe Benito cu ea, iar Tess și Philip rămaseră singuri.

– Intenționez să-i trimit o telegramă lui Benito, să-mi iau rămas-bun de la el. Rămâne aici?

– Câteva zile, apoi voi găsi o soluție pentru el.

Philip era palid și părea foarte obosit, dar părea la fel de sigur de sine ca întotdeauna.

– Philip, îmi pare rău de moartea fratelui tău.

– Știu, Tess. A dispărut și Ramon. Cred că atunci, la petrecere, și-au imaginat că Boyd are cheia la el, și l-au împins în parapet. Ramon n-a știut că Benito este fiul lui Boyd și deci moștenitorul lui. De asta i-am ascuns identitatea. Ramon știa ce voi face, așa că a dispărut. În acea cutie de valori era un pachet cu bijuterii în valoare de o jumătate de milion. Au fost furate de oamenii lui Ramon, iar fratele meu a fost de acord să i le păstreze o vreme.

Boyd urma să fie plătit în două rate; prima când depozita pachetul și a doua când îl preda după câteva luni, după care încetaseră rumorile.

– Te referi la jaful vasului de croazieră? îl întrebă Tess.

Philip o privi uimit.

– Boyd a dus la îndeplinire prima etapă înainte ca eu să aflu ce punea la cale și a dus pachetul într-o cutie de valori la bancă. Apoi s-a răspândit vestea despre jaf. Tangerul s-a umplut de anchetatori, de agenți de asigurări și lui Boyd i s-a făcut teamă. A dispărut câteva luni, iar când s-a întors veștile mai scăzuseră ca intensitate, dar anchetele erau în desfășurare. Boyd s-a dus la Ramon și i-a cerut să transfere pachetul pe numele lui, dar Ramon, după cum îți imaginezi, a refuzat. Atunci, Boyd mi-a mărturisit ce a făcut. Îți închipui ce-am simțit. I-am cerut să-mi dea cheia, lucru pe care l-a făcut. Dacă am fi fost în Anglia, lucrurile ar fi fost rezolvate mai simplu. A trebuit să aștept întoarcerea lui Boyd, pentru ca lucrurile să nu se afle, ca să-mi afecteze cariera. Ramon, știind că am cheia, a pus să mi se percheziționeze casa, apoi a încercat să ia legătura cu mine în diferite moduri. Doar ieri i-am predat-o avocatului meu.

– Iar Ramon și-a imaginat că o vei face. Ce se va întâmpla acum?

– Dacă Boyd nu mai este, nu prea multe. Compania de asigurări va fi fericită să-și recupereze pierderea, nu poate da în judecată pe nimeni.

– Acum nu mă mai miră că erai atât de aspru cu Ramon, de revoltat împotriva lui.

– Este cel mai ticălos om posibil; îi pune pe alții să facă totul, să-și asume riscurile...

– Îmi pare rău că pentru câteva zile m-am simțit atrasă de el.

– Aș fi putut să-l distrug că te-a implicat în povestea asta urâtă, dar trebuia să fac totul fără vâlvă, ca pachetul să ajungă în mâinile avocatului. Nu voiam să-mi fie afectată profesia.

– Ce-ar fi făcut Boyd, dacă i-ai fi dat cheia?

– Sunt sigur că și-ar fi luat partea și ar fi dispărut.

– Ce știe acum Benito despre tatăl lui?

– Nimic rău. I-am spus că a murit în acel accident, a oftat prelung și mi-a spus; tatei îi plăcea mult viteza. Sau poate că a și băut ... Asta a fost tot.

– Este copil încă, sunt sigură că pe tine te va iubi mai mult.

Brusc, Philip o întreabă:

– Te-ai hotărât să pleci de aici?

– Da, acum mă simt bine, nu vreau să mai stau în calea Clarei.

– Oamenii pe care i-ai cunoscut aici ți-au plăcut?

– Ramon și fratele tău, nu.

– Dar Sheila Vernet? Aș vrea să-ți explic ceva despre ea.

– Nu trebuie s-o faci, sunt lucruri care....

– Insist să mă ascuți, Tess. Când te-am sărutat, am făcut-o pentru că nu m-am putut abține. Față de ea n-am avut niciodată acest impuls. M-aș fi căsătorit cu ea, este adevărat, dar asta era înainte de a te cunoaște. Eram logodiți oficial, dar a existat o înțelegere între noi. Când ai apărut tu, am înțeles diferența dintre a iubi și a respecta o femeie. Acum când toate s-au rezolvat, te întreb: Tess, te măriți cu mine?

– Philip, ți-ai pierdut mințile?

El o prinse în brațe.

– Tess, te doresc atât de mult, încât...

Philip o prinse în brațe și o sărută cu pasiune.

– Tess, m-am îndrăgostit de tine cum n-am crezut că mă voi îndrăgosti vreodată. Aseară am invitat-o aici pe Sheila, pentru că am vrut să rezolv situația cu ea, mai întâi. N-a avut de obiectat, pentru că și ea îl place mai mult pe Marcel și el îi poate oferi mai mult, chiar să profeseze la Paris. A făcut unele comentarii la adresa lui Boyd....

– Philip, dragul meu, fiul lui va sta cu noi, ne aparține de-acum, spuse Tess cu lacrimi în ochi.

– Iubito, acum știu de ce am așteptat atât de mult să mă îndrăgostesc... slăvită fie mama ta vitregă că te-a adus la Tanger!

Sfârșit